

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YÜZYILIN GÖRÜŞMESİ

BAŞKAN GONZALO KONUŞUYOR

Luis Arce Borja
Janet Talavera Sánchez

BELGE YAYINLARI: 176 BAŞKAN GONZALO KONUŞUYOR

"Lima'da yayınlanan **El Diario** gazetesi, 1988 yılının Temmuz ayında ülkemizde Aydınlık Yol adıyla bilinen Peru Komünist Partisi önderi Dr. Abimael Guzman ile yapılmış uzun bir görüşmeyi yayınladı. Bu görüşme bugüne kadar, Guzman'la yapılmış olan ilk ve son görüşme olarak kaldı.

El Diario'nun bu özel sayısı iki kez basıldı ve tiraj 100 bine ulaştı. Üçüncü baskı hazırlanırken **El Diario** kapatıldı. Derginin editörü Luis Arce yurtdışına çıkmayı başardı. Halen **El Diario**'yu Belçika'da yayınlamaya devam ediyor. Onunla birlikte görüşmeyi gerçekleştiren Janet Talavera Sánchez ise tutuklandı. Fujimori'nin 1992 Nisan'ında gerçekleştirdiği darbeden sonra, Mayıs ayında güvenlik güçlerinin Canto Grande hapisanesine yönelik olarak gerçekleştirdiği baskın sırasında öldürülen 100'den fazla siyasi tutuklu arasında Janet Talavera Sánchez de vardı.

BELGE YAYINLARI: 176

Birinci Baskı: Ocak 1993

**BAŞKAN GONZALO KONUŞUYOR / Baskı: Gülen Ofset / Kapak Düzeni:
Zehra Şenoğuz / Kapak Baskı: Orhan Ofset / Cilt: Emek Mücellithanesi /
BELGE ULUSLARARASI YAYINCILIK: Başmusahip Sokak, Talas Han 16/
302 Cağaloğlu/İSTANBUL Tel ve Fax: 511 63 20**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Luis Arce Borja
Janet Talavera Sánchez

BAŞKAN GONZALO KONUŞUYOR

Yüzyılın Görüşmesi

ÖNSÖZ

Başkan Gonzalo ile yapılan görüşmeyi yeniden yayınlamağa karar verdik; çünkü bu görüşmede dile getirilen düşünceleri formüle ettiği için, ve bunları Perulu halk kitlelerine aktararak maddi bir güce dönüştürdüğü için kendisinin "suçlu" olduğuna hükmolunmuştur. Ve bugün milyonlarca insan bu çizgiyi Peru'nun ve insanlığın kurtuluşu açısından bir anahtar olarak kabul etmiştir ve elde silah, eski düzene saldırmakta ve bütün dünyayı sarsmaktadır.

Bu görüşme Başkan Gonzalo'ya, PKP'ye ve genel olarak Maoculara bombardıman şeklinde yöneltilen bir çok iftiraya karşı verilmiş özlü ve çürütülemez bir cevap niteliği de taşımaktadır. Başkan Gonzalo burada partisinin ideolojisi, tarihi, siyaseti ve halk savaşı stratejisini, ulusal ve uluslararası bağlam ve perspektifleri açıklıyor ve kendi kişisel gelişmesi üzerine bazı bilgiler veriyor. Maocular ve Peru'daki halk savaşını kavramak isteyenler, bu görüşmeyi üzerinde sıkı biçimde çalışarak hazine değerinde bir kaynak olarak bulacaklardır. Bu görüşmeyi okuyan ve açık fikirli olan herkes, bu insanın büyüklüğünü kabul edecektir.

Bu görüşmeyi okuduğunuzda ve canlı bir biçimde, onun tarih ve felsefeye olan hakimiyetini, somut koşulları köklü biçimde kavrayışını, halk kitlelerine karşı hissettiği sorumluluğu ve onların dünya komünizmine yönelme konusundaki yeteneğine beslediği güveni gördüğünüzde, dünyadaki egemenlerin ondan niye böyle kör bir fanatizmle nefret ettiğini, ve Peru'da ve başka yerlerde neden gittikçe daha fazla, milyonlarca insanın açık fikirli bir bağlılıkla onu sevdiğini ve Başkan Gonzalo'nun başına herhangi bir kötü şey gelmesine izin vermeme konusunda niçin kararlı olduğunu anlayacaksınız.

Sözkonusu görüşme, Başkan Gonzalo'nun düşüncesini bu biçimde sunarak, kendisinin yapacağı daha büyük katkılara da anlam kazandırıyor. Bu seçkin önderden yoksun kalmamamız için, dünyanın ezilen insanları mümkün olan herşeyi yapacaktır.

Görüşme bu insanın değerini yansıtmaya yanında, Başkan Gonzalo'nun yakalanması ile doğan durumu nasıl çözümlemek ve buna karşı nasıl bir tavır almak gerektiğini kavramamıza da son derece yardımcı olacaktır. Görüşmenin sonlarında, "güç durumlarına" ilişkin olarak yaptığı değinmeler, özellikle bu amaca denk düşmektedir.

Başkan Gonzalo'nun yaşamını savunmak için dünya çapında

devam etmekte olan kampanya sırasında, yaşamın her alanında Maocular ve diğer devrimcilerle birlikte bu amaç doğrultusunda mücadeleye katılan en geniş kesimden insanlar ve güçler ön plana çıkmıştır. Bu harikulade birlik, Maocular aynı zamanda kendi öz görüşlerini, Başkan Gonzalo ve partisinininkiler de dahil olmak üzere bağımsızca tanıtırlarsa, ancak bu sağlanırsa daha ileri düzeyde güçlendirilebilecektir. Başkan Gonzalo'nun yaşamını savurmak üzere dünya genelinde yürütülen kampanyanın bir parçası olarak, bu görüşmenin gerek dergimizin sayfalarında, gerekse başka biçimlerde, mümkün olan en geniş dağıtımına mümkün olan her dilde devam edileceğini umut ediyoruz.

Bu, Başkan Gonzalo'nun bugüne değin yaptığı tek görüşme. Lima gazetesi El Diario'nun editörleri Luis Arce Borja ve Janet Talavera tarafından, 1988 Temmuz'unda gizlilik koşulları altında gerçekleştirildi. Polis harekete geçip gazetenin tesislerini yerle bir edip, yazışları kadrosunu tutuklamadan önce iki yüz bin adet nüsha dağıtıldı. Janet Talavera tutuklandı ve mahkemeye çıkarılmasını beklemek üzere Canto Grande hapishanesine gönderildi. 9 Mayıs 1992'de silahlı güçlerin hapishaneye saldırısı sırasında, diğer bazı kadın ve erkek tutuklularla birlikte özel olarak seçilerek öldürüldü. Luis Anve Borja Peru'dan kaçtı ve El Diario'yu Belçika'da yayınlamaya başladı. Geçtiğimiz günlerde Fujimori hükümeti Borja'nın mahkemeye çıkarılmak üzere Lima'ya teslim edilmesini istedi. Kendisine yönelik tek suçlama ise, El Diario'yu yayınlaması ve bu önemli görüşmeyi mümkün olan en yaygın biçimde dağıtımına çalışarak, "terörizmi mazur göstermeğe" çalışmasından ibaret. Bu da sözkonusu metnin, Peru rejimini ve yandaşlarını nasıl rahatsız ettiğinin bir başka göstergesi...

KAZANILACAK DÜNYA DERGİSİ

GİRİŞ

Olağanüstü bir görüşme. Tam 12 saat boyunca hiç duraklamadan devam eden soru ve yanıtlar. Kendisiyle röportaj yaptığımız kişi Dr. Abimael Guzman Reynaso. Ulusal ve uluslararası konulara derinden nüfuz etmiş bilgisiyle, olağanüstü yeteneğiyle kendisini gösteren bir politikacı. Parti, halk savaşı, kitleler ve proletaryanın ideolojisine ilişkin soruları yanıtlarken inanılmaz bir tutarlılıkta. Siyasal karşıtlarını yanıtlarken katı ve azimli. Peru siyasetinin mahut kişilerine değinirken alaycı ve iğneleyici. Devrimin zaferine ve ezenlerin yenilgisine olan sarsılmaz inancı gözönüne alındığında, insanın beynine kazınan izler bırakıyor. Verdiği her yanıtta gözlerinin içi ısıldıyor. Seçtiği kelimeler sağlam ve silinmez özellikte. Zorlanmadan, bizlerin bu partinin seçkin güçlerini, üyelerinin kahramanlığını kavramamızı sağlıyor, halk savaşının efsaneleşmiş önderini tanımanıza olanak sağlıyor.

Sekiz yıldan beri iletişim organlarının manşetlerinden bir gün olsun inmeyen tek siyasal önderle görüşme yapma olanağına tüm dünyada bizim dışımızda çok az gazeteci sahip oldu. Bu kişi rejimin binlerce askeri ve polisi tarafından aranmaktaydı. Bundan dolayı Başkan Gonzalo'ya ulaşma konusunda sayısız güçlüğü aşmayı başaran bir tek biz olduk.

*Herşey 10 Temmuz 1988 Pazar günü, **Diario**'nun bürosunda bana, Peru Komünist Partisinin bir notunun ulaşmasıyla başladı. Bu notta başkentin belirli bir yerinde olmam isteniyordu. Bana orijinal bir metin teslim edilecekti. Yola çıktığımda asıl hedefin, Peru devriminin önderi Başkan Gonzalo ile bir görüşme olduğunu asla hayal edemezdim.*

Buluşmanın zamanı konusunda anlaştık. Salı günü öğleden sonra saat 4'te Sanat Müzesi'nin kapısının önünde olmam gerekiyordu. Buluşmaya giderken haber merkezi şefimizin, Janet Talavera Sanchez'in bana eşlik etmesine karar verdim. PKP'nin bir üyesiyle buluştuktan sorna, Başkan Gonzalo ile buluşacağımız yere kadar devam eden ve 16 saatten fazla süren tehlikeli bir yolculuk başladı. İlk kendimizi bir otomobilin içinde bulduk, sonra bir başkasına geçtik. Koltukların arasında yere oturmuştuk. Dört

parti militanının gözetimi altında, And Dağlarının uçsuz bucaksız kesimlerinden geçtik. Hedef, bizim yüzyılın görüşmesi olarak nitelendirdiğimiz röportajı yapmak üzere Dr. Guzman Reynaso ile görüşmekti.

Bir röportaj yapacağımızı ancak yolun sonunda öğrenecektik. Bir düzine kaset, teyp bantları, defterler, partinin kırtasiye malzemeleri, tükenmez kalem ve kağıt elimize tutuşturulunca... Bu malzemenin bize teslim edilmesinden sonra, görüşmeye hazırlanmamız için bize üç saat süre bırakıldı. Bu sürenin sonunda Başkan Gonzalo 30 kadar tepeden turnağa silahlı partizan savaşçısının eşliğinde göründü. Bunlar arasında bir sürü genç kadın da vardı. Çeşitli yayın organlarında çıkan resimlerinden dolayı, kendisini daha ilk gördüğümüz anda tanıdık. Bütün görüşme boyunca arkadaşça davranan, saygılı ve ayrıca kendisi saygı uyandıran bir insanla konuştuk. Bedensel olarak sağlıklı ve güçlü bir izlenim bırakıyordu. Yaşı en fazla 48 görünüyordu. Bu olağanüstü görüşme tam 12 saat devam etti. 14 Temmuz Perşembe günü saat 20'de başladı ve 15 Temmuz Cuma günü sabah 08:25'te sona erdi. Röportajı birer kadeh kırmızı şarabı tokuşturarak tamamladık. Bundan sonra yeniden yorucu başkente dönüş yolculuğu başladı. Bu röportajla gazeteci olarak görevimizi yerine getirdik. Bunun yaratabileceği muhtemel sonuçların bilincindeyiz. Bize düşen, bu sayıda aktardığımız gibi, bize anlatılan herşeyi olduğu gibi yansıtmaktır. Böylesine bir gazetecilik fırsatını ele geçiren hiç bir kimse, böylesi bir şansı kaçırmazdı sanıyorum. Buna eminim. Biz de daha farklı bir davranışta bulunmadık. Ama bununla bir sürü riskin altına girdiğimizi biliyoruz. Ulusal ve uluslararası gerçekliğin kavranması açısından büyük bir değer taşıyan bu çalışmanın bütününden sorumlu olduğumuzu açıklıyoruz.

Luis Arce Borja
El Diario Editörü
Lima, Pazar, 31.7.1988

AMAÇ

El Diario: Başkan Gonzalo, uzun bir sessizlikten sonra neden bu röportajı gerçekleştirmeye karar verdiniz? Ve neden *El Diario*'yu seçtiniz?

Başkan Gonzalo: Sekiz yıldan fazla bir süredir halk savaşına önderlik etmekte olan Peru Komünist Partisi'nin (Partido Comunista del Peru – çn) kendi görüşlerini, çeşitli belgelerde açıkça ifade etmiş olduğunu belirtmekle başlayalım. Her zaman Partinin kendi açıklamalarının çok daha önemli olduğu görüşünü savunmuşuzdur, çünkü bu şekilde, halk savaşını başlatma, ona önderlik etme ve geliştirip ilerletme cüretini gösterenin PKP olduğu berrak bir şekilde ortaya çıkar.

Bugün böyle bir şahsi röportaj yapmamızın nedenine gelince, ki bunu ilk kez ve özellikle size sunmaktayız, bu Parti Kongresi ile ilişkilidir. Partimiz Kongre'sini yapmakla bekleyen bir tarihi görevi yerine getirdi. Kongremizi onyıllardır gerçekleştirmeye çalıştık, ama onu gerçekleştirebilmenin şartlarını hazırlayan sadece halk savaşı oldu. Bu nedenle, Birinci Kongre iki yüce ana-babanın çocuğudur diyoruz: Partinin ve Halk Savaşının. Resmi belgelerde de belirtildiği gibi, bu Kongre bir kilometre taşı, bir zaferdir. Kongrede Partimiz, katedilen uzun mesafenin bir değerlendirmesini yapmış; Parti'nin birliğinin üç temel ögesini tesis etmiştir: ideoloji, yani Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, program, ve genel siyasi çizgi. Bundan başka, bu Kongre, gelecekte İktidarın ele geçirilişi doğrultusunda ilerlemek için sağlam bir zemin tesis etmiş bulunuyor. Dolayısıyla Kongre büyük bir zaferdir, ve bu görüşmenin yapılmasına karar verilmesinin başlıca nedenlerinden biridir. Diğer nedenler ise, ülkemizin içinde

bulunduğu derin krizle, kitlelerin artan ve giderek güçlenen sınıf mücadelesinin gelişmesiyle, uluslararası durumla ve dünyada esas akımın devrim olduğu ile ilişkilidir.

Bu röportajı neden *El Diario* ile yaptığımıza gelince, bunun tek ve gayet basit bir sebebi var. *El Diario* bir muharebe siperidir ve bugün halka gerçekten hizmet eden tek kürsü durumundadır. Görüşmeyi diğerleriyle, hatta yabancılarla da yapabilmemiz mümkün olmasına rağmen, günbegün zor şartlarda halka, devrime gerçekten hizmet etmeye çalışan *El Diario* gibi bir gazeteyle yapmak daha iyi ve ilkelerimize daha uygundur. Nedeni budur.

El Diario: Başkan Gonzalo, bu röportajın yaratacağı muhtemel sonuçları değerlendirdiniz mi? Şöyle sorayım, bu sırada açıktan kamuoyuna seslenmekle herhangi bir tehlikeyi göze almıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Komünist olarak biz hiçbirseyden korkmayız. Dahası, Parti, ölüme meydan okumak ve canımızı parmaklarımızın ucunda taşımak üzere bizleri çelikleştirmiştir, ki devrim bizden canımızı talep ettiği an derhal verebilelim. Bu röportajın oldukça önemli ve etkili olacağı kanaatindeyiz: Partimize, devrime, halkımıza, sınıfımıza, ve aynı zamanda – niçin söylemeyelim – uluslararası proletaryaya ve dünya halklarına, dünya devrimine hizmet ediyor. Ne tür tehlike olacaksa olsun önemli değildir – bilhassa yine tekrarlıyorum, bizlerin Parti tarafından çelikleştirilmiş olduğu hesaba alınırsa.

I. İDEOLOJİK MESELELER

El Diario: Başkan, PKP'nin ideolojik özelliklerinden biri olan Maoizm hakkında konuşalım. Neden Maoizm'i Marksizm'in üçüncü aşaması olarak değerlendiriyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Bu canalcı bir meseledir ve muazzam öneme sahiptir. Bizim için, Marksizm bir gelişme sürecidir ve bu muhteşem süreç bizi yeni, üçüncü ve daha yüksek bir aşamaya erdirmiştir. Neden yeni, üçüncü ve daha yüksek bir aşama'da, Maoizm aşamasında olduğumuzu söylüyoruz? Bunu söylüyoruz, çünkü Marksizm'in üç bileşken ögesi incelendiğinde, Başkan Mao Zedung'un bu üç ögenin herbirini geliştirdiği açık bir şekilde görülecektir. Sayalım bunları: Marksist felsefede, hiçkimse onun başta çelişki yasası olmak üzere diyalektiği muhteşem bir şekilde geliştirdiğini, bu yasanın tek temel yasa olduğunu tesis ettiğini inkar edemez. Politik ekonomi konusunda, bu alanda iki konunun altını çizmenin yeterli olacağını söyleyebiliriz. Birincisi, bizim açımızdan acil ve somut öneme sahip olan bürokrat kapitalizm, ikincisi ise sosyalizmin politik ekonomisinin geliştirilmesidir, zira sentez halinde diyebiliriz ki, sosyalizmin politik ekonomisini gerçekten tesis eden ve geliştiren Başkan Mao'dur; bilimsel sosyalizme ilişkin olarak halk savaşına dikkati çekmek yeterli olacaktır; zira enternasyonal proletarya, Başkan Mao Zedung sayesinde bütünlüklü ve gelişmiş bir askeri teoriye sahip olmuştur, ve bu şekilde bize sınıfın, proletaryanın, her yere uygulanabilir olan askeri teorisini kazandırmıştır. Görüşümüzce, bu üç mesele bizi evrensel niteliğe sahip bir gelişmenin söz konusu olduğunu göstermektedir. Soruna bu şekilde yaklaşıldığında, yeni bir aşama ile

yüzyüze olduğumuz görülür, ve biz buna üçüncü aşama diyoruz, çünkü Marksizm daha önce iki aşamaya sahiptir, Marks ve Lenin aşamalarına sahiptir, Marksizm-Leninizm dememizin sebebi budur. Bugünkü daha yüksek bir aşamadır, çünkü evrensel proletaryanın ideolojisi, Maoizm ile, bugüne kadarki en yüksek gelişmesine, en yüksek doruk noktasına ulaşmıştır; şu anlamda ki, Marksizm – tekrarlamamı mazur görün – büyük sıçramalarla gelişen diyalektik bir birliktir, ve aşamaları yaratan bu büyük sıçramalardır. Dolayısıyla, bizim için, bugün dünyada varolan Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir, esas olarak Maoizm'dir. Bugün Marksist olmak için, Komünist olmak için, zorunlu olarak Marksist-Leninist-Maoist, esas olarak Maoist olmak gerektiği görüşündeyiz; aksi takdirde gerçek komünistler olamazdık.

Pek az hesaba katılan ve bugün yakından incelenmesine kesinkes ihtiyaç olan bir meseleyi vurgulamak istiyorum. Kastettiğim şey, Lenin'in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung'un geliştirmiş olmasıdır. Bu, bugün ve açılıpserpilmekte olan tarihsel aşama ortamında son derece önemlidir. Yine Mao'nun katkıları hakkında sade bir sıralama şeklinde şunları belirtebiliriz: Mao, emperyalizmin karışıklık çıkarıp başarısızlığa uğrayacağını, tekrar karışıklık çıkarıp yine başarısızlığa uğrayacağını ve nihai sonlarına kadar bunu sürdüreceğini söylerken, emperyalizmin kanununu tespit etmiş oluyordu. Aynı zamanda, emperyalizmin gelişme sürecinde, "önümüzdeki 50 ila 100 yıl" diye sözünü ettiği, onun tabiriyle, yeryüzünde eşi görülmemiş bir döneme işaret etmiştir, ki, anladığımız kadarıyla, bu yıllar zarfında emperyalizmi ve gericiliği yeryüzünden silip süpüreceğiz. Ayrıca bizim için, hele bugün kesinlikle bir kenara atamayacağımız bir döneme dikkati çekmiştir. "ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında bir mücadele döneminin başladığını" söylemiştir. Bundan da öte, onun "emperyalizm ve tüm gericiler kağıttan kaplandır" şeklindeki muhteşem tezi hepimiz tarafından biliniyor. Bu tez son derece büyük öneme sahiptir, ve Başkan Mao'nun, bu aynı tezi, karşılarında korkuya kapılmamız için hiçbir sebep olmayan ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı uygulamış olduğunu iyice akılda tutmalıyız. Ama aynı zamanda, Başkan Mao'nun, Lenin'in dünyada başlayan savaşlar çağı hakkında söylediklerini yakından takip ederek savaşın gelişmesini nasıl kavradığını akılda tutmamız gerekir. Başkan Mao bize, bir ülkenin, bir ulusun, bir halkın, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, silahlara sarılma cüretini gösterdikleri takdirde yeryüzündeki en güçlü sömürücüleri ve tahakkümcüleri yenebileceğini öğretmiştir. Dahası, savaş sürecinin nasıl kavranması gerektiğini ve nükleer şantaja niçin boyun eğmememiz gerektiğini öğretmiştir. Bunların, Lenin'in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung'un nasıl geliştirdiğini anlamak için akılda tutmamız gereken bazı noktalar olduğu görüşündeyim. Neden bunda ısrar ediyorum? Çünkü, görüşümüzce, nasıl ki Lenin Marks'ın muhteşem eseri üzerinde yükseliyorsa, Başkan Mao Zedung'un gerçekleştirdiği geliştirme de Marks ve Lenin'in muhteşem eseri, yani Marksizm-Leninizm üzerinde yükselmektedir. Marksizm-Leninizm'i kavramadan Maoizm'i anlamamız asla mümkün olmazdı.

Bunların bugün büyük öneme sahip olduğunu anlıyoruz, ve Maoizm'i hem teoride hem de pratikte üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşama olarak kavramış

olmak bizim için tayin edici olmuştur.

El Diario: Başkan Gonzalo, eğer Jose Carlos Mariategui sağ olsaydı, sizce Başkan Mao'nun teorilerine ve tezlerine sahip çıkar mıydı?

Başkan Gonzalo: Sentez olarak, Mariategui bir Marksist-Leninist idi. Bundan başka, Partinin kurucusu Mariategui'de, Başkan Mao'nun evrensel hale getirdiği tezlere benzer tezler görürüz. Dolayısıyla, görüşümce, Mariategui bugün bir Marksist-Leninist-Maoist olurdu. Bu bir spekülasyon değildir, sadece Jose Carlos Mariategui'nin hayatı ve eserini kavramanın ürünüdür.

El Diario: Bir başka soruya geçerseniz, proletaryanın ideolojisi nedir ve bugün dünyanın toplumsal süreçlerinde ne rol oynamaktadır? PKP açısından klasikler, Marks, Lenin ve Mao, ne anlam taşıyor?

Başkan Gonzalo: Bugün, yarın, ve içinde yaşadığımız bu fırtınalı onyıllarda, proletaryanın ideolojisinin taşıdığı muazzam ve belirleyici ehemmiyeti görüyoruz. Birincisi, bilinen şeyleri tekrarlıyor olsak da, bu ideoloji, tarihteki nihai sınıfın teorisi ve pratiğidir. Proletaryanın ideolojisi, enternasyonal proletaryanın mücadelesinin ürünüdür. Aynı zamanda, proletaryadan önceki mücadelelerin, özellikle köylülüğün mücadelesinin, köylülüğün yürüttüğü büyük yiğit mücadelelerin, yani sınıf mücadelesinin bütün tarihsel sürecinin incelenmesi ve kavranmasını içerir — bilimin ulaştığı en yüksek inceleme ve kavrama seviyesini temsil eder. Özet olarak, proletaryanın ideolojisi, Marks'ın bu muhteşem eseri, Yeryüzünün görmüş olduğu ve göreceği en yüksek kavrayıştır. Başta sınıfımız ve halklar olmak üzere, insanları dünyayı dönüştürmek için teorik ve pratik bir araç ile ilk kez kuşandıran dünya görüşü, bilimsel ideolojidir. Ve Marks'ın öngördüğü herşeyin, bugün gerçekleşmiş olduğunu görebiliyoruz. Marksizm gelişmektedir, Marksizm-Leninizm ve bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm olmuştur. Ve bu ideolojinin nasıl dünyayı dönüştürmeye, devrimi gerçekleştirmeye ve kaçınılmaz hedefimiz komünizme doğru bize önderlik etmeye muktedir tek ideoloji olduğunu görebiliyoruz. Önemi son derece büyüktür.

Birşeyi vurgulamak istiyorum: o bir ideolojidir, fakat bilimseldir. Ancak, şunu çok iyi bir şekilde anlamalısınız ki, proletaryanın ideolojisini basit bir metoda indirgemek isteyen burjuva tavırlara hiçbir taviz veremeyiz. Böyle yapmak, proletaryanın ideolojisini bayağlaştırmak ve reddetmektir. Israredişimi mazur görün, Başkan Mao'nun dediği gibi, "Birkez söylemek yeterli değildir, yüz kez söylenmelidir, sadece birkaç kişiye söylemek yeterli değildir, birçok kişiye söylenmesi gerekir". Bu sözlerle dayanarak diyorum ki, proletaryanın ideolojisi, Marksizm-Leninizm-Maoizm, ve bugün esas olarak Maoizm, herşeye muktedir tek ideolojidir, çünkü doğrudur, ve tarihi olgular bunu kanıtlamaktadır. Yukarda söylenenlere ek olarak, o, en öne çıkanları belirtecek olursak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao Zedung gibi olağanüstü tarihsel şahsiyetlerin olağanüstü eserlerinin ürünüdür. Ama bu iddianın içinünü özellikle vurguluyoruz, Marks, Lenin ve Başkan Mao Zedung'u, bir kez daha, Marksizm-Leninizm-Maoizm'de

ve esas olarak Maoizm'de ifadesini bulan üç bayrak olarak öne çıkarıyoruz. Peki, bugün bizim görevimiz tam nedir? Proletaryanın ideolojisinin bayrağını göndere çekmek, savunmak ve uygulamaktır, ve onun dünya devrimine önderlik etmesi ve dünya devriminin rehberi olması için canla başla çalışmaktır. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın devrim olmaz. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın sınıfımız ve halk için hiçbir umut olmaz. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın komünizm olmaz.

El Diario: İdeolojiden sözettiğinizden, neden Gonzalo Düşüncesi?

Başkan Gonzalo: Marksizm bize her zaman, meselenin evrensel gerçeğin uygulanmasında yattığını öğretir. Başkan Mao Zedung bu nokta üzerinde son derece ısrarlıydı. Marksizm-Leninizm-Maoizm somut gerçeğe uygulanmadığı takdirde, devrime önderlik edilemez, eski düzen dönüştürülemez, ne yıkılabilir ne de yerine yeni bir düzen inşa edilebilir. Gonzalo Düşüncesi'ni doğuran, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Peru Devrimine uygulanmasıdır. Gonzalo Düşüncesi, başta proletarya olmak üzere halkımızın sınıf mücadelesinde, köylülüğün durmak bilmeyen mücadelelerinde ve daha geniş dünya devrimi çerçevesinde, bütün bu altüst oluş içinde evrensel gerçeğin ülkemizin somut şartlarına en sadık bir şekilde uygulanmasıyla şekillenmiştir. Daha önce Rehber Düşünce olarak adlandırıyorduk. Eğer bugün Parti, kendi Kongre'si aracılığıyla Gonzalo Düşüncesi tabirini onaylamışsa, bunun nedeni halk savaşının gelişmesiyle bu Rehber Düşünce'de bir sıçrama gerçekleştirilmiş olmasıdır. Özet olarak, Gonzalo Düşüncesi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in somut gerçeğimize uygulanmasından başka birşey değildir. Bu da Gonzalo Düşüncesi'nin, özgül olarak bizim Partimiz için, ülkemizdeki halk savaşı ve devrim için esas olduğu anlamına gelir, ve bunu vurgulamak istiyorum. Ama bizim için, ideolojimize evrensel çerçeveden bakıldığında, bir kez daha vurguluyorum, esas olan Maoizm'dir.

El Diario: Revizyonizm ne rol oynuyor ve PKP ona karşı nasıl mücadele ediyor?

Başkan Gonzalo: İlkın, hatırlamalıyız ki, Marksizm'in her ileri adımı mücadele içerisinde atılmıştır. Ve Marksizm'in bu gelişme sürecinde eski tip revizyonizm ortaya çıkmış, Birinci Dünya Savaşı'nda da çökmüştür. Ama o zamandan bu yana biz komünistler yeni bir revizyonizm ile, Kruşçev ve onun uşakları tarafından yayılmaya başlayan ve bugün Marksizm'e karşı yeni bir saldırı başlatan modern revizyonizm ile karşı karşıya geldik. Başlıca merkezleri Sovyetler Birliği ve Çin'dir.

Revizyonizm, Marksizm'in tamamen reddedilmesi olarak ortaya çıkmıştır. Modern revizyonizm de aynı şekilde Marksist felsefenin yerine burjuva felsefeyi geçirmeyi hedeflemektedir, özellikle artan yoksullaşmayı ve emperyalizmin yıkılmasının kaçınılmazlığını inkar ederek ekonomi politığe karşı gelmiştir. Revizyonizm, sınıf mücadelesine ve devrime karşı çıkmak, parlamenter kretenizmi ve pasifizmi bayrak yapmak için, bilimsel sosyalizmi gayretle tahrif etmeye,

karalamaya ve çarpıtmaya çalışır. Bütün bunlar 'revizyonistler tarafından yayılmıştır, ve bu şekilde kapitalist restorasyonu, dünya devrimini engellemeyi ve ona zarar vermeyi, sınıfımızın fethetme ruhuna kara çalmayı hedeflemişlerdir ve hedeflemeyi sürdürmektedirler. Bunu somutlaştırmak için burada bazı noktaları açmak gerekiyor: revizyonizm herhangi bir emperyalizm gibi hareket eder. Örneğin Sovyetler Birliği, yani Sovyet sosyal-emperyalizmi, parlamenter kretenizmi teşvik etmekte ve uygulamaktadır. Dünya hegemonyasını eline geçirmek için silahlı eylemler tezgahlayıp yönlendirmektedir. Saldırganlıklar yaratmakta, halkları birbirine düşürmekte, kitleleri birbirine düşürmekte, sınıfımızı ve halkı bölmektedir. Sovyetler Birliği, binbir çeşit yolla gerçekten Marksist olan ve devrime hizmet eden herşeye karşı savaşmaktadır. Bize yaptıkları, bunu nasıl yürüttüklerinin bir örneğidir. Sovyet sosyal-emperyalizmi kendisini hegemonyacı bir süpergüce dönüştürmek için dünyada sinsî bir plan geliştirmektedir ve bunun için elindeki bütün imkanları kullanmaktadır. Bunlara, adı komünist olan sahte partileri, Engels'in bunlar hakkındaki sözleriyle, "burjuva işçi sınıfı partileri"ni kullanmaya devam etmesi de dahildir. Çin ve diğer tüm revizyonistler de, şartlara ve iplerin kimin elinde olduğuna göre, aynı tarzda hareket etmektedir.

Bu nedenle, bizim için sorun revizyonizme karşı savaşmak, hem de amansız bir şekilde savaşmaktır. Revizyonizme karşı savaşmadan emperyalizme karşı savaşamayacağımız dersini unutmamalıyız. Kongremiz emperyalizme, revizyonizme ve dünya gericiliğine karşı amansız ve tavizsiz bir mücadele yürütmemiz gerektiğini ilan etmiştir.

Bu mücadeleyi nasıl yürütmeliyiz? Her planda: ideolojik, ekonomik, ve siyasi planlarda — bu üç klasik planın herbirinde savaşmak zorundayız. Revizyonizme karşı savaşma görevini yerine getirmediğimiz takdirde, komünist değiliz demektir. Bir komünist revizyonizme karşı yılmadan ve amansız bir şekilde savaşmakla yükümlüdür.

Ve revizyonizme karşı biz savaştık. Sahneye çıktığından beri savaştık. Biz ülkede 1964'te revizyonistleri partiden ihraç ederek bu mücadeleye katkıda bulunma şansına sahip olduk, onların her zaman örtbas etmeye çabaladıkları bir gerçektir bu. Revizyonizme karşı Başkan Mao'nun göndere çektiği mücadele bayrağına sahip çıkarak, Partinin büyük çoğunluğunun birleştiğini ve Del Prado ve çetesisafdışı bırakılana dek o zamanki Komünist Parti saflarında revizyonizmi hedef alıp vurduğunu çok açık bir şekilde belirtmek isterim. O zamandan günümüze dek revizyonizme karşı savaşmayı sürdürdük, sadece burada değil sınırlarımızın ötesinde de. Uluslararası çapta da revizyonizme karşı çıkıyoruz, Gorbaçov'un Sovyet sosyal-emperyalizmine, Teng Siao-ping'in Çin revizyonizmine, revizyonist Hoca'nın takipçisi Ramiz Alia'nın Arnavutluk revizyonizmine karşı çıkıyoruz, ister sosyal-emperyalistlerin, ister Çin veya Arnavutluk revizyonistlerinin ya da başka herhangi birinin çizgisini takip etsinler, tüm revizyonistlere karşı çıkıyoruz.

Başkan Gonzalo: “Unidad”ı yayınlayan veya geçmişte yayınlamış olan, Sovyet sosyal-emperyalizminin beşinci kolu, iflah olmaz revizyonist, bazılarının “mukaddes bir devrimci” olarak gördüğü Del Prado’nun başını çektiği sözümona Peru’lu Komünist Partisi’dir. İkinci sıradaki ise, Teng hayranı şefleri ile Çin revizyonizminin mümessillliğini yapan Patria Roja’dır.

El Diario: Revizyonizmin Peru halk kitleleri üzerindeki etkisinin, devrim açısından olumsuz bir ortam yarattığını düşünüyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Eğer Lenin’in bize öğrettiklerini, ve Başkan Mao’nun vurgulayıp geliştirmeye devam ettiklerini akılda tutarsak, revizyonizm burjuvazinin proletarya saflarındaki acentesidir, dolayısıyla bölünmeler yaratır. Revizyonizm, komünist hareketi ve komünist partileri parçalayıp böler, sendika hareketini parçalayıp böler, halk hareketini parçalayıp böler.

Revizyonizm açıktır ki bir kanserdir, amansız bir şekilde sökülüp atılması gereken bir kanserdir. Aksi takdirde devrimi ilerletemeyiz. Lenin’in dedikleri özet halinde hatırlanırsa, iki meselede çelikleşerek ilerlemek zorundayız, devrimci şiddet meselesinde, ve oportünizme, revizyonizme karşı amansız mücadelede.

Görüşümce, ülkemizde kitlelerin durumunu kavrayabilmemiz için sadece bu meselenin değil, aynı zamanda, Engels’in “dev bir çöp yığını” diye tabir ettiği şeyin de bilincinde olmak zorundayız. O bize, ülkemizdeki proletarya hareketi gibi, ve genel olarak halk hareketi gibi, onyıllarca süren bir hareketin, parça parça süpürülüp atılması gereken büyük bir çöp yığını ürettiğini öğretmiştir. Bunun da gözönüne alınması gerektiği görüşündeyiz.

Kitleleri bu ne kadar etkileyebilir? Revizyonizmin kitleler arasında yaptığı şey, içteki gericiğe, somut ifadeyle büyük burjuvazi ve toprak ağalarına, toprak ağası-bürokrat kapitalist diktatörlüğe —yani bugünkü Peru devletine— teslimiyet için çalışmaktır. Uluslararası alanda ise, bunlar emperyalizme teslim olmakta ve sosyal-emperyalist hegemonyaya veya, Çin gibi, o yönde ilerleyen bazı güçlerin aynı ihtiraslarına hizmet etmektedirler. Görüşümüzce, halk savaşı ve devrim geliştikçe, sınıf mücadelesi keskinleştikçe, halk ve proletarya her geçen gün kavrayışını giderek yükseltmektedir. Ve öte yandan, her türden revizyonist ve oportünistin günbegün kendilerine ihanet ettiğini gördükçe, ki bunu yarın daha da fazla göreceklerdir, proletarya ve halkın, onları her köşeden süpürüp atma görevini yerine getirmesi gerekecektir, ellerinden geldiği ölçüde. Çünkü Engels’in bize öğrettiği gibi, “dev bir çöp yığını”nın bir parçası oldukları için, maalesef hepsini bir anda yoketmek mümkün değildir.

El Diario: Revizyonizmin ülkemizde kesin bir şekilde yenilgiye uğratılmakta olduğunu söyleyebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: Marksizm’in kurucularının öğrettiklerini tekrarlırsak, gerici Devlet ile kumpas kurmuş tarafsız hareket ettikleri sürece, revizyonistlerin meşum rolünü kitleler anlayacaktır. Onların yaptıklarını gördükçe, bütün halk ve

sınıf bunları işbaşında gördükçe, işçi ihanetçisi, oportünist ve hainler olarak revizyonistlerin iğrenç rollerini kaçınılmaz olarak her seferinde daha iyi kavrayacaklardır. Revizyonistler, uzun zamandır çöküşlerine doğru hızla yol almaktadırlar, ve bunun nedeni sadece Halk Savaşı değildir, bu süreç, revizyonizm Parti saflarından atıldığında başlamıştı, çünkü o zaman, daha sonra bugün Peru Komünist Partisi adı altında Halk Savaşı'na önderlik edenlerin oluşturduğu başka bir komünist grup öne çıkmaya başlamıştı. Ve görüşümüzce kitleler, Mariategui'nin sözünü ettiği o sınıf içgüdüleri ile, bunu giderek daha iyi kavrayacaklardır, nasıl ki daha şimdiden anlamaya başladılarsa.

Revizyonizm, artık oyunu kaybetmiş bulunuyor, gerisi zaman meselesidir. Sorun artık tanımlanmış durumdadır, çöpün süpürülmesine, yakılmasına başlanmıştır, dediğim gibi gerisi zaman meselesidir. Onların çöküş süreci yıllar önce başlamıştır. Daha da geriye, ta başlangıca gidersek, onlar oyunu revizyonist oldukları zaman kaybetmişlerdi, ilkeleri terkettikleri zaman — tam o noktada. Gerisi sınıf mücadelesinin nasıl gelişeceğine, bizimki gibi bir Partinin kendi rolünü ne kadar yerine getirebildiğine, ve kitlelerin onu nasıl destekleyeceğine, sahip çıkacağına ve ileriye götüreceğine, onun kendi Partileri olduğunu, kendi çıkarlarını koruduğunu anlamakta ne kadar ilerleyeceklerine bağlıydı. Ve onylardır proletaryanın temel çıkarlarını satan ve satmaya devam edenlerle hesaplaşacak ve onlara gerektiği cezayı verecek olan, kitlelerin kendisidir, ve kitleler aynı zamanda ihanet etmek isteyenleri ya da etmeye niyetlenenleri de mahkum edip cezalandıracaklardır.

El Diario: Papa'nın öne sürdüğü Yeni Hristiyanlık Seferberliği hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Başkan Gonzalo: Marks bize şunu öğretmiştir: “Din halkın afyonudur”. Bu, bugün bütün gücüyle geçerli olan Marksist bir tezdır; ve yarın da öyle olmaya devam edecektir. Marks, dinin, sömürünün ürünü olan toplumsal bir olgu olduğunu, ve sömürü ortadan kaldırılıp yeni bir toplum ortaya çıktıkça kendi kendine söneceğini de belirtmiştir. Bunlar gözardı edemeyeceğimiz ve sürekli akılda tutmamız gereken ilkelerdir. Daha önce ifade ettiğimiz noktaya bağlı olarak, halkın dinsel yanının olduğu unutulmamalıdır, ki bu, devrim ve somut olarak halk savaşı uğruna kendi derin sınıf çıkarları için yürüttükleri mücadeleler önünde hiçbir zaman bir engel teşkil etmemiştir, gelecekte de etmeyecektir. Kongre’de kabul edilen programda da onaylandığı gibi, bir dini inanç özgürlüğü sorunu olarak bu dinselliğe saygı duyduğumuzun çok açık bir şekilde anlaşılmasını isterim.

Bu nedenle, sorduğunuz soru, görüşümüzce kilise hiyerarşisi ile, yani papalık ile, Roma çağında güçlü bir aygıt olarak gelişmeyi başaran eski teokrasi ile ilişkilidir. Daha sonra kendisini feodalizm şartlarına uyarlayarak muazzam bir güç, eskisinden de büyük bir güç elde etmiştir. Ama her durumda halkın mücadelesini dizginlemeye çalışmış, ve şartlar değiştiğinde kendisini yeni duruma adapte ederek, ideolojilerinde gerici bir kalıntı olarak hareket edip ezenlerin ve sömürücülerin çıkarlarını savunmuştur.

Kilise ile burjuva devrimi, yani eski burjuva devrimi arasındaki ilişkiye baktığımızda bunu açıkça görebiliriz. Örneğin Fransa Devriminden söz ediyorum. Kilise ateşli bir şekilde feodaliteyi savunmuştu ve birçok mücadeleden geçilip feodalizm devrildikten sonra — tekrar ediyorum, birçok mücadeleden sonra — kendisini burjuva düzene adapte etmiş ve birkez daha yeni sömürücülerin ve ezenlerin hizmetinde bir araç haline gelmiştir. Bugünkü durumda, önü alınamayan bir tarihi süreç söz konusudur. Proleter dünya devrimi çağı, 1917’de başlayan yeni çağ, eski kokuşmuş toplumsal düzeni değiştirmek ve gerçekten yeni bir toplumu, komünizmi yaratmak için proletaryanın devrimlere nasıl önderlik edeceği sorununun sunmaktadır. Bu durum karşısında kilise nasıl hareket ediyor? Eskiden olduğu gibi, yaşamını sürdürmenin yollarını arıyor, II. Vatikan Konseyi’nin temeli budur; ilkin her zaman yapmış oldukları gibi eski düzeni savunmayı, ve sonra da, yeni sömürücülere hizmet etmek için, kendilerini yeni şartlara uyarlamayı, adapte olmayı mümkün kılacak şartları geliştirme amacındadır. Bunu hedefliyor. II. Vatikan Konseyi’nin özü budur.

“Yeni Hıristiyanlık Seferberliği” sorunu, kilise hiyerarşisinin ve somut olarak Papa’nın, 1984’te Papa’nın kendisinin de söylemiş olduğu gibi dünya Katoliklerinin yarısının yaşadığı Latin Amerika’nun rolünü nasıl değerlendirdiğini ifade ediyor. Dolayısıyla, Amerika’nın keşfinin 500. yıldönümünü, sözde bir “yeni Hıristiyanlık seferberliği” hareketi geliştirmek için vesile olarak kullanıyorlar. Özetle umutları şu: Hıristiyanlaştırma seferberliği, Amerika’nın keşfini takiben 1494’te resmen başladı; dolayısıyla, bu yeni yıldönümünü kutlarken kendi kalelerini, üyelerinin yarısını, kendilerini ayakta tutan kalenin yarısını savunma adına bir “Yeni Hıristiyanlık” geliştirmek istiyorlar. Hedefleri bu. Hiyerarşi ve Papalık, bu şekilde Amerika’daki mevzilerini savunmayı, Latin Amerika’yı hakimiyeti altında bulunduran esas güç ABD emperyalizmine hizmet etmeyi amaçlıyor.

Ama bu planı, Hıristiyanlaşmasının bininci yıldönümü vesilesiyle Sovyetler Birliği ile ilişkilerle bağıntılı olan, Çin revizyonizmi ile, Polonya’da, Ukrayna’da vb. Kilisenin faaliyetleri ile bağıntılı olan dünya çapında bir kampanya ve plan çerçevesinde kavramalıyız. Bu dünya çapında bir plandır, ve “yeni Hıristiyanlık seferberliği” bunun bir parçasıdır. Her zaman olduğu gibi, onlar mevcut toplumsal düzeni savunuyorlar, onun ideolojik kalkını olmayı amaçlıyorlar, çünkü gericiğin ideolojisi, emperyalizmin ideolojisi artık hurdaya çıkmıştır. Gelecekte de yine kendilerini uyarlamaya ve yaşamlarını sürdürmeye çalışacaklardır. Ama gelecek farklı olacaktır, eskisi gibi olmayacaktır. Marks’ın tesis ettiği kanun kendini dayatacaktır: sömürü ve baskı yerle bir edilip yokoldukça, din ortadan kaybolacaktır. Papalık, sömürücü sınıflara hizmet ettiği için, ve gelecekteki, sömürücü bir sınıf olmadığı için, Papalık hayatta kalamayacak ve dinin kendisi yok olacaktır. O zamana kadar, yeni objektif şartlar içerisinde ilerleyen insanlık, açık, bilimsel ve dünyayı dönüştürücü bir bilinç elde edene dek, dini inanç özgürlüğü tanınmak zorundadır. Dolayısıyla, “yeni Hıristiyanlık seferberliği”ni, kaçınılmaz olarak geleceğini bildiği yeni bir dönüşüm şartlarında, Kilisenin yaşamayı sürdürme planının çerçevesinde tahlil etmeliyiz.

ziyaretlerin, halk savaşıyla ve Garcia Perez rejimine verdiği destekle ilişkisi olduğu sonucuna varabilir miyiz?

Başkan Gonzalo: Bunun doğru olduğu görüşündeyim, gerçekten durum öyle-dir. Genel olarak, Latin Amerika'ya yaptığı ziyaretler, Latin Amerika'nın önemi ile ilişkilidir, ve Peru'ya yaptığı ziyaretler, daha önce yaptığı iki gezi sırasında sürekli tekrarladığı gibi, bir yandan kitle katliamı yürüten silahları takdis ederken öte yandan bizleri silahlarımızı bırakmaya çağırması ile de ilgilidir.

El Dlarlo: Peki Başkan, bu Parti ülkemizde Devlet İktidarını üstlendiğinde, PKP'nin dini teokrasiye karşı tavrı ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Marksizm, bize Kiliseyi Devlet'ten ayırmamızı öğretmiştir, ilk yapacağımız şey bu olacaktır. İkincisi, tekrar ediyorum, inanma özgürlüğü ve aynı zamanda inanmama özgürlüğü, yani ateist olma özgürlüğü ilkesi tamamen uygulanarak, halkın dini inanç özgürlüğüne saygı duyulacaktır. Bu şekilde ele alacağız bu meseleyi.

II. PARTİ ÜZERİNE

El Diario: Bu röportajda büyük öneme sahip bir başka konuya, Parti meselesine geçelim. PKP'nin gelişmesinden çıkartılacak en önemli dersler sizce hangileridir?

Başkan Gonzalo: Parti süreci ve bundan çıkarılan dersler konusunda, Parti tarihini, günümüz Peru toplumunun üç dönemine tekabül eden üç bölümde ele alarak kavrayabiliriz: İlk dönem, birinci bölüm, Parti'nin kurulmasıdır. Bu dönemde, köklü bir Marksist-Leninist olan Jose Carlos Mariategui'ye sahip olma talihimiz vardı. Ama kaçınılmaz olarak ardından, Mariategui'ye karşı çıkıldı, reddedildi, çizgisi terkedildi, ve bekleyen bir görev olarak geride bıraktığı Kuruluş Kongresi hiçbir zaman gerçekleşmedi. Yapılan Kuruluş Kongresi ise, bildiğimiz gibi, Mariategui'nin tezlerine tamamen zıt olan bir "ulusal birlik" çizgisini onayladı. Bu şekilde, Del Prado'nun başı olduğu Browderizm'in ve daha sonra da modern revizyonizmin etkisi altında Parti başaşağı oportünizme battı. Bütün bu süreç bizi ikinci döneme, yani Partinin Yeniden İnşası'na getirir. Bu, özetle, revizyonizme karşı mücadeledir. 1960'ların başlarından itibaren açık ve yoğun bir şekilde gelişmeye başlayan bir dönemdir bu. Bu süreç, Parti üyelerinin revizyonist önderliğe karşı birleşmesine, ve, daha önce de belirttiğim gibi, Ocak 1964'teki IV. Kongre'de onları Parti'den atmalarına yol açar. Yeniden İnşa Süreci, Parti'de 1978-79 yıllarına dek sürer, bu dönem o yıllarda sona erer ve Parti üçüncü bir döneme, bugün içinde bulunduğumuz Halk Savaşına Önderlik Etme dönemine girer. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bundan ne dersler çıkarabiliriz? Birinci ders, Parti birliğinin temelinin önemi

ve bunun iki çizgi mücadelesi ile olan bağıdır. Bu temel ve onun üç ögesi (1. Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, 2. Program, ve 3. Genel Siyasi Hat) olmadan Partinin ideolojik-siyasi inşası için hiçbir temel olamazdı. Ama iki çizgi mücadelesi olmadan da parti birliği için hiçbir temel olmazdı. Parti içerisinde köklü ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi olmadan, bırakalım savunulması, uygulanması ve geliştirilmesini bir yana, ideolojinin sağlam bir şekilde kavranması, Programın veya genel siyasi hattın oluşturulması ve, geliştirilmesi de mümkün değildir. Bizim için iki çizgi mücadelesi temeldir, ve çelişki yasasının evrensel niteliğine uygun olarak, Parti'nin bir çelişki olarak kavranması ile ilişkilidir. Çıkarılacak ikinci ders, halk savaşının önemidir. Bir Komünist Partisi'nin önündeki merkezi görev, sınıf ve halk için İktidarı ele geçirmektir. Parti, kurulur kurulmaz, ve somut şartlar temelinde, iktidarı ele geçişi hayata geçirmeye çalışmalıdır, ve bu ancak halk savaşı yoluyla yapılabilir. Ü-çüncü önemli ders, önderliğin oluşturulmasıdır. Önderlik kilit noktadır; önderlik kendiliğinden birdenbire oluşmaz. Uzun bir zaman, yoğun bir çaba, zahmetli ve çetin bir mücadele gerektirir, özellikle halk savaşına önderlik edebilmesi için. Çıkarabileceğimiz dördüncü ders, İktidarın ele geçirilmesi için arazinin hazırlanması zorunluluğudur. Nasıl ki İktidarı ele geçirmek için halk savaşı gerekiyorsa, İktidarın ele geçirilebilmesi yönünde arazinin hazırlanması da gereklidir. Bununla neyi kast ediyoruz? Gericilerinkinden daha üstün örgütsel biçimler yaratmak zorundayız. Bunların önemli dersler olduğuna inanıyoruz. Bir sonuncusu ise, proletarya enternasyonalizmidir, her zaman uluslararası proletaryanın bir parçası olarak mücadeleyi geliştirmek, devrimi her zaman dünya devriminin bir parçası olarak kavramak, halk savaşını –partimizin sloganında dendiği gibi– dünya devriminin hizmetinde geliştirmek. Neden? Çünkü bir Komünist Partisinin, yerine hiçbir şeyin geçirilemeyeceği nihai bir amacı vardır: komünizm. Ve daha önce tespit edildiği gibi, komünizm aşamasına ya hep birlikte varılır ya da hiç varılmaz. Çıkarılabilecek en canalcı derslerin bunlar olduğu görüşündeyiz.

El Diario: Başkan, Peru Komünist Partisi için Jose Carlos Mariategui ne önem taşıyor?

Başkan Gonzalo: PKP için, Mariategui onun kurucusudur. O, Partiyi berrak bir Marksist-Leninist temel üzerinde inşa etmiştir. Böylece onu açık bir ideolojik tavır ile donatmıştır. Ona göre Marksizm-Leninizm, kendi zamanının, kendi döneminin Marksizm'i idi. O, Partiye genel bir siyasi hat temin etmiştir. Mariategui, bugüne kadar Amerika kıtasının yarattığı bu en büyük Marksist, bizlere en büyük eserini, Peru Komünist Partisi'ni oluşturmasını miras bırakmıştır. Onu kaybetmemizin Parti için ne anlam taşıdığını çok iyi anlıyoruz, ancak şurası açık olmalıdır ki, o bütün hayatını bu büyük eserin gerçekleşmesine adanmıştır. Partinin kuruluşu onun bütün yaşamını almıştır, kastettiğimiz budur. Ama Partiyi sağlamlaştırmak ve geliştirmek için zamanı olmamıştır. Bir düşünün, Partinin kuruluşu üzerinden henüz iki sene bile geçmeden hayatını kaybetti. Tarihi görevini yerine getirebilmesi için Partinin sağlamlaşma, gelişme zamanına ihtiyacı vardır.

Burada birşeye işaret etmek isteriz. Ta 1966'da, Mariategui'nin güzergahının asla terkedilmemesi gerektiğini ve görevin onun güzergahına yeniden sahip çıkılıp geliştirilmesi olduğunu belirtmiştik. Onun geliştirilmesi meselesini vurguluyorum. Neden? Şu anlamda ki, Marksizm dünya çapında, daha o zamandan yeni bir aşamaya, günümüzün Maoizm'i aşamasına ulaşmıştı. Ve ülkemizde, mücadele etmeyi hiçbir zaman bırakmamış olan Peru proletaryası ve halkının yorulmak bilmeyen mücadelesinin yanı sıra, bürokrat-kapitalizm bir hayli gelişmişti. Mariategui'nin yoluna tekrar koyulmaya ve onu geliştirmeye bu nedenle giriştik. Biz, genel yasalarla ilgili olarak Mariategui'nin ve geçerliliğinin yeniden keşfedilmesine katkıda bulunduk, çünkü bunlar aynı yasalar, sadece demin de açıkladığım gibi, yeni ulusal ve uluslararası çerçevede uygulanmaları gerekir. Bizim katkımız bu oldu.

Daha birçok şey söylenebilir, ama görüşümce bazılarını vurgulamak daha faydalıdır. 1975'te "*Retomar a Mariategui y reconstituir su Partido*" ("Mariategui'ye Sahip Çık ve Partisini Yeniden İnşa Et" – çn) yayınlandı. Bu kısa belgede, kendilerini bugün Mariategui'ci olarak gören birçoklarının aksine, Mariategui'nin, "aynen de suçlandığı gibi suçlu" olduğunu, yani kendisinin de doğru olarak söylediği gibi, yeminli bir Marksist-Leninist olduğunu gösterdik. Gencl siyasi hattını oluşturan beş öğeyi vurguladık. Mariategui'de Başkan Mao'nunkilere benzer tezlerin bulunduğunu gösterdik. Burada birleşik cepheye veya diğer önemli bir konu olan şiddet meselesine işaret etmek yeterlidir. Mariategui "İktidar şiddet yoluyla ele geçirilir ve diktatörlükle savunulur", "devrim, yeni şeylerin doğduğu kanlı bir süreçtir" demişti, ve devrimci şiddetin ve sınıf diktatörlüğünün rolünü şanlı yaşamı boyunca tekrar tekrar ısrarla vurgulamıştı. Ayrıca, parlamentoda ne kadar çoğunluğa sahip olunursa olunsun, bunun olsa olsa bir kabinenin feshedilmesine hizmet edebileceğini, hiçbir zaman burjuva sınıfı ortadan kaldırmaya hizmet edemeyeceğini söylemişti. Son derece berrak olan ve düşüncesinde kilit nokta olduğu için vurgulanması gereken şey, Mariategui'nin anti-revizyonist olduğudur.

Evet, özet olarak, Mariategui'nin yoluna yeniden sahip çıkmak ve onu geliştirmek için mücadele ettik. Yalnız, bir şey daha söylememe müsaade edin. Kendilerini Mariategui'ci olarak gören bazı kişilere onun hakkında daha önce ne düşündüklerini sormak yerinde olacak – bunlar açık ve somut bir şekilde onu reddediyorlardı. Burada bugünkü PUM içinde yer alanları, sözümona "Yeni Sol"dan gelenleri kastediyorum, evet, Mariategui'nin modası geçmiş olduğunu, geçmişe ait olduğunu ilan ettiler, iddiaları özünde bundan ibaretti. Ama daha da önemlisi: Onlar ve diğerleri gerçekten Mariategui'ci mi? Barrantes Llingan'ı ele alalım, Mariategui'nin yaşamı boyunca azim ve kararlılıkla savunduğu açık Marksist-Leninist tezlerin tamamen reddedilmesini temsil ettiğine göre, nasıl Mariategui'ci olabilir? Mariategui hiçbir zaman parlamentocu değildi. seçimleri propaganda ve ajitasyon için kullanmayı savunuyordu. 1945'te, bu tezin artık geçersiz olduğunu, sorunun parlamentoda koltuk elde etmek olduğunu savunuyor, Acosta gibi revizyonistlerdi. Ve sahte Mariategui'cilerin, ve iflah olmaz parlamentarizm ahmaklığı düşkünlüğünün bugün yaptıkları işte budur.

Özetle, Mariategui'ye şöyle bakıyoruz: Mariategui Partinin kurucusu ve onun

rolü Tarihte kayıtlıdır, bunu reddetmeye hiç kimsenin gücü yetmeyecektir, ve onun eseri ölümsüzdür. Ama bu eseri devam ettirmek, onun yolunu izleyerek ilerletmek gerekiyordu. Mariategui gibi, düşüncesinde – yine tekrar ediyorum – Başkan Mao’nunkilere benzer tezler bulunan Marksist-Leninist bir kurucunun yolundan gitmenin tek mantıklı yolu ise elbette Marksist-Leninist-Maoist olmaştır, Peru Komünist Partisinin üyeleri bizler gibi. Görüşümüze göre, kurucunun şahsı büyük bir örnek teşkil ediyor, Partimizin onun tarafından kurulmuş olmasından son derece gurur duyuyoruz.

El Diario: Başkan, Peru’lu işçilerin sınıf bilincinin gelişmesinde Jose Carlos Mariategui’nin etkisi ne olmuştur?

Başkan Gonzalo: Mariategui yoğun bir mücadelenin ortasında çok şey yerine getirmiştir; mazur görün, burada sizin sorunuza cevap verirken bazı başka konulara da girecek olursam. Kendisi Avrupa’ya gitmeden önce de bir Marksist idi. Üzerinde ısrarla durmak isteyeceğimiz ilk şey budur, çünkü her zaman onun orada Marksist olduğu söylenir. Orada gelişmiş olduğu gerçeği farklı birşeydir. Avrupa tecrübesinin onun için son derece önemli olduğu açıktır. Mariategui, ideolojik planda çok önemli bir mücadele yürütmüştür, kendi deyimiyle sosyalizm uğruna bir mücadeleydi bu. Kendisinin de açıkladığı gibi, bu terim burada, Avrupa’da olduğu gibi tabanından kopartılıp bayağılaştırılmamıştı. Onun savunduğu ve sahip çıktığı Marksizm-Leninizm’di.

O, Partinin kurulması için büyük öneme sahip bir siyasi mücadele yürüttü. Ve bu mücadele, bugün dedikoduya dönüştürülen, ve hem ustaca hem de kabaca çarpıtılan, Mariategui ile Haya de la Torre arasındaki tartışma ile ilişkilidir. Bu meselenin özü çok açıktır. Mariategui, bir Komünist Partisinin, bir proletarya partisinin kurulmasını öneriyordu. Haya de la Torre ise, Peru’daki proletaryanın çok küçük olduğunu ve bir Komünist Partisi yaratabilecek kadar olgun olmadığını iddia ederek, Kuomintang benzeri bir birleşik cephe kurulmasını öneriyordu. Bu sahtekarlıktan başka birşey değildi, bunun akılda tutulması önemlidir. Ama bundan da öte, Peru’da kurulduğu sıralar APRA da, 1927’de karşı-devrimci bir darbe gerçekleştiren Çin devriminin celladı Çan Kay Şek’in Kuomintang’ına benziyordu. Bunu her zaman akılda tutmalıyız. Neden bu meseleyi vurguluyorum? Çünkü bugün bir Haya-Mariategui’cilikten, hatta bir Haya-Leninizm’den bahsediliyor. Tamamen saçma! Mariategui gerçekten bir Marksist-Leninist idi. Haya hiçbir zaman ne Marksist ne de Leninist olmadı. Hiçbir zaman! Lenin’in tezlerine her zaman karşı çıktı. Bunu vurgulamak gerekiyor, çünkü bu arsız tahrifatlara tahammül edemeyiz, bunlar özünde bugün IU (Birleşik Sol – çn) ile APRA arasında bir ittifak oluşturmak için ortaya sürülmüş bir uyduruk saçma yığından başka birşey değildir. Meselenin özü budur. Gerisi adi sahtekarlıklardır.

Ama, sorunuzu cevaplamaya gelince. Mariategui’nin bütün bunları kitlelerle, proletaryayla, köylülükle bağ içinde yapmıştır. O, esas olarak kendi çalışmalarının bir ürünü olan CGTP (Confederación General de Trabajadores del Peru – Peru’lu İşçiler Genel Federasyonu – çn)’nin kuruluşu ile teorik ve pratik

olarak ilişki içindedir; fakat onun kurduğu CGTP, yirmili yılların sonunda kurulan, Mariategui'nin kurduğu CGTP, onun tamamen reddi olan bugünkü CGTP değildir. Mariategui aynı zamanda köylülük içinde de çalışma yürütmüştür. Köylü sorununun onun için merkezi bir yeri vardır. O bunu bir toprak sorunu olarak, kendisinin de çok iyi izah etmiş olduğu gibi, özünde bir Kızılderili sorunu olarak görmüştür. Aynı şekilde, aydınlarla, kadınlar ve gençlerle de çalışmıştır. Dolayısıyla Mariategui çalışmalarını kitlelerle ilişki içinde geliştirmiştir, onlara yol göstermiş, onların örgütsel biçimlerini inşa etmiş, ve Peru proletaryası ve halkının örgütünün gelişmesi için tayin edici bir şekilde hareket etmiştir.

El Diario: Aynı konuya devam edersek, PKP, Partiyi yeniden inşa eden fraksiyona neden bu kadar önem veriyor?

Başkan Gonzalo: Bu, Parti safları dışında pek az bilinen önemli bir konudur. Şununla başlayalım: fraksiyon sorununa Lenin değinmiş, fraksiyonu, ilkelerin en saf biçimi etrafında eylemde sağlam bir şekilde birleşmiş aynı düşünen insanlar grubu olarak kavramış, ve fraksiyonun, mücadeleyi ilerletmek ve Partiyi geliştirmek için, siyasi tavırlarını açık bir şekilde ifade etmesi gerektiğini belirtmiştir. Parti'mizde fraksiyonu inşa ederken sahip çıktığımız, işte bu Leninist anlayış olmuştur. Fraksiyonun oluşturulmasına 1960'ların ilk yıllarında başlanmıştır, ve elbette ülkemize de yansıyan dünya çapındaki Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadele ile bağı vardır. Fraksiyon, Peru'da devrimin nasıl geliştirileceği sorununu ele almaya başladı, ve bu meselelerin o zamanlar daha yeni yeni ülkemize ulaşmaya başlamış olan Başkan Mao Zedung'un eserlerinde ele alınmış olduğunu gördü. Biz hangi meseleler üzerinde odaklaştık? Peru devriminin ideolojik ve politik olarak sağlam bir Partiye ihtiyacı olduğunu, köylülüğün toplumumuzda esas gücü, proletaryanın ise öncü sınıfı oluşturduğunu, ve izlememiz gereken yolun kırdan şehire olduğunu belirttik. Faaliyeti bu şekilde geliştirdik. Fraksiyon, Del Prado revizyonizmine karşı mücadeleye katkıda bulundu, ve Del Prado kliğini Parti saflarından sürüp atmak için birleşenlerin bir parçasıydık.

Fraksiyon, Parti içinde birkaç fraksiyonun bulunduğu bir çerçevede gelişmeye devam etti, bunlardan biri Parades'in başını çektiği fraksiyondur, Leninist fraksiyon kıstasını uygulamayıp tersine parti içinde parti gibi ve gizlice hareket eden iki fraksiyon daha vardı. Sözümona "Çinkang grubu" olan Patria Roja'dan ve kendilerine "Bolşevik grubu" adını takaniardan bahsediyorum. Bir de merkezi Ayakuço bölgesi olan bizim fraksiyonumuz vardı. Fraksiyon, devrimin üç aracının ele alınması gerektiği sorunu üzerinde yoğunlaştı – çizgi, daha önce 1965'teki V. Konferansta belirlenmişti. Bu, kötü önderlik edilen bir iç mücadeleye yol açtı. Yeterli birliktelikten yoksun olduğu için Parti infilak etti. Böylelikle, Partiden ilk ayrılan Patria Roja oldu, sağ oportünist bir çizgi izlemesinden, Başkan Mao Zedung'u, Mariategui'yi reddetmesinden, Peru'da devrimci durumun varlığını reddetmesinden ötürü, ihraç edildi. Geriye üç fraksiyon kaldı.

Daha sonra, 1969'da yapılan F. Milap Konferansta, fraksiyonun ortaya attığı iki mesele üzerinde, parti birliğinin temeli ve Partinin Yeniden İnşası üzerinde görüş

birliğine vardık; aynı 1967'de olduğu gibi, o zamanki genişletilmiş siyasi komisyonda fraksiyonun gündeme getirmiş olduğu temel meselelerdi bunlar. Parades ve grubu, ne Partinin Yeniden İnşası ne de parti birliğinin temeli üzerine görüş birliğine vardılar, ve kontrol edemedikleri için Partiyi parçalayacak bir plan hazırladılar. Bu onların meşum planıydı. Bu sağcı tasfiyeciliğe karşı yoğun bir mücadele yürütüldü, geriye iki fraksiyon kaldı: bizimki ve sol tasfiyeci olarak gelişmekte olan kendilerine yakıştırdıkları adla "Bolşevik grup". Bunlar toplumda istikrar olduğunu, dolayısıyla devrimci bir durumun mevcut olmadığını savunuyorlardı. Faşizmin bizi silip süpüreceğini, kitle çalışmasının mümkün olmadığını, çalışma grupları vb. ile kadro eğitime üzerinde yoğunlaşmamız gerektiğini söylüyorlardı.

Bu mücadele sonucu, Partinin Yeniden İnşasını, fraksiyon tek başına üstlenmek zorunda kaldı. Lenin, gerçekten devrimci bir fraksiyonun Partiyi yeniden inşa etmesi gerekeceği bir anın geleceğini söyler. Fraksiyon işte bu görevi üstlendi. Burada şu soru gelebilir: Fraksiyon niçin Partinin Yeniden İnşasını üstlendi? O zamanlar ve şimdi de moda olduğu gibi, neden başka bir Parti kurmadı? Birinci neden, çünkü Parti 1928'de berrak Marksist-Leninist bir temelde kurulmuştu, dolayısıyla büyük bir tecrübeye, hem olumlu hem de olumsuz derslerden oluşan bir tecrübeye sahipti. Ama dahası, Lenin bize, sapan, yoldan çıkan veya başaşağı oportünizme batan bir Partide bulunduğu zaman, görevin onu tekrardan doğru yola sokmayı amaçlamak olduğunu söyler. Bunu yapmamak siyasi bir suçtur. Bu nedenle fraksiyonun önemi, bu rolü başarmış olması, ideolojik-siyasi temelden başlayarak partinin yeniden inşasına hizmet etmiş olmasıdır. Kendimize, o zamanlar Mao Zedung Düşüncesi denilen Maoizm'i ve genel bir siyasi hattın tesis edilmesini temel aldık. Fraksiyon, Parti'yi yeniden inşa etmiş olmanın büyük şerefine sahiptir, ve bu tamamlanmış olunca da araç vücut bulmuş oldu: "yiğit savaşı", Marksist-Leninist-Maoist, yeni tipte bir Komünist Partisi, örgütlü siyasi öncü mevcut hale geldi — sık sık hatalı olarak ifade edildiği gibi, "siyasi-askeri örgüt" değil de, halk savaşı yoluyla silah elde İktidarı ele geçirmek için gerekli bir Parti varlık kazandı.

El Diario: Halk savaşıyla birlikte Parti nasıl değişti?

Başkan Gonzalo: Birincisi, ve en önemlisi, halk savaşına götüren çalışma, Manizm'i Marksizm'in üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşaması olarak kavramamıza yardımcı oldu. Partinin askerileştirilmesini ve onun konsentrik (aynı noktayı merkez alan daireler halinde — çn) inşasını geliştirmemize hizmet etti. Halk savaşı yoluyla Halk Gerilla Ordusu oluşturuldu. Ordu pek eski değil, ancak 1983'te kuruldu.

Halk Gerilla Ordusu önemlidir. Esas mücadele biçiminin halk savaşı oluşuna tekabül eden esas örgütlenme biçimidir. Kurduğumuz ve canlı bir şekilde gelişen Halk Gerilla Ordusu, Başkan Mao Zedung'un tezleri ve Lenin'in halk milisleri hakkındaki önemli bir tezinin ışığı altında inşa edilmiştir. Lenin, ordunun ele geçirilerek restorasyon için kullanılabilen bir örgüt olarak halk milislerinin, ordu, polis ve idarenin vazifelerini üstlenmesi gerektiğini savunur. Bu önemli bir tezdur.

tarihi şartlardan ötürü Lenin'in bunu pratiğe geçirememiş olması, önem veya geçerliliği olmadığı anlamına gelmez. Tersine, o denli önemlidir ki, bizzat Başkan Mao'nun kendisi halk milislerinin oluşturulması meselesi üzerinde önemle durmuştur. Dolayısıyla ordumuz bu özelliklerle sahiptir, ve bu tecrübeler temelinde inşa edilmiştir. Ama aynı zamanda kendi özgül özellikleri de vardır. Üç tip güçten oluşan bir yapımız var: esas güç, yerel güç ve üs gücü. Bağımsız bir milisimiz yok, çünkü milisimiz, bu kıstasa göre inşa edilen bizzat ordunun kendi içindedir. Bize rehberlik eden, yukarıda sözedilen ilkeler olmuştur, ancak görüşümüzce, somut şartlarımızı gözönünde bulundurursak, Halk Gerilla Ordusu başka türlü inşa edilemezdi. Bu ordu, yine de her durumda hareket edebilmiştir, gerekli yeniden ayarlamaları ve yeniden örgütlenmeleri gerçekleştirebilecek durumdadır.

Halk savaşının getirdiği bir başka şey de, esas başarısı olan Yeni İktidar'dır. Yeni İktidar sorununu, Başkan Mao'nun "Yeni Demokrasi" adlı eserinde söyledikleri temelinde, birleşik cephe sorunuyla bağlantılı olarak görüyoruz. Ayrıca, dün sözümona "Ulusal Kurtuluş Cephesi" ile, bugün de esas olarak kendilerine yakıştırdıkları adla Birleşik Sol veya "Convergencia Socialista" (Sosyalist Birleşme — çn) gibi çirkin ve iğrenç yaratıklarla, birleşik cephenin bayağılaştırıldığı Peru'daki "cephencilik" uzun ve kokuşmuş tecrübesini de gözönünde bulundurduk. Başka bir deyişle, biz her zaman ilkelerimizi ve gerçekliğimizin somut şartlarını hesaba katarız. Bu nedenle bizleri neden dogmatik olmakla suçladıklarını anlayamıyoruz. Son tahlilde, kağıt, üzerine yazılan herşeye tahammül edebiliyor. Bunun sonucu, Halkın Müdafaası İçin Devrimci Cephe (FRDP)'yi oluşturduk. Bir şey daha var. Ayakuço'da halkın müdafaası için ilk cepheyi biz oluşturduk. An-cak bu yiğit örnek daha sonra şekilsizleştirilip bayağılaştırılarak kendi "FEDİP"ini oluşturmak için Patria Roja tarafından mal edinildi. Adı bile yanlış. Eğer halkın müdafaası için bir cephe ise, niçin halkın çıkarlarını savunmuyor? Halkın Müdafaası İçin Devrimci Cephe'yi sadece kırsal alanlarda kurduk ve bunlar Halk Komiteleri şeklinde, İktidarın temelini oluşturuyor. Ve bir bölgedeki Halk Komiteleri hep birlikte bir Üs Alanını teşkil ediyor, üs alanlarının toplamına, oluşum halindeki Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti diyoruz. Şehir meselesine gelince, buralarda Halkın Müdafaası İçin Devrimci Hareket'i kurduk, bu ayrıca şehirde halk savaşının yürütülmesine, güçlerin toparlanmasına, gerici düzene darbeler indirilmesine ve gelecekteki silahlı ayaklanma için sınıfların birleştirilmesine hizmet ediyor.

Diğer değişiklikler ise kadroların yetişip pekiştirilmesi ile ilgilidir. Açıktır ki, savaş farklı bir tarzda pekiştirir. İnsanları çelikleştirir, ideolojiyi daha derinden özümlememizi, ölüme meydan okuma, ölümün pençesinden zafer koparma kıstasıyla daha da demir gibi bir kadro yaratmamızı sağlar. Partide, başka bir planda, bir diğer değişiklik ise, dünya devrimi ile ilişkilidir. Halk savaşı sayesinde, Parti, Marksizm-Leninizm-Maoizm kavrandığında, bir süpergüce veya herhangi bir güce bağlı kalmadan nasıl halk savaşı yürütülebileceğini — kendi çabalarımıza dayanarak halk savaşını ileriye götürmenin nasıl mümkün olduğunu açık bir şekilde göstermiştir. Bütün bunlar Partiye uluslararası alanda daha önce hiçbir zaman sahip olmadığı bir prestij kazandırmıştır. Ve bu hiç de burnu büyük bir iddia değildir, tersine. Söylenen yalın bir gerçektir, ve dünya devriminin gelişme-

sine daha önce görülmemiş ölçüde hizmet etmemizi sağlamaktadır. Bu şekilde Parti, halk savaşı yoluyla Peru Komünist Partisi olarak rolünü yerine getirmektedir.

El Diario: İşçiler ve köylüler Halk Gerilla Ordusuna nasıl katılıyorlar?

Başkan Gonzalo: Savaşçılar ve çeşitli seviyelerde kumandanlar olarak Halk Gerilla Ordusuna esas olarak katılanlar, köylüler, özellikle yoksul köylülerdir. İşçiler de köylüler gibi katılmaktadır, ancak bugünkü oranları yeterli değildir.

El Diario: Başkan, Yeni İktidar en çok nerelerde gelişiyor? Kırlarda mı, yoksa şehirlerde mi?

Başkan Gonzalo: Yeni iktidarı sadece kırlarda geliştiriyoruz. Şehirlerde ise, devrimin son aşamasında geliştirilecektir. Halk savaşının bir süreç sorunudur bu. Halk savaşını tahlil ettiğimizde, bu noktayı biraz daha fazla ele alabileceğimize inanıyorum.

El Diario: Başkan, başka bir konuya geçelim; Komünist Partisinin belgeleri, sizin Partinin ve devrimin Önderi olduğunuzu belirtiyor. Bu ne anlama geliyor ve kişiye tapma revizyonist tezinden nasıl farklıdır?

Başkan Gonzalo: Bu konuda, kitleler, sınıflar, Parti, ve önderler arasındaki ilişki meselesinde, Lenin'in tezlerini hatırlamalıyız. Biz, devrimin, Partinin, sınıfımızın, önderler yarattığı, bir önderler grubu yarattığı görüşündeyiz; bu her devrimde böyle olmuştur. Örneğin Ekim Devrimi'ne baktığımızda Lenin'i, Stalin'i, Sverdlov'u ve birkaçını daha, yani küçük bir grup görürüz; Çin devriminde de aynısı, orada da küçük bir liderler grubu görülür: Başkan Mao Zedung ve Kang Şeng, Çiang Çing, Çang Çun-çiao yoldaşlar ve diğerleri. Bütün devrimler böyledir, aynı şekilde bizim devrimimizde de. Biz bir istisna olamayız. Her kuralın bir istisnası olduğu burada geçerli değildir, çünkü burada sözkonusu olan bazı kanunların işleridir. Her sürecin önderleri vardır, ancak şartlara göre bunlardan biri diğerlerinden daha öne çıkar veya diğerlerinin başını çeker. Bütün önderleri tam aynı şekilde göremeyiz: Marks Marks'tır, Lenin Lenin'dir, Başkan Mao Başkan Mao'dur. Herbiri kendi başına yeganedir, ve hiç kimse tam onlar gibi olmayacaktır.

Partimiz'de de, devrim ve halk savaşı, proletarya, zorunluluk ve tarihsel tesadüflerin birleşimi sonucu bir grup önder yaratmıştır. Engels'in görüşüne göre, önderlerin ve bir en üst önderin yaratılması zorunluluktur; ama bunların somut olarak kimler olacağı tesadüf eseri olarak, başka bir deyişle, belirli bir zaman ve mekanda somutlaşan bir dizi özgül şartlar tarafından belirlenir. Bu şekilde, bizim durumumuzda da bir önderlik ortaya çıktı. Bu ilk kez Parti'de, 1970'deki Genişletilmiş Ulusal Konferans'ta kabul edildi. Ama bu mesele, gözardı edilmesi mümkün olmayan bir mesele, devrimin temel bir meseleyi içeriyor. Gelişme derecesi ne olursa olsun, belli bir düşünce sistemini kendisine

temel almayan bir Önderlik mevcut olamaz. Bu konuda, kararlarda da ifade edildiği gibi, belli bir kişinin Parti'nin ve devrimin Lideri olarak söz sahibi olma durumuna gelmesi meselesi, bir tarihsel zorunluluk ve tesadüf meselesi ile, ve kuşkusuz Gonzalo Düşüncesi ile ilişkilidir. Hiçbirimiz, devrimin ve Partinin her birimizden ne talep edeceğini bilemeyiz, ama özgül bir vazife ortaya çıktığında yapmamız gereken tek şey, sorumluluğu üstlenmektir.

Biz, Lenin'in tezlerine uygun olarak hareket ettik, ki bu haklı ve doğrudur. Kişiye tapma meselesi, revizyonist bir formülasyondur. Lenin, önderlerin reddedilmesi sorununa karşı bizleri uyarıyordu, aynı zamanda sınıfın, Partinin, ve devrimin kendi önderlerine, bundan da öte en üst seviyedeki önderlerine ve Önderliğine sahip çıkmasının gereğini vurgulamıştı. Burada vurgulanmaya değer bir fark söz konusudur. Önder, belirli bir mevkiyi işgal eder, oysa en üst önder ve Önderlik, bizim anladığımıza göre, Parti'nin, ve uzun bir çaba sonucu elde edilen ve kanıtlanan devrimci otoritenin tanınmasıdır — zafere ve sınıf ideallerimizin gerçekleşmesine doğru önderlik ve rehberlik etmeye teoride ve pratikte muktedir olduklarını gösterenlerdir.

Kruşçev kişiye tapma meselesini Stalin yoldaşa saldırmak için ortaya attı. Ama hepimizin de bildiği gibi bu proletarya diktatörlüğüne saldırmak için bir bahaneydi. Bugün Gorbacëv, tıpkı Çinli revizyonistler Liu Şao-çi ve Teng Siao-ping'in yaptığı gibi, yeniden kişiye tapma meselesini bayrak yapıyor. Dolayısıyla bu, özünde proletarya diktatörlüğünü, genel devrimci sürecin önderliğini ve önderlerini hedefleyen, onu başsız bırakmayı amaçlayan, revizyonist bir tezdur. Bizim durumumuzda somut olarak hedeflediği, halk savaşını Önderliksiz bırakmaktır. Bugün henüz bir proletarya diktatörlüğümüz yok, ama işçilerin, köylülerin ve ilericilerin diktatörlüğü olan yeni demokrasinin normlarına göre gelişen Yeni İktidara sahibiz. Dolayısıyla bizim durumumuzda bu süreci önderliksiz bırakmayı hedefliyorlar; gericiler ve onların uşakları bunu neden yaptıklarını çok iyi biliyorlar, çünkü devrimci önderler ve Önderlik yaratmak kolay değildir. Ve bir halk savaşının, ülkemizdeki gibi gelişmekte olan bir halk savaşının, liderlere ve bir Önderliğe, devrimi temsil eden, onun başını çeken bir bireye, ona tavizsiz kumanda etmeye muktedir bir gruba ihtiyacı vardır. Özetle, kişiye tapma fesat bir revizyonist formülasyondur, bizim devrimci önderler hakkındaki, Leninizm'e sadık anlayışımızla hiçbir alakası yoktur.

El Diarło: Peru Komünist Partisinin Birinci Kongresinin yapılması sizin ve Partiniz için ne anlam taşıyor?

Başkan Gonzalo: Bu soruna dönerken birkaç noktaya değinmek istiyoruz. Kongrenin bir zafer abidesi olduğunu tekrarlamak istiyoruz. Bizzat Parti'nin kurucusu tarafından tespit edilmiş bir sorumluluğun nihayet yerine getirilmesi demektir. Peru Komünist Partisi'nin Birinci Kongresi'ni yapmış olduk. Bu ne anlama geliyor? Yeniden belirtiyoruz ki, 1962'ye dek yapılan dört kongreden hiçbirisi — ki bu mevcut parti içinde daha yeni yeni ortaya çıktığımız bir dönemdi — hiçbirisi Marksist bir Kongre değildi. Hiçbirisi proletaryanın görüşüne sıkı bir şekilde bağlı değildi. Bu nedenle, demin söylediklerimi vurgulama açısından

Kongremiz Marksisttir, ancak içinde bulunduğumuz şu tarihi anda gerçekleşmiş olmasından ötürü, Kongre Marksist-Leninist-Maoist bir Kongredir. Ve Maoizm üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşama olduğu için, son tahlilde, üçü içinden esas olanıdır. Ama aynı zamanda Gonzalo Düşüncesi de vardır, çünkü Kongre evrensel gerçek Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, bizim gerçekliğimizin somut şartlarına uygulanması sürecinde doğan bu Düşünce'ye dayanmaktadır. Bütün bu nedenlerden ötürü, o bir "Marksist Kongredir, Marksist-Leninist-Maoist, Gonzalo Düşüncesi'nin bir Kongresidir."

Bu Kongre, Partinin izlediği bütün süreçleri değerlendirmemizi, olumlu ve olumsuz dersleri çıkarmamızı sağlamıştır. Bu Kongre, parti birliğinin temelini ve onun üç ögesini – 1) ideoloji, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, 2) Program, ve 3) merkezinde askeri hat olmak üzere Genel Siyasi Hat – onaylamamızı sağlamıştır. Kongrenin bir diğer başarısı da, İktidarın gelecekte, tekrara ediyorum gelecekte, ele geçirilmesi için sağlam temeller atmış olmasıdır.

Kongreyi yapabilmemizi, halk savaşının ortasında olmamız mümkün kılmıştır. Bunu söylüyoruz, çünkü 1967'de beşinci kongrenin yapılmasını, 1976'da da yeniden inşa kongresinin yapılmasını önermiştik. Yıllarca çabaladık, ama yine de gerçekleştiremedik. Neden? Bu, silahlı mücadeleye başlamaya, silahlara sarılmaya hazırlandıkları zaman birçok partide vukuu bulanları dile getiriyor. Bu durumdaki partiler, bölünmelere, parçalanmalara yol açan büyük iç mücadeleler yaşarlar, ve bu şekilde silah elde İktidarın ele geçirilmesinin gelişmesi sekteye uğrar. Bu, bizim, 1978'de, Kongre'yi ilerde halk savaşının seyri içinde yapmak üzere ertelememizi gündeme getirdi. Şöyle muhakeme yürüttük, bir kez savaşın içinde olduğumuzda, halk savaşına kim karşı çıkabilirdi ki? Bir Kongre, ve silah elde, güçlü bir halk savaşı yürüten bir Parti; bu durumda halk savaşının gelişmesine kim karşı çıkabilir? Bu noktaya varıldıktan sonra, bize herhangi bir kayda değer zarar veremezlerdi.

Kongre başka yönlerden de gelişmemizi ilerletti. Halk savaşı sürecinin ve özellikle de İktidarın ele geçirilmesine hazırlanmanın gereğinin daha derinden görülmesini ve kavranmasını sağladı. Ayrıca, Kongre mücadelede bir sıçrama yarattı, ve bu iyidir. Yanlış anlamak isteyenler olmasına rağmen, bunu açık bir şekilde söylemek gerekiyor, ama herhalükarda, yanlış anlamalardan, bizden uzak ve devrimci olmayan unsurlardan kaygı duymuyoruz. Kongre, Parti'deki iki çizgi mücadelesi açısından, esas tehlikenin revizyonizm olduğunu belirlemiştir.

Bu biraz izahata değer. Şu anda Parti'de sağ oportünist çizgi yoktur; sadece tecrit olmuş sağcı bakış tarzı, düşünceler, yaklaşımlar ve hatta bazı tek tek sağcı tavırlar mevcuttur. Ama tam da bu nedenle, sorunu daha derinden inceleyen Kongre, Parti'de başgösterebilecek sağ oportünist çizgiyi – ki bu revizyonist bir çizgi olur – engellemenin ve safdışı etmenin en iyi yolunun, esas tehlike olarak revizyonizmi hedef alma öncrisi olduğuna karar verdi.

Başkan Mao her zaman revizyonizmin bilincinde olunması gerektiğini söylemiştir, çünkü dünyada devrimin karşısındaki esas tehlike budur. Bu şekilde, sağcı nitelikli tavır, düşünce, yaklaşım ve konumlar şeklinde ifade edilecek olan ve Parti'de başgösterebilecek sağcı yönlerde herhangi bir eğilim, ideolojik süreçlerle, sınıf mücadelesinin yankıları, gerici Devletin kampanyaları, ülkemizdeki

revizyonizmin bizzat kendi eylemleri, emperyalizmin karşı-devrimci faaliyetleri, özellikle iki süpergüç arasındaki rekabet ve revizyonizmin dünya çapındaki meşum rolü ile ilgili olduğundan, saflarımız dışındaki durumu da gözönünde bulundurmak zorundayız. Bu şekilde Parti bizi hazırlar ve biz de uyanıklığımızı arttırırız. Bu şekilde, sağlam ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi yürütmek suretiyle – çünkü tekrar ediyorum, sağ-oportunist çizgi mevcut değildir – baş gösterebilecek her türlü revizyonist çizgiden sakınabiliriz. Söylediklerimiz yanlış yorumlanabilir, ancak bazı şeylerin açıkça söylenmesi ve halka öğretilmesi gereklidir. Kongre bizi silahlandırmıştır ve şöyle emretmektedir: Parti'de başgösterebilecek herhangi bir ifadesini engellemek ve buna karşı savaşmakla başlamak üzere, nerede ortaya çıkarsa çıksın, Revizyonizmi altedin! Ona karşı amansızca savaşın! Ve bu şekilde, revizyonizme karşı hem kendi saflarımızda hem de dünya çapında savaşmak için daha iyi silahlanmış olacağız. Kongre'nin en önemli noktalarından biri budur.

Kongre bize büyük bir görüşbirliği kazandırmış bulunuyor. Evet görüşbirliği. Biz Lenin'in talep ettiğine tamamen sadıqız: Bizim her geçen gün karşılaştığımız gibi karmaşık ve zor durumların üstesinden gelebilmesi için – ki geliştirmekte ve gelişecek olan tayin edici anlarda bunlarla daha da fazla yüzyüze geleceğiz – Parti'nin görüşbirliğine sahip olması gerekir. Açık ve belirli bir çizgiye, ortak bir kavrayışa sahip olmak için, demirden bir birliğe sahip olmak ve güçlü darbeler indirmek için mücadele etmeliyiz. Bu Kongre bize bu görüşbirliğini kazandırmıştır, fakat buna, altını çizmek istiyorum, iki çizgi mücadelesi sayesinde varılmıştır. Biz bu şekilde hareket ediyoruz. Neden bu böyledir? Bir kez daha tekrar ediyorum, Parti bir çelişkidir ve bir çelişki mücadele halinde iki yönden müteşekkildir. Bu böyledir ve bundan hiç kimse kaçınmaz.

Dolayısıyla Partimiz bugün her zamankinden daha çok birlik içindedir, kararlılık ve azimle yerine getirmesi gereken yüce görevlerden ötürü daha da birlik içindedir. Bir başka planda ise, Kongre elbette Merkez Komitesi'ni de seçmiş bulunuyor, ve bu Birinci Kongre olduğundan, Birinci Merkez Komitemize sahibiz. Kongre bize bütün bunları kazandırmış bulunuyor, ve son olarak, gayet iyi biliyoruz ki, Kongre Partinin en yüksek organı olduğu için, orada alınmış olan kararlar en yüksek örgütsel düzeyde onaylanmış demektir. Bugün, bütün bunlar bizi daha güçlü, daha birleşik, daha kararlı ve daha azimli kılmaktadır. Ancak altını bir kez daha çizmeye değer birşey daha var. Kongre Partinin ve savaşın evladıdır. Halk savaşı olmadan, 1928'de kuruluşundan bu yana altmış senedir bekleyen bu tarihi görev başarılamazdı. Ancak önemli olan şudur ki, Kongre halk savaşının gelişmesini güçlendirmektedir. Halk savaşının, Kongre'nin gerçekleşmesi için yaptığı katkının yüz mislini, Kongre halk savaşına geri veriyor. Halk savaşı şimdi daha güçlüdür ve geçmişten daha da fazla güç kazanacaktır.

Bütün bu nedenlerden ötürü, Kongre, biz Peru Komünist Partisi üyeleri için ölümsüz bir zafer abidesidir ve Partimizin tarihine damgasını vuracağından eminiz. Kongre'nin, Peru proletaryasına ve Peru halkının hizmetinde, uluslararası proletarya, ezilen uluslar ve dünya halkları hizmetinde büyük şeylere yol açacağını umud ediyoruz.

El Diario: Bazıları, PKP 1. Kongresinin, tam da şiddetli halk savaşı şartlarında gerçekleştirilmiş olmasından ötürü, gerici güçlere indirilmiş ağır bir darbe anlamına geldiğini söylüyorlar. Bu konuda siz ne dersiniz?

Başkan Gonzalo: Bunun isabetli bir değerlendirme olduğunu, yaptıklarımızı, Partinin yaptıklarını anlayan bir sınıfın ve bir halkın bu ülkede varolduğunu gösterdiğini düşünüyoruz. Bu, böylesi bir güven, böylesi bir ümit kaynağı olmayı hak edebilmemiz için, bizi daha da büyük çaba göstermeye iten büyük bir onayın ifadesidir.

El Diario: Kongre yapılmadan önce Parti'nin arındırılması için bir mücadele yürütmek gerekti mi?

Başkan Gonzalo: Hayır. Bizim durumumuzda, topyekün mücadele, halk savaşını başlatmak için 1979'daki IX. Oturum'da gerçekleşmişti. Orada halk savaşının başlatılmasına karşı çıkan sağ oportünist çizgiye karşı güçlü bir mücadele yürüttük. Tasfiyeler ve Parti'nin arındırılması orada gerçekleşti. Ancak, gayet iyi bilindiği gibi, böylesi tasfiyeler Parti'yi daha da güçlendirir ve bizim için de böyle oldu. Kanıtı da halk savaşını başlatmış ve sekiz yıldır yürütüyor olmamızdır. Kongre'de, Parti'yi arındırmak için böylesi bir mücadele olmamıştır.

El Diario: Birçok insan, PKP kadrolarının gücü ve kararlılığının nereden geldiğini merak ediyor. Acaba bunun sağlam ideolojik eğitimle bir ilgisi var mı? Bu nasıl bir süreçtir?

Başkan Gonzalo: Parti üyelerinin gücü, ideolojik ve siyasi eğitime dayanır. Proletaryanın ideolojisinin ve onun özgül biçimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'nin, programın, genel siyasi çizginin ve bunun merkezi ögesini teşkil eden askeri çizginin kucaklanmasıyla güçlenir. Kadroların gücü bu temelde gelişiyor. Halk savaşını başlatırken kafamızı çok yoran meselelerden birisi, kadro meselesi olmuştu. Halk savaşına hazırlanma, kadroların nasıl çelikleştirileceği sorununu önümüze çıkarttı ve kendimize yüksek talepler empoze ettik – eski toplumdan kopmak, devrime tam ve eksiksiz kendimizi adanmak, ve canımızı vermek. 1980'deki Merkez Komitesi Oturumu ve askeri okul hatırlanırsa bu mükemmel bir şekilde ifade edilmiştir. Bunların sonunda bütün kadrolar and içti, hepimiz halk savaşının başlatıcıları olma sorumluluğunu üstlendik. Bu ciddi bir sözdü ve daha sonra tüm Parti'liler tarafından verildi.

Bu süreç nasıl gerçekleşir? İlkın, geleceğin kadrolarının, Parti'ye katılmadan önce sınıf mücadelesi içinde nasıl şekillendikleri ile başlar. Herbiri sınıf mücadelesine katılır, ilerler, ve bizimle daha yakın ilişki içinde çalışır, ta ki Partiye katılmaya başvurma yüce kararını kendi başına verene dek. Parti kişinin durumunu, niteliklerini, zaafalarını – çünkü hepimizde vardır bunlar – değerlendirir, ve hakettiği takdirde Parti'ye kabul eder. Parti'ye girince sistematik ideolojik eğitim başlar. Komünist olmaya kendimizi Parti'ye dönüştürürüz. Bizleri Komünist yapan Partidir. Son yılların özelliklerinden biri de, kadroların savaş

içinde çelikleşmesidir. Dahası, Parti'ye katılanlar, halk savaşına önderlik eden bir Parti'ye katılmaktadırlar, dolayısıyla bunu, ilkin ve esas olarak komünistler olarak, Halk Gerilla Ordusunun savaşçıları olarak, ve örgütlemekte olduğumuz Yeni Devletin seviyelerine tekabül ettiği durumlarda yöneticiler olarak gelişmek üzere yapmaktadırlar.

Dolayısıyla, halk savaşı kadroların sağlamlaştırılmasına katkıda bulunan büyük öneme sahip bir başka öğedir. Özetle, başlangıç noktamız ideolojik ve siyasi seviye olmasına rağmen, kadroları sağlamlaştıran, savaşın kendisidir. Biz bu kızgın ocağın örsünde Parti'ye uygun olarak şekilleniyoruz. Ve hepimiz bu şekilde ilerliyor ve katkıda bulunuyoruz. Bununla birlikte, düşüncemizde esas olan devrimci çizgi ile, bunun karşısı arasında sürekli bir çelişki mevcuttur. Her ikisi de vardır, çünkü hiç kimse yüzde yüz komünist değildir. Zihnimizde iki çizgi arasında bir mücadele yürümektedir, ve devrimci çizginin her zaman üstün, esas yön, çıkmasının hedeflendiği bu mücadele de kadroların oluşturulmasında kilit-tir. Amaçladığımız budur.

Kadrolarımız bu şekilde çelikleştirilmektedir, ve gerçekler, onların muktedir olduğu devrimci kahramanlığın derecesini göstermektedir, tıpkı diğer halk evlatları gibi.

El Diario: PKP kadrolarının kahramanlığının en yüksek ifadelerinden birinin 19 Haziran 1986'da hapisanelerde gerçekleştiği görüşüne katılıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Yüksek bir ifadesidir, evet. Ancak görüşümüzce, geniş yankı yapan en yüksek devrimci kahramanlık, coşan bir kahramanlık fırtınası, daha yeni müdahale eden silahlı kuvvetlere karşı koyduğumuz 1983 ve 1984'teki katliamlarla yüz yüze olduğumuz sıralarda ifadesini buldu. Bugüne kadarki en büyük katliam bu olmuştur. Ve bu dönem, esas ve canalcı yön olarak halkın savaşkan ruhunun muhteşem örneklerini sergiledi. Bundan başka, kahramanlığın, kararlılığın, canını feda etmenin kitlesel bir ifadesiydi – sadece komünistler açısından değil, köylüler, işçiler, aydınlar, halkın evlatları açısından da. Bu, kitlesel devrimci kahramanlığın en muhteşem gösterisiydi ve bizi en fazla çelik-leştiren tecrübeydi.

O zaman neden 19 Haziran'ı "Kahramanlık Günü" olarak ilan ettik? 19 Haziran, sağlam komünistlerin ve tutarlı devrimcilerin nelere muktedir olduğunu halkımıza ve tüm dünyaya gösteren bir gündür, zira orada can verenler sadece komünistler olmamıştır. Büyük bölümü devrimciler olmuştur. O bir semboldür, çünkü belirli bir gün söz konusudur, oysa genel katliam iki yıl sürdü, ve birçok olayı kapsıyordu. 19 Haziran tek bir olaydı, muazzam etkisi Peru'yu ve dünyayı sarsan bir örnekti. 19 Haziran'ı "Kahramanlık Günü" olarak anmamızın nedeni budur.

El Diario: Başkan, PKP, Halk Gerilla Ordusu da dahil, dev parti aygıtını nasıl yaşıyor?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başkan Gonzalo: Görüşümce bu biraz detaylı izahat gerektiriyor. Parti

üzerine, Marks, Lenin, ve büyük Marksistlerin her zaman öğrettikleri gibi, Başkan Mao, Partinin kitle özelliğine sahip olduğunu, ancak Parti'nin bir kitle partisi olmadığını öğretir. Şu anlamda kitle özelliğine sahiptir ki, muazzam kitlelere göre sayıca küçük seçkin bir örgüt — en iyilerden, en sınanmışlardan, Stalin'in dediği gibi en gerekene sahip olanlardan kurulu seçkin bir örgüt — olmasının yanı sıra, Parti, proletaryanın çıkarlarını korur, proletaryanın sınıf çıkarlarının sorumluluğunu üstlenerek, proletaryanın kurtuluşunun sorumluluğunu omuzlar, ki bu ancak komünizm ile gelebilir. Ancak devrimde, halkı oluşturan başka sınıflar da yer aldığından, proletaryanın kendi kurtuluşunu ancak bütün ezilenleri kurtuluşa kavuşturarak gerçekleştirebileceği gerçeğine uygun olarak, çünkü aksi takdirde kendisini kurtuluşa kavuşturamaz, Parti onların çıkarlarını da korur.

Bu nedenle, Parti kitle özelliğine sahiptir, ama bir kitle partisi değildir. Bugün hakkında çokça söz edilen kitle partisi, bir kez daha yineliyorum, kokuşmuş revizyonist tavrıların bir ifadesinden başka birşey değildir. Böylesi partiler, birer taraftarlar, yetkililer partisidirler, örgütsel makinalardır. Bizim Partimiz ise, savaşçıların, önderlerin Partisidir, Lenin'in talep ettiği gibi, bir savaş cihazıdır. Görüşümce, Ekim Devriminin zaferi sırasında Bolşeviklerin kaç kişi olduğuna baksak bu daha derinden kavrayabiliriz: 150 milyon nüfuslu bir ülkede 80 bin kişi.

Parti bir örgütler sistemidir ve elbette ihtiyaçları vardır. Sayıca daha çok, daha büyük olan bir ordunun oluşturulmasının da ihtiyaçları vardır. Marksizm ve özellikle Başkan Mao bize bu problemin de nasıl çözüleceğini öğretmiş bulunuyor. Başkan Mao Zedung'un talimatıyla, ÇKP, partilere verilen ekonomik yardımın paslandırıcı olduğu, bunun revizyonist bir kıstas olduğu, çünkü bir Partinin kendi güçlerine dayanması gerektiği sonucuna varmıştı. Biz de bu yolu, kendi gücümüze dayanma yolunu izledik. Kendi gücüne dayanmanın ekonomik ihtiyaçlarla ilişkisi vardır, ama esas olarak, bizim anlayışımıza göre, ideolojik ve siyasi yönelim ile ilişkilidir. Bu noktadan başlayarak her zaman varolan ekonomik ihtiyaçların üstesinden nasıl geleceğimize bakabiliriz — bunların mevcut olmadığını söylemek hata olur.

Bu kıstasları temel alarak sorunu çözmüş bulunuyoruz ve kitlelere dayanarak çözmeye devam edeceğiz. Halk kitlelerimize, proletaryaya, sınıfımıza — çünkü bu kendi sınıfımızdır — varlığımızı onlara borçluyuz, ve onlara hizmet ediyoruz; köylülüğümüz, başta yoksul köylülük, aydınlarımız; küçük burjuvazi; ilericiler; devrimciler, köklü dönüşüm, yani tek kelimeyle devrim isteyenler — Parti'yi yaşatan işte bunlardır. Parti'yi yaşatanlar, esas olarak köylülük ve proletaryadır. Ve daha da ileri gidersek, bize sofralarındaki ekmeği verirken kendilerinin ekmeksiz kalışını umursamayanlar, yorganlarını bizimle paylaşanlar, kulübe-lerinde bize küçük bir yer ayıranlar esas olarak yoksul köylülerdir. Bizi yaşatan, destekleyen, hatta kanını veren onlardır, keza proletarya, ve aydınlar da. Bu şekilde geliyoruz. Bunu temel alıyoruz.

Bu sorun bizi şu meselelere getirir. Bu temelden başlamak bağımsızlığa sahip olmamızı, yani hiçbir ümitsiz pasına bağlı olmamamızı sağlar. Zira uluslararası komünist harekette emirlere itaat etmek alışkanlık haline gelmiş durumdaydı.

Kruşçev emir verme şampiyonuydu, tıpkı bugün Gorbaçev gibi, ya da şu uğursuz şahsiyet Teng gibi. Bağımsızlık, çünkü her Komünist Partinin kendi kararını kendisi vermesi gerekir, zira kendi devriminden kendisi sorumludur, ancak bu kendisini dünya devriminden koparması için değil, tam da tersine ona hizmet etmek içindir. Bu kendi kendimize karar almamızı, kendi kendimize karar vermemizi sağlar. Başkan Mao bunu şöyle ifade etmiştir: bize birçok tavsiyede bulunuldu, bazıları iyi, bazıları kötüydü. İyilerini kabul ettik, kötülerini reddettik. Ama eğer hatalı bir ilkeyi benimsemiş olsaydık, bunun sorumluluğu, bize öğüdü verenlerde değil, bizde olurdu. Neden? Çünkü kendi kararımızı kendimiz alırız. Bu bağımsızlıkla birlikte gelir, ve kendi kendimize yeterli olmamızı, kendi gücümüze dayanmamızı sağlar.

Bu, proletarya enternasyonalizmini tanımadığımız anlamına gelir mi? Hayır, tersine, bizler proletarya enternasyonalizminin coşkun ve tutarlı uygulayıcılarıyız. Ve uluslararası proletaryanın, ezilen ulusların, dünya halklarının, gelişme seviyeleri ne olursa olsun Marksizm'e bağlı parti ve örgütlerin bize olan desteğine inanıyoruz, ve verdikleri birinci şeyin, birinci desteğin kendi mücadeleleri olduğunu biliyoruz. Yürüttükleri propaganda ve kutlamalar kamuoyu yaratan bir destektir ve bu proletarya enternasyonalizminin bir ifadesidir. Ayrıca bulundukları tavsiyelerin, belirttikleri düşüncelerin de altında yatan proletarya enternasyonalizmidir. Ama ısrar ediyorum, bunları kabul edip etmeyeceğimizde karar verecek olan biziz. Eğer doğrusalar elbette memnuniyetle kabul ederiz, çünkü Partiler arasında birbirimize yardımcı olmak hepimizin görevidir, özellikle bu zor ve karmaşık zamanlarda.

Dolayısıyla, tekrar edersek, proletarya, ezilen uluslar, dünya halkları, Marksizm'in sağlam ve sadık savunucusu parti ve örgütler tarafından yürütülen bütün mücadeleler, bütün bu mücadeleler, proleter enternasyonalist yardımın başta gelen somut biçimidir. Bununla birlikte, bize verilen en yüce yardım, işçi sınıfının tüm dünyada onyıllar boyunca ve binlerce mücadele içinde yarattığı, uluslararası proletaryanın ideolojisi, ölümsüz Marksizm-Leninizm-Mao-izm'dir. Aldığımız en yüce yardım budur, çünkü o bir ışıktır, o ışık olmadan gözlerimiz hiçbir şey göremezdi. Bu ışık sayesinde gözlerimiz görçiliyor ve ellerimiz hareket edebiliyor. Biz bu meseleye böyle bakıyor ve böyle ilerliyoruz.

ElDiario: Başkan, bu sorunun cevabı belki açıktır, ancak uluslararası vakıfların ve büyük emperyalist güçler ve sosyal-emperyalistlerin desteğiyle yaşayan revizyonist partiler hakkında ne düşündüğünüzü bilmek istiyoruz.

Başkan Gonzalo: Onlar dünya devrimine ihanet etmişlerdir, her ülkede devrime ihanet etmektedirler, sınıfamıza ve halka ihanet etmektedirler, çünkü süpergüçlere veya emperyalist güçlere hizmet etmek, revizyonizme, özellikle sosyal-emperyalizme hizmet etmek, onların müziğiyle dansetmek, onların dünya hakimiyeti oyununda bir piyon olmak, devrime ihanet etmek demektir.

III. HALK SAVAŞI

El Diario: Başkan, şimdi de halk savaşı hakkında konuşalım. Şiddet sizin için ne anlama geliyor, Başkan Gonzalo?

Başkan Gonzalo: Şiddet konusunda, Başkan Mao Zedung'un tesis ettiği bir ilkedен yola çıkıyoruz: şiddet, yani devrimci şiddetin gerekliliği, istisnası olmayan evrensel bir kanundur. Temel çelişkileri orduyla ve halk savaşı yoluyla çözümlememizi mümkün kılan, devrimci şiddettir. Niçin Başkan Mao'nun tezin-den yola çıkıyoruz? Çünkü inanıyoruz ki Mao, bu konuda Marksizm'i yeniden teyid etmiş, bu kanunda hiçbir şekilde istisna olmadığını tesis etmiştir. Marks'ın savunduğu nokta, tarihin ebesinin şiddet olduğu meselesi, tamamen geçerli ve heybetli bir katkı olmaya devam etmektedir. Lenin de şiddeti gündeme getirmiş ve Engels'in devrimci şiddete övgülerinden söz etmiştir, ancak bunun istisnasız evrensel bir kanun olduğunu bize söyleyen Başkan Mao olmuştur. Bu yüzden onun tezini başlangıç noktamız olarak alıyoruz. Bu, Marksizm'in ehemmiyetli bir meselesidir, çünkü devrimci şiddet olmaksızın bir sınıfın yerine bir diğer sınıf geçemez, eski düzen devrilip, yerine — bugün açısından Komünist Partiler yoluyla proleterya tarafından önderlik edilecek — yeni düzen yaratılamaz.

Devrimci şiddet sorunu giderek daha fazla tartışma konusu edilen bir meseledir, dolayısıyla biz komünistler ve devrimciler ilkelerimizi bir kez daha tekrarlar beyan etmek zorundayız. Devrimci şiddet sorunu, onu halk savaşıyla nasıl yürüteceğimiz meselesidir. Bizim bu soruna bakışımız şöyledir: Başkan Mao halk savaşı teorisini tesis edip pratiğe geçirdiğinde, proleterya, evrensel geçerliliğe sahip olan, dolayısıyla somut şartlara göre her yerde uygulanabilirliği olan askeri

çizgisi ile, teori ve askeri pratiği ile donatmıştır.

Biz savaş sorununa şöyle bakıyoruz: savaşın iki yönü vardır, biri yıkıcı, öteki yapıcı yönü. Yapıcı yönü esas yönüdür. Bu sorunu böyle görmemek, devrimi küçümser – zayıflatır. Öte yandan, halk eski düzeni devirmek üzere silahlara sarıldığı anda, o andan itibaren, gericilik bunu ezmeye, yıkmaya, imha etmeye çalışır, ve katliam dahil ellerindeki tüm imkanları kullanır. Ülkemizde buna şahit olduk, olmaktayız, ve zamanı dolmuş Peru devletini yerle bir edene dek daha da fazlasına şahit olacağız.

Sözümüne kirli savaş meselesine gelince, kısaca şunu belirtmek isterim ki gerici silahlı güçler kirli savaşı bizden öğrendiklerini iddia ediyorlar. Bu suçlama, devrimin ne olduğunu anlamamanın, halk savaşının ne olduğunu anlamamanın açık bir ifadesidir. Gericilik, silahlı ve genelde baskıcı güçleriyle bizi ortadan kaldırma ve bertaraf etme amacını uygular. Neden? Çünkü biz de onlara aynı şeyi yapmak, sınıf olarak onları bertaraf etmek istiyoruz. Mariategui, sadece eski düzeni yıkmak ve yerle bir etmekle yeni bir toplumsal düzenin yaratılabileceğini söylemişti. Son tahlilde bu sorunları Başkan Mao'nun tesis ettiği temel savaş ilkesine göre değerlendiriyoruz: düşmanın güçlerini imha etmek, kendi güçlerini korumak ilkesinin ışığında. Gericiliğin soykırım uyguladığını, uygulamakta olduğunu, ve uygulamaya devam edeceğini çok iyi biliyoruz. Bu konuda zihnimiz son derece açıktır. Ve böylece ödeyeceğimiz fatura sorunu ortaya çıkıyor: düşmanı imha etmek ve kendi güçlerimizi koruyabilmek, ve dahası geliştirmek için, bir savaş bedeli, bir kan bedeli ödemek zorundayız, halk savaşının zaferi uğruna bir parçayı feda etmek zorundayız.

Terörizm meselesine gelince, bizim terörist olduğumuzu iddia ediyorlar. Şu cevabı vermek istiyorum ki herkes üzerinde biraz düşünsün: Tüm devrimci hareketleri terörizm olarak damgalayan Yanki emperyalizmi, özellikle Reagan olmamış mıdır, evet mi hayır mı? Bizi ezebilmek için bu şekilde itibarımızı düşürmeye, bizi tecrit etmeye çalışıyorlar. Hayalleri budur. Sözümüne terörizmle savaşan sadece Yanki emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler değildir. Sosyal-emperyalizm ve revizyonizm de aynı şeyi yapmaktadır, ve bugün Gorbachev'in kendisi terörizme karşı mücadele ile birleşmeyi önermektedir. Ve Arnavutluk Emek Partisi'nin VIII. Kongresinde Ramiz Alia'nın, kendisini terörizmle savaşmaya adanması hiç de tesadüfi değildir.

Ancak Lenin'in şu yazdıklarını hatırlamamız son derece faydalı olur: "Yaşasın halkın devrimci ordusunun öncüleri! Bu nefret edilen herhangi bir kişiye karşı düzenlenmiş bir komplo değildir, bu bir öc alma eylemi değildir, bu umutsuzlukla başvurulmuş bir çıkış yolu değildir, bu basit bir 'gözdağı verme' eylemi değildir. Hayır: bu, güç ilişkilerini hesaba katan, iyice düşünülmüş ve hazırlanmış bir başlangıçtır, bu devrimci ordu tugaylarının eylemlerinin başlangıcıdır." "Çok şükür, devrimci bir halkın yokluğu nedeniyle devrimin tecrit olmuş teröristler tarafından 'yapıldığı' günler geride kaldı. Bomba artık bireysel 'bomba fırlatıcısının' silahı olmaktan çıkmış, ve *halkın silahlanmasında* vazgeçilmez bir unsur haline gelmiştir."

Lenin, zamanın değişmiş olduğunu, bombanın sınıfın, halkın elinde bir muharebe silahı haline geldiğini, artık onun bir komplo, tecrit olmuş bir bireysel

eylem olmaktan çıktığını, tersine, bir plana, sisteme, orduya sahip bir Partinin eylemi olduğunu bize öğretmiştir. O halde, sözümona terörizm nerededir? Tam bir karalamadır bu.

Son olarak, şunu özellikle her zaman akılda tutmalıyız ki, özellikle günümüz savaşlarında mücadelelerinin bir aracı olarak terörizme başvuran gericiliğin kendisidir, ve bu, tekrar tekrar ispatlandığı gibi, Peru Devleti'nin silahlı kuvvetlerinin hergün başvurduğu mücadele biçimlerinden biridir. Bütün bu anlattıklarımız doğrultusunda şu sonucu çıkarabiliriz: dünya tabanlarının altından kaydığı için muhakemeleri bozulanlar, halk savaşını örtbas etmek için terörizm çığlıkları atıyorlar. Ama bu halk savaşı o kadar sarsıcıdır ki, onun *ulusal boyullarda* olduğunu ve Peru Devletinin yüz yüze olduğu başlıca problem haline geldiğini bizzat kendileri kabul ediyorlar. Hangi terörizm bunu yapabilir? Hiçbiri. Ayrıca, halk savaşına bir Komünist Partisi'nin önderlik ettiğini de artık inkar edememektedirler. Ve şu sıralarda, görüşlerini yeniden gözden geçirmeye başlayanlar mevcuttur; damgalayıp bir kenara atmada acele etmemeliyiz, beri gelebilecek olanlar vardır. Ama Del Prado gibileri asla!

El Diario: Peru'daki halk savaşının özgüllükleri nelerdir, ve dünyadaki, Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden ve MRTA'dan (Tupac Amaru Devrimci Hareketi – çn) farkı nedir?

Başkan Gonzalo: Bu güzel bir soru. Parti'nin sözümona “dogmatizmi”ni biraz daha ele almamıza fırsat tanıyacağı için teşekkür ederim. Başkan Mao'nun düşüncelerini, artık geçerli olmadığı bir dönemde uyguladığımızı söyleyenler bile mevcuttur. Kısacası, o kadar saçma gevezelik yapıyorlar ki, neden bahsettiklerinin farkında olup olmadıklarını sormakta tamamen haklı olduğumuzu düşünüyoruz. Bunların arasında göğsünde madalyalarla dolaşan şiddet uzmanı senatör de var.

Halk Savaşı, devrimin niteliğine göre evrensel uygulanabilirliğe sahiptir ve her ülkenin şartlarına uygulanabilir. Aksi takdirde yürütülemez. Bizim durumumuzda, özgüllükler son derece belirgindir. Bizim mücadelemiz, ta 1968'de, halk savaşının planında tesis edildiği gibi, kırdı ve şehirde yürütülen bir mücadeledir. Burada bir farklılığımız, özgüllüğümüz vardır: hem şehirde hem de kırdı yürütülmektedir. Biz bu özelliğimizin kendi özgül koşullarımıza bağlı olduğunu düşünüyoruz. Örneğin Latin Amerika'da diğer kıtalara kıyasla şehirler daha büyüktür. Bu Latin Amerika'nın gözardı edilemeyecek bir gerçeğidir. Ülke nüfusunun büyük bir yüzdesinin yaşadığı Peru başkentine bir bakın, örneğin. Dolayısıyla bizim açımızdan, şehirler bir kenara itilemez, savaş burada da yaygınlaştırılmalıdır. Ama kırlardaki mücadele esastır, şehirdeki mücadele ise gerekli bir tamamlayıcıdır. Özelliklerden biri budur, bir tane daha var.

Halk savaşını başlattığımızda polis güçleriyle karşı karşıya geldik. Gerçek buydu, çünkü silahlı kuvvetler ancak 1982 Aralıkta savaşa katıldı. Bu onların daha önce destekleyici bir rol oynamadıkları anlamına gelmez. Gelişmemizin sürecini izlemenin yanı sıra, kırdı yapıyorlardı. Bu bir özgüllüktür, çünkü kırlarda bir iktidar boşluğu yarattık ve — he-nüz savaşa girmemiş olduklarından

– henüz büyük silahlı güçleri karşımıza alıp mağlup etmemişken Yeni İktidarı kurduk. Ve savaşa girdiklerinde bunun sebebi Halk İktidarı'nı kurmuş olmamızdı. Ülkedeki somut siyasi durum böyleydi. Eğer Başkan Mao'nun ruhunu değil de harfi harfine kelimelerini uygulamış olsaydık, Yeni İktidarı kurmamış, oturup Silahlı Kuvvetlerin müdahale etmesini bekliyor olurduk. Boğulurduk. Diğer bir özgüllük de ordunun yapısı idi, ki buna daha önce değin-miştim.

Bütün bunlar özgüllüklerdir. Kır ve kent, savaşın nasıl yürütüleceği, ordu, Yeni İktidarın nasıl kurulduğu konularına değindik; Parti'nin askerileşmesi de bir özgüllüktür. Bunlar, bizim gerçekliğimize, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ve Başkan Mao'nun halk savaşı teorisinin ülkemizin somut şartlarına uygulanmasına tekabül eden özgül konulardır. Bu bizleri diğer mücadelelerden ayırıştırır mı? Evet.

Diğerlerinden neden farklıyız? Biz halk savaşı yürüttüğümüz için, bu bizi Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden farklılaştırmaktadır. Küba-da halk savaşı yürütülmedi, onların da kendi özgüllükleri vardı ve bu özgüllükleri kasıtlı olarak gözardı ettiler. Önce Küba'nın istisnai bir durum olduğunu söylediler – bunu Guevara söylemişti – ABD emperyalizminin müdahale etmemiş olması gerçeğini. Ama daha sonra bunu unuttular. Bunun yanı sıra, önderlik edecek bir Komünist Partisi yoktu. Bunlar, “Kübanizm”le ilgili ve onun beş özelliğiyle ilgili meselelerdir: kurtarıcıların ezilenleri kurtarmasını talep eden yetersiz sınıf farklılaşması, sosyalist devrim veya devrimin bir karikatürü, ulusal burjuvazisiz bir birleşik cephe, Üs Alanlarının ge-reksizliği, ve daha önce belirttiğimiz gibi, Parti'ye ihtiyaç olmaması. Bu-gün Latin Amerika'da şahit olduğumuz da aynı tavırların gelişmesinden başka birşey değildir, ama bu kez giderek daha fazla sosyal-emperyalizmin ve onun Yanki emperyalizmi ile dünya hegemonyası için yürüttüğü rekabetin hizmetine girerek. Orta Amerika'da bunu açık bir şekilde görebiliyoruz. Bilgimiz az da olsa anladığımız kadarıyla MRTA da bu konumdadır.

Son olarak, bizi farklı kılan diğer bir nokta – ısrar edişimi bağışlayın – bağımsızlıkla, kendi kendine karar verme ile, ve kendi öz gücümüze dayanmayla ilgilidir. Başkaları bunlara sahip olmadıkları için, birer piyon durumundadırlar, biz değiliz. Son derece önemli diğer bir farklılık şudur: biz kendimize Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber alıyoruz, diğerleri böyle yapmıyor. Özetle, en büyük farklılık, temel farklılık, başlangıç noktasındadır, bizimki, ülkemizin özgül şartlarına uygulanmış Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm ideolojisi, ve yine ısrar ediyorum, bunlar, bize getirdikleri sözde dogmatizm suçlamalarının sahteliğini – ki bunu efendilerinin emriyle yapmaktadırlar – gösteren açık özgüllüklerdir.

El Diario: Başkan, o halde MRTA'nın ülkede karşı-devrimci bir rol oynadığını söyleyebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: MRTA insanı düşündürmesi gereken tavırlara sahiptir. Örneğin, APRA'ya, kendi sözleriyle “halka saldırana kadar” koşuluyla tanındıkları ateşkes. Oysa García Berzón, başkanlığı devraldığı gün, cumhuriyetin başkentinin ortasında kitleleri bastırıldığını hepimiz biliyoruz. 1985 Ekim'inde Luri-

ganço'da bir katliam oldu. Halka saldırılmış mıdır, saldırılmamış mıdır? Bu ateşkesle son vermek için ne kadar beklediler? Bunlar insanın kendine sorması gereken şeylerdir.

El Diario: Üs Alanlarına bu denli önem verdiğinizize göre, ülkede nasıl inşa edildiklerini bize anlatır mısınız? Silahlı ayaklanmaya ilişkin ne düşünüyorsunuz ve şehirleri nasıl hazırlıyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Üs Alanı halk savaşının esasıdır. Onsuz halk savaşı gelişmez. 1982'nin ikinci yarısında karşılaştığımız özel koşullara daha önce değindim. Sömürücü yarı-feodal ilişkilerin ortadan kaldırılmasını hedefleyen gerilla savaşını geliştirme kampanyasının son aşamasındaydık. Devlet iktidarının temeli olan ve devlet yok olana kadar da öyle kalacak olan gamonalizmi (Peru'nun kırsal alanlarındaki yarı-feodal ilişkiler — çn) hedef aldık. Darbeler indirmeye devam ettik, polis güçlerine yok edici ve utanç verici mağlubiyetler tattırdık. Bu konuda sırf benim sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Bunlar örneğin daha önceden *Expreso* muhabirleri tarafından söylenmişti — ki bu değerlendirmelerinin devrime sempati duygusundan etkilenmiş olmadığını söylemek yanlış olmaz. Böylece kırlarda bir iktidar boşluğu yarattıktan sonra, şu sorun karşımıza çıktı: Ne yapmalı? Ve ortak bir diktatörlük, bir Yeni İktidar olan halk komitelerini kurmaya karar verdik. Bunların gizli olmalarını önerdik, çünkü çok geçmeden silahlı kuvvetler zorunlu olarak müdahale edeceklerdi, bunu biliyorduk. Bu Halk Komiteleri bugün yüzlerce misli çoğalmıştır. Bir bölgedeki komiteler bir Üs Alanını ve bütün Üs Alanlarının toplamı da oluşum aşamasındaki Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni oluşturmaktadır. Komitelerin ve Üs Alanlarının ortaya çıkması ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyetinin oluşturulması bu şekilde olmaktadır.

Silahlı kuvvetler müdahale ettiğinde çetin bir mücadele yürütmek zorunda kaldık. Onlar eski iktidarı yeniden tesis etmek için savaşırken, biz bu yeniden tesis etmeye karşı savaşıyorduk, ki Yeni İktidarı yeniden oluşturabilelim.

Son derece kanlı ve acımasız bir katliam oldu. Bütün gücümüzle savaştık. Gericilik ve somut olarak ordu, 1984'te bizi mağlup ettiklerini sandılar. Burada kendilerinin çok iyi bildikleri belgelerden söz ediyorum, çünkü kendi belgelelidir, buralarda artık bizim bir tehlike oluşturmadığımız, esas tehlikenin MRTA olduğu söyleniyordu. Ama sonuç ne oldu? Halk Komiteleri ve Üs Alanları kat kat arttı ve bu bizi Üs Alanlarını geliştirmeye sevketti. Bugün de yaptığımız budur.

Silahlı ayaklanma meselesine gelince, bunun son derece önemli bir mesele olduğuna inanıyorum. Bizimki gibi bir ülkede, gelişmekte olan devrimci durum, Parti'yi yeniden inşa etmiş olarak ve berrak bir ideoloji tesis etmiş olarak halk savaşını başlatmamızı sağladı. Üs Alanlarının gelişmesi, Halk Gerilla Ordusu'nun ve halk savaşının gelişmesi, devrimci durumu daha da geliştirmektedir.

Böylece, Başkan Mao'nun dediklerini akılda tutarak, bütün bunlar bizi, Mao'nun devrimci kabarışını en yüksek seviyeye erişmesi, Lenin'in ise devrimci bir kriz olarak tarif ettiği yönü doğru götürmektedir. Bu anahtar olduğunda silahlı ayaklanma gerçekleşir. Bu halk savaşı teorisidir, i-çinde geliştığımız ve güçlendiğimiz

temel budur. Dolayısıyla halk savaşı sürecimiz bizi bu doruk noktasına taşıyacağı için, sentez halinde şehirlerin ele geçirilmesi diyebileceğimiz silahlı ayaklanmayı hazırlamak zorundayız. Silahlı ayaklanma üzerinde düşünmekte ve hazırlanmaktayız, çünkü bir zorunluluktur. Bu olmadan ülke çapında muzaffer olamayız.

Şehirlerin önümüze çıkardığı sorun nedir? Biz hem şehirde hem de kırdan yıllardır faaliyet geliştiriyoruz. Halk savaşının gelişmesi ile bu faaliyetin bir dönemeç ve değişiklik gündeme getirmiş olduğu doğrudur. Şimdi ulaşılmış olduğumuz durum, bi-zi halk savaşını genelleştirmek için şehiri veya şehirleri nasıl hazırlayacağımız meselesi ile karşı karşıya getirmektedir. Bu kitle çalışmasının geliştirilmesini ilgilendirir, ama halk savaşı çerçevesinde ve onun hizmetinde olmak kaydıyla. Bunu yaptık ve yapmaya devam ediyoruz. Mesele onu daha da geliştirmeye başlamış olmamızdır. Şehirlerdeki eylemlerimizin vazgeçilmez olduğuna ve her seferinde daha da hızlandırılması gerektiğine inanıyoruz, çünkü proletarya buralarda yoğunlaşmıştır ve onları revizyonizmin veya oportünizmin ellerine terk edemeyiz.

Barriada'lar, geniş halk kitlelerinin yaşadığı gecekondu mahalleleri şehirlerdedir. 1976'dan beri şehir çalışmasıyla ilgili yönlendirici bir çizgimiz var. *Barrio*'ları ve *barriada*'ları taban, proletaryayı önder olarak ele almak. Politikamız budur, ve bunu uygulamayı bugün halk savaşı şartlarında da sürdürüyoruz.

Faaliyetimizde hangi kitleleri hedef alıyoruz? Bu berrak bir şekilde görülüyor. Yukarıda söylenenlerden gayet net anlaşılacağı gibi, *barrio* ve *barriada*'lardaki geniş kitleler, düşmanı çepeçevre sıkıştırarak ve gerici güçleri dizginde tutacak olan demirden kemerlerdir.

İşçi sınıfı ve halk bizim önderliğimizi kabul edene dek, işçi sınıfını giderek daha fazla kazanmak zorundayız. Düşüncemiz açıktır, sınıfın bunu görebilmesi, anlayabilmesi ve bunun kendi öncüsü olduğunu onaylaması, kendilerine önderlik eden bir merkeze sahip olduklarını halkın görebilmesi için zamana ve sınanmış tecrübelere ihtiyacımız var. Onlar bu hakka sahipler, bilhassa kitlelerin ne kadar zamandır dolandırılmış olduğu gözönünde tutulursa. Proletarya, *barriada*'larda yaşayan kitleler, küçük burjuvazi, aydınlar — onların nice umutları hüsrana uğratıldı! Bunu talep etmeye hakları olduğunun görülmesi gerekir, bu hakka sahip oldukları açıktır, biz ise çalışmak, gerçekten onların öncüleri olduğumuzu onlara göstermek ve onların bunu görmelerini sağlamakla yükümlüyük.

Biz, öncü olmakla, kabullenilmiş bir öncü olmayı birbirinden ayırıştırıyoruz. Sınıf bu hakka sahiptir ve bu hakkı hiçkimse ondan esirgeyemez. Halk bu hakka sahiptir ve hiçkimse bu hakkı ondan esirgeyemez. Biz böyle düşünüyoruz. Biz proletarya ve halkın bizi bugünden yarına kendi öncüsü ve yegane merkezi olarak — çünkü devrimi gereği gibi gerçekleştirmek için böyle olmak zorundayız — kabul edeceklerini hayal etmiyoruz. Dolayısıyla, sebat etmek zorundayız ve kitleler halk savaşını, silahın değerini, tüfegin önemini kavrayana kadar çeşitli biçimler, zengin biçimler altında kitle çalışmasını sürdürmeliyiz. Başkan Mao bize silahın öneminin köylüler tarafından kavranması gerektiğini söyler, bu bir gerçektir. Bu nedenle faaliyeti bu şekilde yürütüyoruz. Yeni biçimler yaratıyor ve bu şekilde kitle faaliyetini halk savaşının devrimci hizmetinde geliştiriyoruz.

Bu ayrıca başka bir şeyle, Halkın Müdafaası İçin Devrimci Hareket ile de

ilişkilidir, bunun kilit noktası Direniş Merkezi'dir. Tüm açıklığıyla söylüyoruz; bunlar halk savaşına tekabül eden farklı örgütsel biçimler, farklı mücadele biçimleridir. Geleneksel türden olamazlar, ölmaları mümkün değildir, bunlar farklı niteliktedirler, bu somut bir gerçektir. Bu nedenle biz Partiyi, Halk Gerilla Ordusunu, Halkın Müdafaası İçin Devrimci Hareketi (MRDP) ve farklı çalışma alanları için yaratılan değişik örgütlenmeleri geliştiriyoruz.

Kitlelerin potansiyelinin, sınıfın potansiyelinin ifade edilebilmesi için savaş-kanlı kamçulamaya ihtiyacımız var. Şu meseleyi ele alalım: bugün büyük fiyat artışları var. Neden bir halk muhalefeti yok? Kitleleri dizginleyen nedir? Lenin, protesto gericiliği titretir der, sınıfımız sokaklarda yürüdüğünde gericilik titrer. Biz bunu hayata geçirmek istiyoruz, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bize öğrettiği budur. Sınıfımız mücadele içinde doğar ve gelişir, halk da öyle. Yapmamız gereken, kitlelerin ve halkın kendi tecrübelerinin sentezini sunmak, onların örgütsel biçimlerini, mücadele biçimlerini geliştirmelerine yardım etmektir, ki şehirlerde daha da gelişmiş ve genişleyen mücadele biçimlerini kendi ellerine alabilsinler. Bu şekilde eğitileceklerdir.

Ne mi düşünüyoruz? Şurası açık ki, merkez kırdadır, ancak silahlı ayaklanma için merkez değişir, bu durumda merkez şehire kayar, bu nedenle başlangıçta savaşçıları ve komünistleri şehirden kırsal alanlara bile kaydırığımız halde, daha sonra onları kırsal alanlardan şehire kaydırmamız gerekecek. Bu şekilde olacaktır, bu şekilde ağırlığımızı kaydırıp silahlı ayaklanmayı hazırlarız. Halk Gerilla Ordusu'nun eylemi ile şehirlerdeki ya da bir veya birkaçındaki ayaklanmacı eylemin çakışmasına imkan tanıyan şartları kollamak zorundayız. İhtiyacımız olan budur.

Silahlı ayaklanma, halk savaşının bütün ülkede iktidarı zaptetmesi için şehirlerin ele geçirilmesini hedefler. Ancak silahlı ayaklanma gericilerin tahrip etmeyi isteyebileceği üretim araçlarının korunmasını, imha etmek isteyebilecekleri devrimci savaş esirlerinin veya tanınmış devrimcilerin korunmasını, aynı zamanda düşmanların yakalanmasını ve sıkı gözetim altında tutulmasını da üstlenmelidir. Bize böyle öğretildi. Ayaklanma budur. Lenin bize silahlı ayaklanmanın nasıl inşa edileceğini, Başkan Mao da silahlı ayaklanmanın halk savaşındaki rolünü öğretmiştir. Silahlı ayaklanmaya böyle bakıyor ve böyle hazırlanıyoruz. Takip etmemiz gereken güzergah budur, biz de bu güzergahı takip ediyoruz.

Şunun açık bir şekilde anlaşılması şart. Silahlı ayaklanma basit kendiliğindenci bir patlama değildir. Hayır, bu tehlikeli birşey olur. Ancak böyle birşey yine de meydana gelebilir, bu nedenle silahlı ayaklanma üzerine şimdiden kafa yormamız gerekiyor ve bunu yapıyoruz da. Bazılarının halk savaşını kendi çıkarları için kullanmak isteyebileceği görüşündeyiz. Bir süre önce Merkez Komitesi'nin bir toplantısında bunun üzerinde durmuş ve belli olasılıkları tahlil etmiştik. Bu olasılıklardan bir tanesi, revizyonistler veya başkaları, gerek gelişme sürecini engellemek gerekse kendi sosyal-emperyalist efendilerine ya da kendilerini yöneten bir başka güce mevzi kazandırmak ve hizmet etmek için "silahlı ayaklanmalar" düzenleyebilirler, çünkü birçok mihrakın bizi bu şekilde kullanmaya yeltenmesi mümkündür.

El Diario: Başkan, bu şartlar altında Parti ne yapacaktır?

Başkan Gonzalo: Bu şartlar altında biz Lenin'in yaptığını yapacağız: kitlelere henüz vaktin gelmediğini anlatacağız, ancak kitleler yine de bir silahlı ayaklanma başlatırlarsa, görecekleri zararı asgari düzeyde tutmak ve birlikte düzenli bir şekilde geri çekilmeyi sağlamak için onlarla omuz omuza savaşaacağız. Ve eğer onlarla birlikte ölürsek, kanlarımız daha çok birbirine karışacaktır. Temmuz 1917'nin ünlü mücadeleleri sırasında Lenin'in bize öğretmiş olduğu budur. Çünkü kitlelere yanıldıklarını söyleyip, gerçekler bunu onlara kavrattır diye bırakamayız. Hayır, bunu yapamayız. Kitleler kitlelerdir, sınıfımız sınıfımızdır, ve eğer kitleler doğru yönde ilerlemiyorlarsa, ve eğer şartlar onları umutsuzluğa itip böylesi durumlara sürüklüyorsa, hatta onları kasıtlı olarak kışkırtanlar da olsa, biz durumun elverişsizliğini görmelerini sağlamak için onların yanında olmalı ve onlarla birlikte savaşarak mümkün olan en iyi biçimde geri çekilmelerine yardımcı olmalıyız. Böylece onlar iyi ve kötü zamanlarda yanlarında olduğumuzu göreceklerdir. Bizim onların Partisi olduğumuzu en iyi bu şekilde görecek, anlayacak ve ikna olacaklardır. Tavrımız bu olacaktır.

El Diario: Başkan, bir diğer soru. Şehirde mücadele biçimlerinden bahsettiğinizde, sendikalara ne gibi bir rol tanıyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Marks'ın "Sendikaların dünü, bugünü ve geleceği" adlı eserinde onlara tanıdığı rolün aynısını. Bundan yüz yıl önce, Marks bize sendikaların, başlangıçta kendilerini ekonomik olarak korumayı hedefleyen basit bir birlikten başka birşey olmadıklarını söylemiştir. Bu onların geçmişidir. Şimdiki durumları, daha iyi örgütlenmek ve politik olarak gelişmektir. Gelecekleri ise, iktidarın fethine hizmet etmektir. Marks bize bunları daha önce söylemişti. O halde sorun nedir? Sorun iki mücadelenin nasıl birleştirileceğidir. Ekonomik mücadele, Marks'ın dediği gibi bir gerilla savaşıdır — proletarya ve halkın geliştirip greve dönüştürdüğü, ücret için, işgünü için, çalışma şartları ve diğer haklar için mücadele. Bir grev başlatıldığında, bu bir gerilla savaşıdır, bu savaşta halk sadece somut ekonomik ve siyasi sorunlar için mücadele etmekle kalmaz, ki bu genel çıkarlara uygundur, aynı zamanda sayesinde yaklaşan büyük anlara gerçekten hazırlanır. Ve bu onun temel tarihsel özüdür. O halde sorunumuz ekonomik mücadeleyi iktidarın fethine uygun hale getirmektir. Kitle çalışmasını halk savaşı içinde ve onun hizmetinde geliştirmekten kastettiğimiz budur.

El Diario: Başkan, devrimci krizden sözettiniz. Bu durumun kısa zaman içinde ortaya çıkabileceğine inanıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Sorun halk savaşının zaferi meselesidir, ve bu esas olarak ne kadar daha çok ve ne kadar daha iyi mücadele ettiğimize bağlıdır. Ve silahlı ayaklanma, daha önce belirttiğim gibi, vurmaya hazırlamamız gereken nakavt yumruğudur, ve bu yumruğu vurmaya aslında bir şekilde hazırlanıyoruz. Başkalarının bunu kullanmak isteyebileceği olasılığını gözönünde bulundurmalıyız.

Ancak esas sorun silahlı ayaklanmanın zamanlamasıdır, uygun anı kollamak, tayin etmektir.

El Diario: Peru Komünist Partisi halk savaşını niçin 1980'de başlattı? Bunun askeri ve tarihi izahı nedir? PKP bu savaş başlatmak için hangi toplumsal, ekonomik ve siyasi tahlili yürüttü?

Başkan Gonzalo: Ülkeyi inceledik, özellikle II. Dünya Savaşı'ndan itibaren, ve gördük ki Peru toplumu gelişme sürecinde karmaşık bir duruma girmektedir. Bizzat hükümetin kendi tahlili, 1980'lerin canalcı sorunları içerdiğini gösteriyordu. Peru'da her on yılda bir, o on yıllık dönemin ikinci yarısında bir krizin ortaya çıktığı görülebilir, ve her kriz bir öncekinden daha kötüdür. Devrimin şartlarını olgunlaştıran bürokrat kapitalizmi de tahlil ettik. 1980'de hükümetin seçimler sonucu el değiştirmesi gerekiyordu, ve yeni hükümetin Devletin yönetimini tesis edebilmesi için bir birbuçuk iki yıl gerekecekti. Bundan dolayı, bürokrat kapitalizmin devrimin şartlarını olgunlaştırdığı, 1980'lerin — kriziyle, yeni seçilmiş hükümetiyle vs. — zorlu yıllarının yaklaştığı sonucuna vardık. Bütün bunlar halk savaşının başlatılması için çok elverişli bir konjonktür sunmaktaydı, ve yeni bir hükümet işbaşına geldiğinde silahlı mücadeleyi veya bizim durumumuzda halk savaşını başlatmanın mümkün olmadığı tezinin yanlışlığını ispatlıyordu — gerçekler bu bakış açısının yanlışlığını açığa çıkarmıştır. Değerlendirmemiz buydu, yeni hükümet işbaşına geçtiğinde durum böyleydi, ordu 12 yıl sonra hükümeti terketmişti ve bize karşı hemen bir mücadeleye girişemezdi, ne de derhal Devletin dizginlerini ele alabilirdi, çünkü politik olarak son derece yıpranmış ve prestijini yitirmiş durumdaydı. Bunlar somut olgular, gerçeklerdi.

Biz Kurucu Meclise katılmanın yanlış olduğunu, tek uygun şeyin onu boykot etmek olduğunu daha önceden söylemiştik, zira Kurucu Meclise katılmak ancak Peru devletinin yeniden yapılandırılmasına ve şimdiki gibi bir anayasa elde etmeye hizmet edecekti. Bütün bunları önceden görmek mümkündü, bu durumda önceden görülmesi mümkün olmayan hiçbirşey yoktu. Bu nedenle, halk savaşını hükümetişbaşına gelmeden başlatmak üzere temelleri atmayı bir süredir planlıyorduk, öyle de yaptık. Silahlı mücadeleye 17 Mayıs'ta, seçimlerden birgün önce başladık.

Düşündük ki, bu şartlar altında eylemlerimizi başlatabiliriz ve hatta yaygın olarak geliştirebilir, mümkün olduğu kadar fazla ilerleyebiliriz — yaptığımız tam da buydu. Onyılın ikinci yarısında bir öncekinden daha ciddi bir krizin meydana geleceğini, dolayısıyla ilerlemek için daha iyi şartların ortaya çıkacağını da düşündük. Halk savaşının başlatılması, bu düşünceler temelinde planlandı. Ama düşünüp kafa yormadığımız, sadece dogmatik olarak hareket ettiğimiz söylendi. Ne şekilde? Bazıları dogma konusunda vaaz verip dururlar, ama kendilerine ne söylenirse de hemen yutarlar.

O anı seçmemizin nedenleri bunlardır, ve kararımızın doğruluğu gelişmeler tarafından teyid edilmiştir. Belauende'nin askeri bir darbeden çekineceği ve bu nedenle silahlı kuvvetleri dizginlemek isteyeceği açıkça tartıştığımız birşeydi bu. Bunu önceden görmek o kadar zor muydu? Hayır, 1968'de edindiği

tecrübeden dolayı. Bunlar hesap edilmesi mümkün olan şeylerdi, ve bize hesap etmek, tahlil etmek, ve ölçmek öğretildi — bize böyle öğretildi. Başkan bu konularda son derece titizdi, özellikle hazırlıkla ilgili olarak. Gerçeklerin tahlilimizi doğruladığına inanıyoruz. Silahlı kuvvetler iki yıl boyunca müdahale edemedi. Böyle oldu mu olmadı mı? Şimdi de ellerindeki İstihbarat bilgilerini imha ettiklerini söylüyorlar. Kısacası, yeni hükümet yönetimini kurmada zorluklarla karşılaştı, ve gerçekler bunu kanıtlamıştır. Arkasından kriz patlak verdi. Ordu giderek daha fazla sayıda birlikle muharebeye katıldı, ve onlarla yıllardır savaşma sonucu daha güçlüyüz, serpilip gelişmeye devam ediyoruz. Savaş 1980'de başlatmamızın nedenleri bunlardı, ve gerçekler en azından genel anahatlar konusunda hata yapmadığımızı gösteriyor, ki hata yapılmaması gereken yer de burasıdır.

El Diario: Bu savaşta birbiriyle çatışan iki stratejinin mevcut olduğunu hesaba katarak, askeri planlarınızın gelişme sürecini, ilerlemelerinizi, ve hangi sorunlarla karşılaştığınızı izah edebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: Başlangıç noktamız şudur: her sınıfın kendi özgül savaş biçimi, dolayısıyla kendi stratejisi vardır. Proletarya da kendi stratejisini, halk savaşını yaratmıştır, ve bu üstün bir stratejidir. Burjuvazi bundan üstün bir stratejiye hiçbir zaman sahip olamaz. Bundan da öte, proletaryanınkinden daha gelişmiş bir strateji hiçbir zaman varolmayacaktır. Bu, dünyadaki askeri süreçlerin incelenmesi meselesidir. Her sınıf daima kendi savaşma biçimini ve kendi stratejisini yaratmıştır. Ve her zaman, üstün olan strateji, kendisinden geri olanını mağlup etmiştir, ve yeni sınıf her zaman üstün stratejiye sahiptir, halk savaşı budur. Bunun ispatı mevcuttur. Bunu şu şekilde ifade eden askeri tahlilciler vardır: komünistler, ilkelerini uyguladıklarında, hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemişlerdir, savaşları sadece ilkelerini uygulamadıkları zaman kaybetmişlerdir.

Dolayısıyla hareket noktamız, üstün bir stratejiye, evrensel olarak kanıtlanmış bir teoriye sahip olduğumuzdu. Bizim sorunumuz, devrimimizi yapmak için bunu nasıl kullanacağımız meselesiydi. Sorun burada — ve hata işleme ihtimalinde yatar. Kararlaştırdığımız ilk şey, halk savaşını mekanik biçimde hayata geçirmemek oldu, çünkü Başkan Mao Zedung mekanik uygulamanın oportünizme ve yenilgiye götürdüğü yolunda bizi uyarmıştır. Halk savaşını başlatmayı kararlaştırdığımız 1980'de, Parti Merkez Komitesinde, dogmatik, mekanik değil, somut bir uygulama geliştirmeye sıkı bir dikkat göstermeye karar verdik. Bu şekilde formüle ettik. Hareket noktamız buydu. Evet, burada karşımıza çıkan ilk soruna değinebiliriz. Karşımıza çıkan ilk sorun, halk savaşının başlatılmasına karşı çıkan sağ oportünist çizgiye karşı yürüttüğümüz antagonist mücadele oldu. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu. Bu sorunu temelde IX. Oturumda çözdük, kalıntıları ise 1980 Şubat Oturumda tamamen ortadan kaldırdı. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu, ardından daha önce bahsettiğim Parti'yi arındırma mücadelesi gerçekleşti. Ve Merkez Komitesi'nin bir kararla kendisinden bazı öğeleri güçlü bir şekilde ayıklamak zorunda kaldık. İşte böyle oldu, ancak güçlenmemiz ve savaş başlat-

mamız da bu sayede oldu. Kırdı ve şehirde yürütülecek savaşa ilişkin bir planımız zaten mevcuttu.

Önerdiğimiz ilk plan, Başlatma Planı'ydı. Siyasi Büro'ya silahlı eylemlerin nasıl geliştirileceğini belirlemesi görev verildi, ve askeri biçimle ilgili olarak tugayları esas alan planı sunan bu organ oldu. Bu plan 1980'de tamamlandı; ancak söylemek gerekir ki, silahlı mücadeleyi başlattıktan iki hafta sonra işlerin nasıl gittiğini tahlil etmek için genişletilmiş bir Siyasi Büro toplantısı yapıldı, ve yeni bir şeyin doğmakta olduğunu, bunun halk savaşı olduğunu, silahlı eylemler olduğunu, taburlar olduğunu tespit ettik. Daha sonra, savaşı Yaygınlaştırma Planını geliştirdik. Bu daha uzun bir plandı, iki yılı kapsıyordu, ama birkaç kampanyayla gerçekleştirildi. Yeni İktidar biçimlerinin kristalleşmesi ve Halk Komitelerinin ortaya çıkması bu planın sonunda oldu.

1982'nin sonunda, silahlı kuvvetler müdahale etti. MK bu durumu bir yıldan fazla bir süredir bekliyordu. MK, silahlı kuvvetlerin nasıl müdahale edeceğini incelemişti, ve silahlı kuvvetlerin katılımının, polis güçlerinin yerini alana dek arttırılacağı, sonunda polisin ikinci plana düşeceği sonucuna varmıştı. Nitekim öyle oldu, ve durum gözönünde bulundurulursa başka türlü de olamazdı. Biz hazırlıkliydik, buna rağmen ikinci bir sorun karşımıza çıktı. Silahlı kuvvetlerin sahneye çıkmasının bazı neticeleri oldu. Onlar, başından itibaren katliamlar gerçekleştirerek işin içine girdiler. *Mesnada* denilen silahlı çeteler oluşturdular, kitleleri baskıyla bu çetelere kattılar ve onları en öne sürüp kalkan olarak kullandılar. Şunun açık bir şekilde belirtilmesi gerekiyor: burada sadece kitlelerin kitlelere karşı kullanılması siyaseti değil, ki bu Marks'ın da belirttiği gibi eski bir gerici siyasettir, aynı zamanda kitlelerin alçak bir şekilde kalkan olarak kullanılması da söz konusudur. Silahlı kuvvetlerin övünecek hiçbir şeyleri yoktur, bu nedenle haklı olarak, onların yenilgi uzmanları ve silahsız kitlelere saldırma ustaları olduklarını söylemişizdir. Peru silahlı kuvvetleri işte böyledir. Bu durum karşısında, genişletilmiş bir MK toplantısı yaptık. Geniş bir toplantıydı ve uzun sürdü. Yaptığımız en uzun oturumlardan biriydi. Üs Alanları Fethetme Planı'nı bu toplantıda oluşturduk, ve polis güçlerinden daha yüksek bir seviyeye sahip olduğu aşikar olan bir güce cevap vermek için Halk Gerilla Ordusu kuruldu. Başka konuların yanısıra, Cephe-Devlet sorunu da orada ortaya atılmıştı.

Böylece ikinci bir sorun belirdi, katliama nasıl karşı konulacağı meselesi, 1983 ve 1984 yıllarındaki katliamlara. Bu Parti belgelerindedir. Detaylarına girmek gereksizdir, ama bunun barbar ve acımasız bir katliam olduğunu vurgulamak istiyoruz. Bu katliamla, bizi "haritadan sileceklerini" sandılar. Öyle ki 1984 sonlarında kendi subayları arasında imha olduğumuzla ilgili belgeler dağıtmaya başladılar. Mücadele şiddetli ve sert geçiyordu, karmaşık ve zor zamanlardı bunlar.

Gerici askeri eylemler ve *mesnada*'ların kullanılması karşısında, buna mahvedici bir eylemle karşılık verdik: Lucanamarca eylemiyle. Bunu ne onlar ne de biz unutabiliriz, bundan emin olabilirsiniz, çünkü mümkün olabileceğini hayal bile edemeyecekleri bir cevap aldılar. 80'den fazlası imha edildi orada, bu bir gerçektir. 1983'de de tahlil edildiği gibi, burada aşırı güçler olduğunu açıkça söylüyoruz. Fakat hayatta herşeyin iki yönü vardır. Bizim sorunumuz onları

durdurmak ve onlara işlerin o kadar kolay olmadığını öğretmek için ezici bir darbe indirmektir. Bazı hallerde, mesela orada olduğu gibi, eylemleri planlayan ve talimatları veren bizzat Merkezi Önderlik idi. Öyleydi o zaman. Oradaki esas şey, onlara yıkıcı bir darbe indirmemizdi, yokladık onları, ve tamamen farklı bir cins halk savaşı ile karşı karşıya olduklarını, bizim daha önce karşılaşmış olduklarına benzemediğimizi anladılar. Anladıkları buydu. Aşırılık ise bu eylemin olumsuz yanıydı. Savaşı anlayarak ve Lenin'in söylediklerine dayanarak, Clausewitz'i de akılda tutarak, denebilir ki, savaşta, çarpışan kitleler bazen aşırıya kaçabilir ve içlerindeki bütün kini, derin sınıf kinini, reddetme ve mahkum etme duygularını dışa vurabilirler — kaynağı buydu. Bu Lenin tarafından açık bir şekilde izah edilmiştir. Aşırılıklar olabilir. Sorun bir noktaya ulaşmak ve onu aşmamaktır, onu aştığınızda yolu şaşırmış olursunuz. Bu bir açı gibidir, bir dereceye kadar açılabilir, daha fazla açılmaz. Eğer biz kitlelere bir dizi kısıtlamalar, talepler ve yasaklar dayatırsak, bu, içten içe suların taşmasını istemiyoruz demektir. Oysa suların taşması, sellerin kinini kusması gerekiyordu, çünkü biliyoruz ki bir ırmak taşıdığına elbette herşeyi yıkar, ama daha sonra tekrar kendi yatağına çekilir. Tekrar ediyorum, bu Lenin tarafından mükemmel bir şekilde açıklanmıştır, ve bu aşırılıklara biz bu şekilde bakıyoruz. Ama ısrar ediyorum, orada esas olan, onlara bizim çetin ceviz olduğumuzu ve herşeye, ama herşeye hazır olduğumuzu onlara kavratmaktır.

Marks bize şunu öğretmiştir: silahlı ayaklanma ile oynanmaz, devrim ile oynanmaz. Ama bir kez silahlı ayaklanma bayrağı göndere çekildiğinde, silahlara sarıldığında, bayrak artık aşağı indirilmez, düşmesine izin verilmeden zafere kadar yükseklerde dalgalandırılacaktır. Bize böyle öğretildi, neye mal olursa olsun! Marks bizi silahlandırmıştır, aynı şekilde Lenin de, ve esas olarak Başkan Mao Zedung öğretmiştir bize bedelin ne olduğunu, korumak için imha etmenin, ve ne olursa olsun bayrağı yüksekte tutmanın ne anlama geldiğini. Böylece, kararlılıkla, o meşum, iğrenç, alçak ve hunhar katliamın üstesinden geldiğimizi söylüyoruz. Çünkü bazıları — kendisine başkan diyen kişi — kendisi başkalarının kaniyle oynayan bir Atilla olma meraklısı olduğu halde, yüzü kızarmadan barbarlıklardan bahsedebiliyor.

Zor anlar yaşadık mı? Evet. Ama gerçekler bize neyi gösterdi? Sebat edersek, siyaseti kumandada tutarsak, siyasi stratejimizi, askeri stratejimizi muhafaza edersek, net ve sarıh bir plana sahipsek, o zaman mutlaka ilerleyeceğimizi, ve her türlü kan dökümüne karşı koymaya muktedir olduğumuzu. (Kan dökümüne karşı kendimizi 1981'den bu yana hazırlıyorduk, çünkü olması kaçınılmazdı. Dolayısıyla ideolojik olarak zaten hazırдық, esas olan da budur.) Bütün bunlar güçlerimizi arttırma-mızı ve kat kat çoğalmamızı sağladı. Sonuç bu olmuştur. Başkan Mao'nun şu söyledikleri doğrulandı: Gericiler devrimi kana boğmak isterken hayal görüyorlar. Bilsinler ki böyle yaparak sadece devrimi beslemiş oluyorlar, bu karşı koyulmaz bir yasadır. Dolayısıyla bu, ilkelerimizde daha da kararlı ve sağlam olmamız, ve her zaman kitlelere sarsılmaz bir güven duymamız gerektiğini bir kez daha vurguluyor.

Böylece, biz zor günlerden, güçlenerek, daha büyük bir Orduya, daha çok Halk Komitesine, daha çok Üs Alanına, ve daha büyük bir Partiye sahip olarak çıktık,

onların hayal ettiklerinin tam tersine. Gericilerin kanlı düşlerinden bahsetmiştik sanıyorum. Gerçekten kanlı düşlerdir bunlar, başka birşey değil, ve son tahlilde, kabusla dönüşür. Ama ısrar ediyorum: biz ilkelerimizde sebat ederek ve kitlelerin, özellikle de yoksul köylülüğün desteğiyle savaşıarak bu duruma karşı koyabildik. Daha önce bahsetmiş olduğum kahramanlık, kitlelerin kahramanlığı, işte burada ifadesini buldu.

Ardından, yeni bir plan geliştirdik, şu sırada sürdürmekte olduğumuz Üs Alanlarının Geliştirilmesi Planını. Bunun hakkında neler söyleyebiliriz? Bir başka yönüne bakarak, şu dersi hesaba katmamız gerektiğine inanıyorum: her plan, iki çizgi mücadelesi içinde kabul edilir, uygulanır, ve değerlendirilir. Ve yeni bir çizgi kabul edilmesi gerektiğinde, bu mücadele daha da şiddetli olur. Bu bir gerçektir, çok iyi akılda tuttuğumuz bir derstir. Bunun bize çok faydası oldu ve çok şey öğretti. Böyledir. Sonunda halk savaşı çok yüksek derecede bir birlik yaratır, ama şiddetli bir mücadelenin ortasında. Evet, çünkü karşı karşıya geldiğimiz sorunlara, karmaşık ve zor durumlara rağmen, dış etkilere rağmen, ideolojik dinamik, halk savaşına atılanların hayatlarını devrime adanmış oldukları şeklinde işler. Bir komünistin hayatı, komünizmi görmeyecek olsa bile, komünizme adanmıştır, çünkü biz gerçekten de onu görmeyeceğiz, en azından ben görmeyeceğim. Ama sorun bu değildir. Uğruna mücadele edilen amacın gerçekleştiğine şahit olunmayacak olması, bizi düşünmeye, Marksizm'in bize verdiği muhteşem örneklerle sarılmaya yönelir. Marks da devrimin zaferini görmeyeceğini biliyordu, ama bu onu neye yöneltti? Devrimin ilerlemesi için çabalarını daha da yoğunlaştırmaya. Öğrendiğimiz dersler bunlardır ve rehberimiz bu muhteşem örnekler olmuştur. Bir kez daha ısrar ediyorum, bu, karşılaştırma için bir ima değildir, sadece güzergahı tespit için rehber olarak kutup yıldızı üzerinde sabitleşmektir.

Evet, silahlı mücadele ve halk savaşı hakkında düşündüğümüz takdirde diyebiliriz ki, Başlatma planı gerilla savaşını geliştirmemizi sağlamıştır, çünkü bu dönemde mangadan müfrezeye geçtik ve bu şekilde gerilla savaşımızı yaygınlaştırdık. Yayma Planı bize Halk Komitelerini kazandırdı, Üs Alanları Fethetme Planı bize Üs Alanları ve geniş bir faaliyet sahası kazandırdı. Şunu hatırlamalıyız ki, savaşı geliştirmek ve bütün ülkede İktidarı ele geçirmek için dağlık alanları faaliyetimizin belkemiği olarak aldık. Evet, ülkemizin *Sierra*'larını — ve bir sınırdan ötekine, Ekvator'dan Bolivya ve Şili'ye kadar uzanan bir alanı kapsadık. Ama aynı zamanda çalışmalarımızı, ormanlık bölgenin "kaşı"nda da (*sierra*'ların ormanlık bölgeyle birleştiği alanda da — çn) aynı zamanda sahil şeridine uzanan dağlık alanlarda da, ve şehirlerde de geliştirdik. Bugün yüzlerce Halk Komitemiz ve sayısız Üs Alanlarımız olduğunu söyleyebiliriz. Kuşkusuz bunlardan biri esastır, ayrıca her bölgenin kendi esas Üs Alanı vardır.

Son olarak, merkezileştirilmiş strateji ile gayrı-merkezi taktikleri uygulamak suretiyle, savaşı tek bir stratejik plan temelinde yürütmeyi öğrendiğimizi söyleyebiliriz. Savaşı farklı parçalardan, kampanyalardan, stratejik-harekat planlarından, taktik planlardan ve her eylem için somut planlardan oluşan tek bir plan etrafında yürütüyoruz. Aslında bu bunların nihai noktası, halk savaşı birlik halinde yürütmemizi sağlayan tek stratejik plandır ve bu halk savaşının yönetilmesinde

kilit meseledir. Sanırım bu konu hakkında söyleyebileceklerim bunlardır.

El Diario: Başkan, halk savaşının bu sekiz yılı boyunca, kontr-gerilla stratejisinin elde ettiği sonuçlar, ve bugünkü sorunları nelerdir?

Başkan Gonzalo: Bu sorunuza şu şekilde cevap vermeyi tercih edeceğim: başarısızlığa uğradıklarımızı ve başarısızlığa uğramaya devam ettiklerini gericilerin kendileri söylüyorlar, bunu çok iyi biliyorlar. Avukatların bir sözü kullanılacak olursa: "Suçun kabul edildiği ycrde kanıt gerekmez."

El Diario: Halk Gerilla Ordusu'nun konvansiyonel savaş geliştirerek, topraklara ilişkin mevzilerini koruyabileceği ve silahlı kuvvetlerle açık çatışmalara girebileceği şartların ne zaman mevcut olacağını düşünüyorsunuz? Bu tür mücadele PKP'nin planları dahilinde midir?

Başkan Gonzalo: Bu sorunlar üzerinde düşünmüş, tartışmalar yürütmüş ve Parti politikası hazırlamış bulunuyoruz. Bu konuyu 1981'de ele almıştık, başka vesilelerde de ele aldık. Başkan Mao Zedung'un halk savaşını kavrayışıyla, çelişkilerden başlayarak yola çıktık. Birbirleriyle çatışan iki yön vardır. Biri güçsüz, diğeri ise geçici olarak güçlüdür. Bir stratejik savunma döneminden, ikinci olarak stratejik denge döneminden, ve üçüncü olarak da bir stratejik saldırı döneminden geçmek gerekiyor. Biz henüz stratejik savunma içerisindeyiz. Ve bu şartlarda, gerilla savaşı, kırlar esas şehirler ise tamamlayıcı olmak üzere hem şehirde hem de kırsal alanlarda geniş çaplı genelleştirilmiş bir gerilla savaşı, esas mücadele biçimimiz olmaya devam ediyor. Ve ülkenin hemen hemen her yerinde savaşıyoruz. İçinde bulunduğumuz aşama açısından durum böyledir.

Başkan Mao'nun koyduğu kurallara uygun olarak hareketli savaşı geliştirmeye başlıyoruz, ve gericiliğin daha da geliştirilmiş bir kontr-gerilla savaşı yürütmek zorunda kalacağı gerçeğine uygun olarak daha da geliştireceğiz. Ama bu durumda bile, gerilla savaşını esas, hareketli savaşı tamamlayıcı olarak yürütmeye devam etmek zorundayız, ve bunun içinde, "Uzun Süreli Savaş Üzerine" adlı yazıda belirtildiği gibi, belirli özel mevzi savaşı biçimleri de uygulanması gerekecektir. Görüşümüzce, halk savaşının şiddetlenmesi, kontr-gerilla savaşında da bir yükselme meydana getirecektir, ve bunu da kitle kıyımı temelinde yapacaklar. Ve ileriye doğru bakacak olursak, eğer doğru bir ideolojik ve siyasi çizgide, dolayısıyla doğru bir askeri çizgide sebat edersek, ki bunu yapmak zorundayız, bu bizi gelecekte stratejik denge aşamasına götürecektir. Dolayısıyla stratejik denge aşaması tüm bu konularda sebat etmemiz sonucu ortaya çıkacaktır, ve buna, gericiliğin hazırlamakta olduğu iğrenç planlar, ve bunun yolaçağı — ve kendilerini güçsüz hissettikleri için Peru halkı üzerinde uygulayacakları — katliamlar eşlik edecektir. Kitleler kendi sınıf çıkarları aleyhinde davranmayacağı için onların peşinden gidemez. Bu stratejik denge aşamasına yolaçacaktır, yine altını çiziyorum, ideolojide, siyasette, askeri ve tüm ilgili konularda doğru güzergahı muhafaza edeceğimiz anlayış temelinde böyle olacak. Şehirleri ele geçirmek ve stratejik saldırıya tekabül eden bölümü hazırlamak için, halk sava-

sının nasıl geliştirilmesi gerektiği sorunlarını işte bu aşamada ele almamız gerekecektir. Şimdilik söyleyebileceklerimiz bu kadardır.

El Dlarlo: Bahsettiğiniz gibi, savaşı güçlendirmek için, Halk Gerilla Ordu-su'nun askeri donatımını takviye etmek gerekecek mi? Bunu nasıl çözümlmeyi düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Evet, bu bir unsurdur. Başlangıç noktam olarak bir ilke sorununu ele almama izin verin. Her zaman başlangıç noktası olarak ilkelerimizi alma alışkanlığına sahibiz ve bunda ısrarlıyız. Bu şekilde, ilkelerimiz rehberliğinde, somut sorunlarımızı çözebiliyoruz. Başkan Mao bize esas olanın insanlar olduğunu söylemiştir. Silahlar yararlıdır. Bu nedenle bizim görevimiz özellikle insanları hedef almaktır, onların ideolojik ve siyasi olarak güçlendirilmesini, bu durumda ordunun ideolojik ve siyasi gelişmesini ve aynı zamanda askeri inşasını hedeflemektir. Bizim hareket noktamız budur.

Silahlara gelince, Başkan bize silahların düşmanda olduğunu, dolayısıyla sorunun bunları ele geçirmek olduğunu söyler, ve bu esastır. Modern silahlar gereklidir, ama onlar kendilerini kullanan insanın ideolojisine göre iş görürler. Lenin bize bunu öğretmiştir. Pusu kurduğumuzu söyleyebiliriz; gericiliğin silahlı kuvvetleri bunların nasıl geliştirildiğini ve yedikleri ağır darbeleri çok iyi biliyorlar. Ben burada Cayara ile ilgili Erusco'daki pusu örneğini vereceğim. Yirmibeş asker safdışı edildi orada. Elimizden yalnız bir tanesi kurtuldu o da yaralı olarak. Bu yüzden vahşi bir katliamla karşılık verdiler. Gerçekler onların anlattığı gibi değildir. Doğrusu şudur, büyük güçler seferber etmelerine rağmen bizi yakalamayı başaramamışlardır. Ve şu da iyice bilinsin ki, onların silahlarını da ele geçirdik. Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Dahası biz bir değil iki askeri aracı havaya uçurduk, çünkü yol bir kilometre boyunca mayınlanmıştı ve kaçabilecekleri bir yer yoktu. Kendisine cumhurbaşkanı diyen şahsın ve sözümona "Komisyon" üyesi olarak Cayara'ya gidenlerin televizyon ve gazetelerde bize gösterdikleri, tabir caizse, "hayali şatolar", "su üzerine çizilmiş resimler"dir. Dolayısıyla, onların silahlarının artan sayılarda bize geçmesi uzun süreden beri başlamış bulunuyor. Silahlarını bize getirmeye mecburlar, silahları bizim bulduğumuz yerlere taşımak zorundalar. Bunu yapmaya başladıklarını kabul etmek gerekiyor. Bunu niçin böyle belirtiyoruz? Çünkü onları güçlerini dağıtmaya, çok sayıda cephe açmaya mecbur ettik, ve oturup pasif bir şekilde beklemek zorunda bıraktık. Bataklığa saplanmış, dolayısıyla avlaması kolaylaşan bir fil durumundalar. Bu, ordunun ve genel olarak silahlı kuvvetlerin üzerinde ciddi bir şekilde düşünmek zorunda olduğu birşeydir.

Söylediklerim, Başkan Mao Zedung'un, savaşın sonunda, Çan Kay-şek'in iyi bir işe subayı, iyi bir silah levazımatçısı olduğu için bir madalyayı hak ettiğini söylerken bize öğretmiş olduklarının uygulanmasından başka birşey değildir. Ordunun bize silah transferi çoktan başlamış bulunuyor ve silahlı kuvvetler bunu çok iyi bilmektedirler. Yaptıkları gizli planlara, kurdukları bütün tezgahlara, gerçekleştirmek istedikleri büyük taarruza, biz hoşgeldin diyoruz. Bu, silah transferini engellemeyecektir, ve başarısızlığa uğrayacaklardır, çünkü Peru bal-

kının kendi öz çıkarlarına karşı gitmesini sağlayamayacaklardır. Kendileri, başlarında aşağılık, sefil bir kasap bulunan faşist ve korporativist APRA hükümeti tarafından yönetilen en kara, en kokuşmuş gericilerdir. Tarih Peru halkının faşizmin peşinden gitmediğini ve kendilerinin korporativize edilmelerine izin vermeyeceklerini göstermiştir. Bu çoktandır tesis edilmiştir, bu sorun Peru'da yeni değildir, onlarca yıllık geçmiş vardır. O halde, düşmandan ele geçirdiğimiz silahlar, bizim esas kaynağımızdır.

Bundan başka, mütevazî dinamit önemli bir rol oynamaya devam edecektir, mayınlar da kitlelerin silahıdır. Bizim ilkemiz, bütün kitlenin kullanabileceği en basit silahları bulmaktır, çünkü savaşımız bir kitle savaşıdır. Aksi takdirde bu bir halk savaşı olmazdı, ve bizimki halk savaşıdır. Evet, bu bizi ikinci soruya, silah imalatına getirir. Silah imalatında ilerlemek için çaba sarfediyoruz, bunu karşı taraf da artık iyi biliyor. Hükümet Sarayı'na yapılan doğrudan uyarıları, kendi ellerimizle, halkın elleriyle yapılmış olan havan toplarını iyi tanıyorlar. Söylemiyorlar, ama biz biliyoruz.

Diğer kullanılan yol ise satın almaktır, çünkü silah elde etmenin üç yolu vardır. Temel olanı düşmandan ele geçirmektir, ikincisi imal etmek, üçüncüsü de satın almaktır. Silah fiyatlarının yüksek oluşundan ötürü bu sonuncu sorundur, ve biz yerkürenin üzerindeki en tutumlu halk savaşını yürütüyoruz. Zira imkanlarımız sınırlıdır, sahip olduğumuz imkanlar da, tekrar ediyorum, halkın bize verdiklerinden ibarettir. Bir kez daha tekrarlırsak, sorunu nasıl çözmeli? Lenin, her ne pahasına olursa olsun büyük miktarlarda silah ele geçirilmesi gerektiğini söylemiştir. Başkan Mao Zedung'un bize öğrettiğine de değindim. Bizim uyguladığımız budur.

El Diario: Önderlik ettiğiniz devrimin ilerlemesi ve zaferinin bir ABD askeri işgaline yolaçacağını düşünüyor musunuz? Böyle bir durumda PKP ne yapacaktır?

Başkan Gonzalo: Yanki emperyalizmi zaten müdahale etmektedir, ancak bu soru üzerine somut olarak şunları da söyleyebilirim. Amerika Birleşik Devletleri komşu ülkeleri harekete geçirebilir. Israr ediyorum, askıda duran toprak ve sınır sorunları vardır, bu konuda ses çıkarmıyor olsalar da; ayrıca Brezilya'ya ne gibi bir rol verildiğini hepimiz biliyoruz. Kendi askerleriyle de doğrudan müdahale edebilirler; şimdiden burada eğitim yapan adamları var.

Bir zaman önce Merkez Komitesi'nde, bu toprakları çiğnemeye gelen düşman kim olursa olsun karşı koyacağımızı ve yenilgiye uğratacağımızı kararlaştırdık. Böyle bir durumda çelişki değişecek ve ezilen ulus-emperyalizm çelişkisi baş çelişki haline gelecektir, ve bu, halkımızı seferber etmek için daha da geniş bir temel sağlayacaktır.

El Diario: Gericiler, revizyonistler, ve IU oportünistleri sizin kitlelerden tecrit olmuş bir durumda bulunduğunuzu söylüyorlar. Bu konuda ne diyebilirsiniz?

Başkan Gonzalo: Bütün söylediklerimizden hareketle, kitlelerin desteğine

sahip olduğumuzun görülebileceği görüşündeyim. Bunları söyleyenlere, revizyonist ve oportünistlere şu soruyu sorarız: eğer kitle desteği yoksa, sekiz yıldır uluslararası yardım almadan halk savaşı yürüten bir hareketin mevcudiyetini nasıl açıklıyorlar?

El Diario: Sekiz yıldır sağcı, revizyonist, oportünist ve tüm gerici parti ve gruplar, PKP'nin "cıldırılmış", "mezhep yapısında", "kana susamış", "Polpot'çu", "dogmatik", "sekte", "narko-terörist" bir örgüt olduğu yaygarasını yapıyorlar. Partido Unificado Mariateguista (PUM) sizin köylülüğü iki ateş arasında bıraktığınızı, militarist olduğunuzu ekliyor. Son zamanlarda da Villanueva (bir APRA görevlisi – çn) sizin "katliamcı teröristler" ve başka şeyler olduğunuzu söyledi. Bu suçlamalar konusunda ne diyorsunuz? Bunların ardında yatan nedir?

Başkan Gonzalo: Bana göre, bunlar yalandır ve halk savaşının ne olduğunu anlayamamanın işaretidir, ve anlıyorum ki, halk savaşının düşmanları devrimi hiçbir zaman anlayamayacaklardır. Köylülüğü iki ateş arasında bıraktığımız konusuna gelince, bu tam bir uydurmadır, çünkü Halk Gerilla Ordusu'nun ezici çoğunluğunu oluşturanlar tam da köylülerdir. Sorun, Peru devletinin, silahlı güçleri ve baskı mekanizmasıyla devrimi kana boğmaya çalıştığını kavramaktır. Biz sorunu böyle kavıyoruz. Ve bu baylara, genel olarak savaşı, devrimci savaşı ve esas olarak da halk savaşı ve Maoizm'i araştırmalarını tavsiye ediyoruz. Gerçi ben onların bunu anlayacaklarından kuşkuluyum, çünkü insanın bunu anlayabilmesi için belli bir sınıf tavrına sahip olması gerekir.

Bay Villanueva'nın "katliamcı teröristler" suçlamasına gelince, kendi ellerine eldiven gibi oturan katliam terimini bizim için kullanmak istemelerinin, iğrenç bir tahrifat ve gülünç seviyede kaba bir yakıştırma olduğuna inanıyorum. Tüm ülkenin ve dünyanın gözleri önünde, katliamı kimin yaptığı açıktır. Katliamcılar bizzat kendileridir, bu gerici devleti, silahlı kuvvetlerini ve baskı güçlerini yöneten APRA'dır – aşağılık katiller kendileridir. Çarpıtmalar hiçbir zaman gerçeği değiştiremez. Tarih daha şimdiden yazılmıştır, yarın da teyid edilecektir. Bunun dışında, Villanueva'nın ne kadar ömrü kaldı ki? Geleceği ne olacaktır? Bunun üzerinde düşünse daha iyi olur.

El Diario: Sekiz yıllık halk savaşının sonucunda Peru siyasi sahnesinde, toplumun ekonomik temelinde ve kitleler arasında ne değişiklikler meydana gelmiştir?

Başkan Gonzalo: İlk değişiklik, karşı konulmaz bir biçimde ilerleyen halk savaşındaki gelişmedir; bu ülkemizde demokratik devrimin gerçek biçimde ilk kez yaşandığı anlamına gelir. Bu Peru'da siyasetin bütün çerçevesini değiştirmiştir. Bu yüzden, gericiliğin kendisi ve revizyonistlerden başlayarak onun bütün dostlarına kadar kim olursa olsun, onu destekleyen herkes, Peru Devletinin karşı karşıya olduğu birinci ve esas sorunun halk savaşı olduğu sonucuna varmışlardır. Birinci ve esas sorunun halk savaşı olduğu sonucuna varmışlardır. Dolayısıyla bu ülkede biz dünyayı değiştiriyoruz. Ve buradan da şu çıkıyor ki,

başardığımız en önemli ve esas şey, ilerleyen ve ülkenin her köşesine yayılacak olan, hareket halindeki bir Yeni İktidarın ortaya çıkması ve gelişmesidir.

Ekonomik temele ilişkin olarak, Yeni İktidar'da, yeni üretim ilişkileri geliştiriyoruz. Bu ülkeyi mümkün olan tek yolla, halk savaşıyla dönüştürmek isteyenlerin, işçilerin, köylülerin ve ilericilerin yönettiği ortak bir diktatörlük yoluyla kollektif emek ile toplumsal hayatın yeni bir gerçek temelinde örgütlenmesine dayanan toprak politikamız, bunun somut bir kanıtıdır.

Gericilere gelince, halk savaşına karşı savaşmanın getirdiği iktisadi tükenişi bir kenara bırakırsak, bürokrat kapitalizmi yıkıyor, bütün bu yapıyı ayakta tutan yarı-feodal ilişkilerin gamonal temelini uzun bir süreden beri çökertiyor, aynı zamanda emperyalizme darbe vuruyoruz.

Halkımıza gelince, bu kahraman kitleler, ve özellikle önder sınıf olma vasıflarını her zaman kabul ettiğimiz proletaryaya gelince, ilk kez İktidarı üstlenmekte ve balın tadını damaklarında hissetmeye başlamaktadırlar. Onlar bununla yetinmeyeceklerdir. Tümünü isteyecekler ve tümüne sahip olacaklardır.

El Diario: Bugünkü durumu ve Peru'daki Halk Savaşı'nın geleceğini nasıl görüyorsunuz? Sekiz yıldır önderlik ettiğiniz devrim kısa dönemde zafere ulaşmazsa Peru halkını nasıl bir gelecek beklemektedir? Bu veya başka bir hükümetin bu ciddi krizden çıkış yolu bulabileceğine inanıyor musunuz? "Tartışma Temelleri" adlı belgede, PKP, APRA'nın stratejik bir plana sahip olmadan yoluna devam ettiği tayin edici yıllara girdiğimize işaret ediyor. Devrimin zaferinin ve PKP'nin İktidarı ele geçirmesinin eşğinde olabilir miyiz?

Başkan Gonzalo: Peru halkı giderek daha fazla seferber oluyor, ve sınıf mücadelesi şiddetleniyor. Bu doğrudan halk savaşıyla bağlantılıdır, ki halk savaşı sınıf mücadelesinin silah elde devamından başka bir şey değildir. Peru halkını nasıl bir gelecek bekliyor? Bence eski devleti yıkacakları yiğit gelecek ve yeni toplumu inşa etmeye başlayacakları şanlı gelecek, abidevi bir çaba olacaktır. Bunlar fedakarlık ve zorluk yılları olacaktır, ama halk muzaffer çıkacaktır. Sonunda şunları hatırlamak yeterli olacaktır: Halk savaşın olmazsa, bugün Peru'da olduğu gibi, bir yaştan altında olan 60,000 bebeğin ölmesi sona erecek mi? Hayır. Dolayısıyla halk vargüçüyle çaba gösterecek ve zorluklara göğüs gerecektir, ama her geçen gün bilinçleri daha da artacaktır, gereken bedeli ödeyeceklerdir, çünkü kazanacaklarını biliyorlar.

Çıkış yolu mu? Gericilerin bir çıkış yoluna sahip olmadıkları görüşündeyiz. Günümüz Peru toplumu süreci hakkındaki yorumlarımız, bürokrat kapitalizmin 1980'den itibaren yıkılma sürecine girmiş olduğu ve bunun sonucu tüm sistemin çökeceği şeklindedir, ve hiçbir çıkış yolları yoktur. Ve görüyoruz ki ciddi bir kriz vardır, her ikisi de kritik olan 1980'li ve 90'lı yılların krizleri birbirinin hemen ardından gelmiştir. Hiçbir çıkış yolları yoktur.

Tayin edici yıllara gelince, bundan anladığımız, halk savaşı ile karşı-devrimci savaş arasındaki çatışmanın daha güçlü bir fırtınaya yolaçacağıdır, ve buradan, yine tekrarlıyorum, stratejik dengeye geçileceğine inanıyoruz.

Zamana ilişkin olarak Başkan Mao şöyle demiştir, ne kadar fazla ve ne kadar

daha iyi savaşırsak, o kadar daha az zamanı ihtiyacımız olacaktır. Kendi açımızdan, biz bunu gerçekleştirmekle yükümlüyüz. Bunu yapıyoruz ve yapacağız, öte yandan olağanüstü objektif şartlarla karşı karşıyayız. Peru toplumunun eli ayağı tutmaz hale gelmiş sisteminin içine girdiği genel kriz şartları, bu belirleyici yıllarda işlerin hızlanabileceğini göstermektedir, bu belirleyici yıllar şartları güçlü bir şekilde hızlandıracak ve devrimci durumun gelişmesine yol açacaktır.

Bugün bizim görevlerimiz nelerdir? Özetle, daha fazla savaş, daha fazla Yeni İktidar, daha fazla Ordu, daha fazla kitle katılımı, zaferin bu şekilde geleceğine inanıyoruz.

El Diarło: Son olarak, dünya çapında Halk Savaşı'na ilişkin olarak görüşlerinizi açabilir misiniz? Süpergüçler arasında bir dünya savaşı durumunda, bunun insanlığa yönelik neticeleri ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Bir Dünya Savaşı olabilir mi? Evet, olabilir. Köklerini ortadan kaldırmadığımız sürece bunun koşulları var olacaktır. Süpergüçler açıktır ki savaşa hazırlanıyorlar ve büyük planlar yapıyorlar. Ama inanıyoruz ki komünistler ve devrimciler, kitleler, halk, dünyadaki bu kadar haksızlığı artık kabul edemeyenler, dikkatlerini süpergüçler arasındaki savaş üzerinde odaklaştırmamalıdır, çünkü kurtuluşumuz buradan çıkmayacaktır — zira bu savaş, dünyanın yeniden paylaşımı için bir talan savaşı olacaktır. Süpergüçler arasındaki dünya savaşı hegemonya için bir savaştır, başka hiçbirşey için değil. Biz onlardan ne bekleyebiliriz? Büyük kan dökümü, geniş çaplı katliamlar, yüzbinlerce ölüm. Ama elbette insanlığın büyük bir çoğunluğu hayatta kalacaktır. Biz bugün geliştirdikleri atom silahlarını ve tüm modern silahları öven iğrenç fikirleri kabul edemeyiz. Ne de bizleri felç etmek için bunları şantaj olarak kullanmalarına izin verebiliriz. Dünyada bir çok kez gericiler tayin edici ve kesin silahlardan ve insanlığın yokolacağından sözettiler. Ancak bu her zaman halkı yatıştırmak ve frenlemek, köhnemiş hakimiyetlerini muhafaza edebilmek amacıyla yapıldı. Bu nedenle dikkatimizi, çabalarımızı, heyecanımızı, irademizi halk savaşının geliştirilmesi üzerinde yoğunlaştırmalıyız diye düşünüyoruz — çünkü halkın ve proletaryanın kurtuluşu, nihai ve gerçek kurtuluş, mutlaka buradan gelecektir. Biz, dünya çapında bir Halk Savaşı'nın emperyalist bir dünya savaşına verilecek cevap olduğunu düşünüyoruz. Görevin bunu hazırlamak olduğunu düşünüyoruz, ve bunu şu şekilde tasavvur ediyoruz: halk savaşını başlatmış olanlar, onu daha da geliştirmeli, henüz başlatmamış olanlar ise yürütmeye başlamalıdır; emperyalist egemenliği, gericiğin hakimiyetini bu süreç yoluyla yıkacağız. Ve onları yer-kürenin yüzünden silip süpüreceğiz.

Biz dünya çapında Halk Savaşı'nı, hep birlikte aynı anda, belirli bir gün ve saatte gerçekleştirecek bir eylem olarak tasavvur etmiyoruz. Başkan Mao Zedung'un öngördüğü 50 ila 100 yıla bağlı olarak ilerde gelişeceğini düşünüyoruz. Bu halk savaşını, Lenin'in belirtmiş olduğu gibi, sonunda hepsi dünya çapında büyük bir Kızıl Ordu'nun demirden tugayları şeklinde birleşen büyük halk savaşı dalgaları biçiminde görüyoruz. Onu bu şekilde algılıyoruz. İzlenecek tek yolun bu olduğu görüşündeyiz. Sorun şudur ki, tekrar ediyorum, dünya savaşı gerçekten

bir tehlikedir, ve korkunç bir kan dökümü olur, getireceği sonuçlar sadece sefalet, adaletsizlik, acı, ve ölümdür, ve onların hakimiyetine son vermek için bütün bunlar bir o kadar daha sebep teşkil ediyor. Dolayısıyla tek çözüm halk savaşıdır, dalgalar biçimindeki halk savaşı bizi dünya çapında Halk Savaşı'na ve tarihi görevlerini sonunda gerçekleştirecek olan enternasyonal proletarya ve halkların demirden tugaylarının birliğine ulaştıracaktır. Emperyalizmin ve gericiğin silip süpürüleceği bu onyıllar sırasında yaşama fırsatına sahibiz, çünkü Başkan Mao'nun öngörmüş olduğu şey gerçekleşecektir. Eğer biz bunu kendimiz görmezsek, bizden sonra gelenler görecektir, çünkü tugaylar giderek daha da çoğalmaktadır.

Sorun nedir? Kilit mesele nedir? Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kumandaya koymaktır. Ve esas olarak Maoizm'le, her devrimin niteliğini ve her ülkenin özgül şartlarını gözönünde bulundurarak, evrensel olarak uygulanabilirliği olan, halk savaşını üstlenmektir.

IV. ULUSAL SİYASİ DURUM ÜZERİNE

El Diario: Başkan, Peru Devleti'nin süreci ve nereye doğru gittiğine ilişkin PKP'nin tahlili nedir?

Başkan Gonzalo: Günümüz Peru toplumunun işleyişi hakkında bir tahlile sahibiz, 1895'te ortaya çıkan toplumu kastediyoruz. İçinde yaşadığımız sürecin o tarihte başlamış olduğu ve üç döneme ayrılabilceği görüşündeyiz. Birinci dönem bürokrat kapitalizmin yayılmasının temelini döşemiştir; bürokrat kapitalizmin gelişmesinin derinleştiği ikinci dönem, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlamıştır, zira birinci dönem bu zamana dek devam etmiştir. Bürokrat kapitalizmin bu derinleşmesi devrimin şartlarını olgunlaştırmıştır. Halk savaşının 1980'de başlamasıyla birlikte, üçüncü döneme, bürokrat kapitalizmin genel krizi dönemine girmiş bulunuyoruz. Günümüz Peru toplumunun çöküşü başlamış bulunuyor, çünkü tarihsel olarak hurdaya çıkmıştır. Bugün şahit olduğumuz onun sonudur, ve koyulunması gereken tek doğru güzergah, onu toprağa gömmek için muharebe vermek, savaşmak ve mücadele yürütmektir.

El Diario: Bürokrat kapitalizm tezini neden temel tez olarak görüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Başkan Mao Zedung'un bu tezini kilit nokta olarak görüyoruz, çünkü bu tezi kavramadan ve ele alıp kullanmadan, bırakalım demokratik devrimi sosyalist devrime doğru kesintisiz devam ettirmeyi bir yana, demokratik devrimin kendisini geliştirmek mümkün değildir. Başkan Mao'nun bu tezini bir kenara bırakmak gerçekten çok hatalı olur. Açıkçası, geri ülkelerde kapitalizmin

gelişmesi veya bağımlı kapitalizmden söz ederek, Mao'nun tahlillerini alt-üst ediyorlar, ki bu devrimin niteliğini değiştirmekten öte bir yere götürmez. Peru toplumunu ve geri diye tabir ettikleri toplumları ancak Başkan Mao Zedung'u başlangıç noktamız olarak aldığımız takdirde anlayabileceğimize inanıyoruz.

Peru'da bürokrat kapitalizmin, 1895'te, demin anlattığım üç dönem içerisinde ortaya çıkmaya başladığı görüşündeyiz. Anlayışımız şu şekildedir: kapitalizm, yarı-feodal bir te-mel üstünde ve emperyalist tahakküm altında gelişmiştir. Bu geç doğmuş bir kapitalizmdir — feodalizme bağlı ve emperyalist tahakküme altında ortaya çıkan bir kapitalizmdir. Başkan Mao Zedung'un bürokrat kapitalizm adını verdiği şeyi üreten şartlar bunlardır. Bürokrat kapitalizm, ülke ekonomisini kontrol altında tutan büyük tekelci sermayelere bağlı olarak gelişir. Bu sermaye, Başkan Mao'nun dediği gibi, büyük toprakağaları, komprador burjuvazi ve büyük bankerlerin sermayesinden oluşur. Dolayısıyla bürokrat kapitalizm — yine tekrarlıyorum — feodalizme bağlı, emperyalizme bağımlı ve tekelci bir tarzda ortaya çıkar. Şunu akılda tutmalıyız, tekelcidir. Gelişmesinin belirli bir aşamasında bu kapitalizm devlet iktidarı ile bütünleşir ve Devletin iktisadi imkanlarından yararlanır, Devleti iktisadi bir manivela olarak kullanır, ve bu süreç büyük burjuvazinin bir diğer kliğini, bürokrat burjuvaziyi yaratır. Bu, zaten tekelci olan ve şimdi devlet mülkiyeti altına da giren bürokrat kapitalizmin daha da gelişmesine yol açar. Ama bütün bu süreç, devrimi olgunlaştıran şartları doğurur. Başkan Mao'nun bürokrat kapitalizm hakkındaki tezinde, siyasi açıdan önemli bir diğer kavram da budur.

Bürokrat kapitalizmi kavrarsak, Peru'nun nasıl yarı-feodal şartlara, bürokrat kapitalizme, ve başta Yanki emperyalizmi olmak üzere emperyalist tahakküme sahip olduğunu çok iyi anlarız. Demokratik devrimin anlaşılması ve yürütülmesi için kavranması gereken nokta budur.

Evet, bürokrat kapitalizmin başka ne gibi önemi vardır? Başkan Mao, demokratik devrimin bazı sosyalist ilerlemeleri gerçekleştirdiğini ve bunların zaten örneğin (Çin'de — çn) kırsal bölgelerdeki Us Alanlarında ortaya çıkan karşılıklı yardım ekiplerinde ifadesini bulduğunu söyler. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçebilmek için, ekonomik açıdan bakıldığında, bürokrat sermayenin bütününe el konulması şarttır, bu Yeni Devletin ekonomiyi kontrol etmesini, yönlendirmesini ve böylece sosyalist devrimin gelişmesine hizmet etmesini sağlar. Görüşümüzce bu stratejik anlayış büyük öneme sahiptir, ve — tekrar ediyorum — maalesef bu gözardı edilmektedir, ve gözardı edildiği müddetçe, içinde mücadele ettiğimiz bugünkü şartlarda demokratik devrimin ne olduğunu doğru olarak kavramak mümkün olmayacaktır.

Bürokrat kapitalizmi, doğrudan kontrolü altında tuttuğu ekonomik üretim araçları ile Devlet tarafından geliştirilen kapitalizm olarak görmek yanlıştır. Bu yanlıştır, ve Başkan Mao Zedung'un tezine uymaz. Şöyle düşünün bir: eğer bürokrat kapitalizm sadece devletin mülkiyeti altında olan kapitalizmden ibaret olsa, ve devlet sermayesine el konulsa, bu durumda diğeri, yani devlet mülkiyeti altında olmayan tekelci sermaye, kimin elinde kalacaktır? Gericilerin, büyük burjuvazinin. Bürokrat kapitalizmi devlet tekelci kapitalizmi ile bir tutan bu tanımlama, revizyonist bir anlayıştır, ve Partimiz içinde sol tasfiyeciler tarafından

savunulmuştur. Bu nedenle, bu sorunun çok önemli olduğu görüşündeyiz.

Bundan başka, siyasi olarak, bu, büyük burjuvaziye ulusal veya orta burjuvaziden berrak bir şekilde ayırdetmemizi sağlar. Bu da büyük burjuvazinin herhangi bir kliğinin, ya komprador ya da bürokrat burjuvazinin, kuyruğuna düşmemek için meseleleri anlamamıza yardımcı olur, zira revizyonizmin ve oportünizmin, Peru'da yaptığı ve bugün de yapmaya devam ettiği budur. Büyük burjuvazinin bir kliğini ulusal ve dolayısıyla ilerici burjuvazi olarak göstererek onları destekleme şeklindeki yanlış politika onyıllardır savunulmaktadır. Bürokrat kapitalizmin kavranması, tekrar ediyorum, ulusal burjuvazi ile büyük burjuvazi arasındaki farkı anlamamızı ve Mariategui'nin tesis ettiğini tam anlamıyla ele alarak, benimsememiz gereken doğru taktikleri kavramamızı sağladı. Bu nedenle, bürokrat kapitalizm tezinin son derece önemli olduğu görüşündeyiz.

El Diario: Bugünkü konjonktür ve sunduğu ihtimaller hakkındaki siyasi ve iktisadi tahlillerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu durum PKP açısından belki elverişli midir? Gericilik, revizyonizm ve oportünizm açısından nasıldır?

Başkan Gonzalo: Bürokrat kapitalizmin genel bir krize girmiş olduğu görüşündeyiz. Ayrıca, görüşümüzce bu bürokrat kapitalizm doğuştan hastadır, çünkü yarı-feodalizmden türemiştir (ya da ona bağlıdır) ve emperyalizmden türemiştir. Açıktır ki yarı-feodalizmin zamanı geçmiştir, emperyalizm de ölüm yatağındadır. Tedavisi mümkün olmayan iki hastalıktan muzdarip ölüme mahkûm bir anababadan ne tür bir çocuk doğabilir? Çöküş aşamasına girmiş hastalıklı bodur bir hilkat garibesi. Görüşümüzce kriz giderek keskinleşmektedir, bazı iktisatçılar tarafından bile belirtildiği gibi, bu içinden bir türlü çıkılamayan, sadece küçük iyileşme dalgalarının görüldüğü, aşağı yukarı 30 yıldır süren bir krizdir. Veya APRA'nın kendi iç dokümanlarında söylediği gibi, 1970'lerin ortalarından bu yana süregelen bir krizdir.

Her krizin bir öncekinden daha kötü olduğunu görebiliyoruz. İki canalcı on yılın, 1980 ve 1990'lı yılların da birbirini takip ettiği gerçeği buna eklenirse, durum meydandadır. Kendileri ne diyorlar? Bugünkü hükümetin bir sonrakilere bu son derece ciddi durumu miras bırakacağını, ye-rine gelecek olanların da, bunların kendi seçim yenilemesi yoluyla geleceklerini varsayıyoruz, kendilerine kalan sorunları bir şekilde düzeltmenin yollarını arayacağını söylüyorlar, dolayısıyla, 1995'e kadar herhangi bir gelişmeyi düşünecek bile durumda değiller — ve bu, zaten 20 yıl geride olan bir ülkede söyleniyor. Bu yüzden, bunların geleceğinin son derece karanlık olduğu görüşündeyiz. Bu durum, devrim için, halk savaşı için, Parti için elverişli midir? Evet elverişlidir. Herşeyden önce ve esas olarak sınıf ve halk için elverişlidir, çünkü bütün çalışmalarımız onlar içindir, ki sınıfımız kendisi yönetebilsin, önderlik edebilsin, halk özgürlüğünü kullanabilsin, asırlardır süren açlığını giderebilsin. Gericilik ve revizyonizm için hiçbir gelecek görmüyoruz. Onların Siyamlı ikizler gibi birbirine bağlı oldukları, ve böylece birlikte mezara gideceklerini düşünüyoruz. Görüşümüz budur.

El Diario: APRA hükümetini neden faşist ve korporativist olarak niteliyor-

sunuz? Bunu nasıl temellendiriyorsunuz? Alan Garcia Perez'in Ayakuço'daki APRA Gençlik Kongresi sırasında ve ayrıca Païta'da yaptığı konuşma hakkında görüşleriniz nelerdir? Yeni bakanlar kurulunun ekonomik tedbirleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: APRA hükümetinin nitelendirilmesi ile ilgili olarak. Tarihi yönüne bakmadan, çünkü bunun şimdi değinmemiz gerekmiyen farklı tarafları vardır, Peru Devletinin yönetimi karşılıklı anlaşmayla APRA'ya verildiğinde APRA'nın karşı karşıya olduğu somut durum müşkülât doluydu. APRA'nın içinde iki eğilim vardı. Biri faşist, diğeri ise demo-liberaldi. APRA bu durumdaydı ve bu demo-liberal konum, 1920, 1933, ve 1979'da tesis edilen gerici anayasal düzenin muhafazası anlamını taşıyordu. Demo-liberal düzen derken bunu kast ediyoruz.

APRA bir sorunla karşı karşıyaydı — ekonomiyi harekete geçirmek için yatırımlara ihtiyacı vardı, ya da daha somut bir ifadeyle, gösteriş kabilinden bir başarı vitrini sunmak zorundaydı. Yaptığı da aynen bu olmuştur, bize cam kadar nazik bir başarı vitrini sunmak için elindeki azıcık imkanı da tüketmiştir. Ve bunun kanıtını bugün görüyoruz. Bu nedenle APRA'nın planının iyi bir iktisadi plan olduğu hiçbir şekilde iddia edilemez, çünkü madem o kadar iyi bir iktisadi plandı, neticeleri neden bu kadar kötü oldu? Mantıklı değil. Dolayısıyla APRA komprador burjuvazinin sermayesine başvurmak zorunda kaldı, onlar da elbette belirli şartlar öne sürdüler. Böylece 1985'in sonlarına gelindiğinde, büyük burjuvazinin, özellikle de komprador burjuvazinin kendisini toparlamaya ve servet yüklemeye başladığı bizzat APRA'nın kendi belgelerinde söyleniyor. 1986 yılı onlar için adeta bir cennetti. Söylediklerine göre, milyarlarca dolar kâr elde ettiler, daha sonra bu kârları yatırım için kullanabileceklerini düşünüyorlardı. Ama bu plan işlemeyecekti, ekonomi kaçınılmaz olarak krize girecek ve çıkmaza saplanacaktı, dolayısıyla yatırım yapamıyacaklardı. O zamandan bu yana, aralarındaki çatışma daha da keskinleşti, büyük burjuvazinin iki kliği arasındaki mücadeleler bunun sonucudur.

Öte yandan APRA, halk cephesinde kitlelerin tatmin edilemeyen muazzam ihtiyaçları ile karşı karşıyaydı. Her zamanki gibi demogojik bir şekilde herkese vaadlerde bulundular; demogojik bir şekilde, çünkü APRA'nın amacı gerici iktisadi süreci geliştirmeye, yaymaya çalışmaktan başka birşey değildi, ve bu yöntem halkın gelirini dizginlemeden gerçekleştirilemez. Çünkü, kârlar nereden geliyor? Artı değerden. Bu nedenle kitlelere ilişkin sorunları vardı ve bunu biliyorlardı, baskıcı, halk aleyhtarı, sendika aleyhtarı, işçidüşmanı politikalarının sebebi budur. Bu başından beri görülebilirdi. Ancak başka durumlar da vardı: halk savaşı vardı. APRA istese de istemese de halk savaşıyla yüzyüze gelmek zorundaydı, ki halk savaşı artık merkezi problemlerden biri durumundaydı.

Bütün bu şartlar, kendi çıkmazlarına bir çare bulmak için APRA saflarında değişiklikler olmasını belirleyen şartlardı. Ama APRA bunu ne zaman çözdü? Muamma 1986'daki katliamla çözüldü. Başta halk savaşı olmak üzere kitlelerin sınıf mücadelesi, ayrıca sözkonusu katliam, APRA'yı faşizmi ve faşist klığın zaferini seçmeye itti. Görüşümüzce bu ta o zaman gerçekleşti ve sadece Peru'da

değil bütün dünyanın gözünde bugün hepimizin kabul ettiği APRA'nın prestij kaybı ve gerilemesi başladı.

Neden faşist diyoruz? Garcia Perez'in Temmuz 1985'te yaptığı ilk konuşmada yer almış olmasına rağmen, APRA içindeki faşist klik, korporativizasyonu gerçekleştirmek için siyasi tedbirler aldı. Faşist ve korporativist deyince neyi kasdediyoruz? Bizce faşizm, liberal-demokratik ilkelerin yadsınmasıdır, XVIII. yüzyıl Fransa'sında ortaya atılan ve geliştirilen burjuva demokratik ilkelerin yadsınmasıdır. Bu ilkeler, bütün dünyada gericiler tarafından, burjuvazi tarafından bir kenara atılmaktadır. Burjuva demokratik düzenin krizini ilk olarak Birinci Dünya Savaşı bize göstermiştir, ve bunun sonucu daha sonra faşizm ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, APRA içinde vukuu bulan şey, burjuva demokratik düzenin ilkelerinin yadsınmasıdır, ve her geçen gün anayasada yeralan bütün hak ve özgürlüklerin yadsındığına şahit oluyoruz. Faşizmi ideolojik planda tanımlanmış bir felsefesi olmayan eklektik bir sistem olarak görüyoruz. İşine gelene göre şuradan buradan toplanmış bölük pörçük bir felsefi tavrıdır. Bu Garcia Perez'de açık bir şekilde ifadesini buluyor. Afrika'da Harare'ye gittiğinde, Afrikalı olur ve Afrikalıları selamlar, Kenneth Kaunda'yı selamlar. Hindistan'a gittiğinde Gandi'yi selamlar, Gandici olur. Meksika'ya gittiğinde Zapata'yı selamlar, Zapatista olur. Eğer birgün gelir de Sovyetler Birliği'ne giderse, Perestroika'nın büyük savunucusu olacaktır. Kendisinin böyle olmasının sebebi, faşizmin ideolojik, felsefi eğitimidir, faşizm kesin bir tavra sahip değildir, eklektiktir, eline geçeni kullanır.

Korporativizmine gelince. Korporativizmden, devletin korporasyonlara dayandırılmasını anlıyoruz, ki bu parlamenterizmin yadsınmasını ima eder. Bu, Mariategui'nin "Dünya Krizinin Tarihi"nde vurgulamış olduğu önemli bir noktadır. Mariategui, burjuva demokrasisinin krizinin, açık ifadesini parlamenterizmin krizinde bulduğunu söylüyordu. Burdaki parlamentoya bakıldığında, son onyıllarda bu ülkedeki en önemli kanunları çıkartanın yürütme organı olduğu doğru olduğu halde, kendi amaçları için çıkardığı bütün temel kanunları yürütme'nin kendi tekeline alması da bu APRA hükümeti zamanında olmuştur. Bugüne kadar parlamentodan hiçbir önemli kanun çıkmamıştır. Bu bir gerçektir, yürütme'ye herşeyi yapma veya yapılanı tersine çevirme yetkisi verilmiştir. Herşey parlamenterizmin yadsınmasıdır.

Korporativizm sorunu ülkemizde yeni bir sorun değildir. Daha 1933'te, Peru Devletinin bu yüzyıldaki ikinci yeniden inşası sırasında, Anayasa tartışıldığı sırada, Victor Andres Belaunde Peru toplumunun korporatifleşmesini ortaya atmıştı. Anayasa rapor komitesinin başkanı Villaran buna şöyle karşı çıkmıştı: Eğer hiçbir korporasyon yoksa, nasıl korporatifleşeceğiz? Bu da, meselenin zorluğundan kaçınan bir ifadeydi. Dolayısıyla, bu işin geçmişi de vardır. Kitabı daha yeni yayınlanan Bay Belaunde hakkında bugün bu kadar konuşulduğuna göre, onun öne sürdüğü kıstası hatırlamak yerinde olacak: para üzerinde yoğunlaşan liberalizm karşısında ve bireyi yadsıyan komünizme karşı, gerekli olan, ortaçağ modellerini izleyen korporativist sistemdir. Korporativizmin bağlarını ve köklerini görmek için bunu akıldan tutmak iyi olur, ayrıca bunların geçen yüzyıldan bu yana Papalık tarafından ortaya atılan tavırlarla sıkı sıkıya bağlı olduğunu da

çok iyi akılda tutmalıyız.

Velasco da ülkeyi korporativize etmeye çalıştı. Örneğin tarım üreticileri korporasyonlarının oluşturulmasına bu amaçla başladı. Kendi çıkardığı 17716 sayılı tarım yasası, siyasi olarak korporativist temeller kurmayı hedefliyordu. Aynı şekilde sanayi kanunu da. Nasıl? Sanayiciler çevresi aracılığıyla. Ayrıca hiçbir zaman gerçekleşmeyen ünlü siyasi örgütlenmesi de açık bir şekilde faşist ve korporativist pozisyonlar ortaya atıyordu. Ama bunu Peru'da gerçekleştiremediler. Ve ne yapmaya çalışıyorlar? Ne istiyorlar? Korporasyonlar oluşturmak, yani üreticileri ve toplumu oluşturan bütün öğeleri korporativist hatlar çerçevesinde örgütlemek istiyorlar. Varsayalım ki, küçük fabrika üreticileri, tarım üreticileri, tüccarlar, meslek sahipleri, öğrenciler, Kilise, Silahlı Kuvvetler, Po-lis Kuvvetleri hepsi kendi delegelerini seçiyor ve bu şekilde bir korporatif sistem oluşturmuyorlar. İşte bunu hedefliyorlar ve bugün APRA'nın yaptığı budur. Bölgeler ve mikro-bölgeler, bunlar ne anlama geliyor? Bugünkü bölgeler tesis etme planı ülkemizin korporativizasyonuna hizmet etmektedir, bu nedenle, sadece APRA'nın seçimlerdeki siyasi bir manevrası olduğu için değil, aynı zamanda korporativist bir sistem olduğu için, buna açıktan karşı çıkmak zorundayız, bundan da öte, oluşmuş bir ulusal bütünlüğe sahip olmayan bir ülkeyi tehlikeye sokmaktadır. Bunlar son derece ciddi meselelerdir. Bu nedenlerden ötürü hükümetin faşist ve korporativist bir hükümet olduğunu söylüyoruz. Propagandasını yapmaya çalıştıkları yol, ellerindeki bütün imkanlara başvurarak ne olursa olsun empoze etmeye çalıştıkları bölgeler planı konusuna verdikleri önemden kaynaklanıyor. Gördüğümüz budur, Garcia'nın söylediklerini hayata geçiremeyen bütün olağanüstü parlamento toplantıları bundan ötürüdür. Geçen yıl şöyle demiştir: ya bölgeler oluşacak ya da artık bana Alan Garcia Perez demesinler. Bir yıl geçti, bugün kendisini nasıl adlandırıyor bilmiyorum, çünkü bölgeler halen oluşturulmuş değil. Şimdi de yıl sonuna kadar oluşturulacağını söylüyorlar. Bakalım göreceğiz.

Faşizmi terör ile, baskı ile özdeşleştirme meselesine gelince, bunun hata olduğu görüşündeyiz. Mesele şu: eğer Marksizm hatırlanırsa, Devlet örgütlü şiddettir, klasik tanımlama böyledir. Bütün devletler diktatörlük oldukları için şiddete başvururlar. Aksi takdirde, baskı ve sömürü için nasıl kendilerini empoze edeceklerdi? Edemezlerdi. Dolayısıyla, sonuç olarak faşizm daha yaygın, daha arıtılmış, daha meşum bir şiddet geliştirir. Ama faşizmi şiddetle özdeşleştirmek kaba bir hata olur. Bunlar Peru'da İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen düşüncelerdir, revizyonist Del Prado tarafından savunulmuş ve birçok kez dile getirilmiş olan düşüncelerdir. Aynı fikirler revizyonist Dammert tarafından da dile getirilmiştir.

Faşizmi terör ile bir tutmak, "Dünya Yaşamının Şahsiyetleri ve Yönleri" adlı eserinde H.G. Wells'den söz ederken, burjuva devletin bir gelişme sürecine sahip olduğunu ve bu gelişme sürecinin onu faşist ve korporatif bir sisteme götürdüğünü söyleyen Mariategui'yi anlamamak demektir. Mariategui'nin daha önce değindiğimiz "Dünya Krizinin Tarihi" veya "Günümüz Sahnesi" adlı eserleri incelendiğinde bu çok iyi anlaşılabilir, unutmayalım ki Mariategui bunu bizzat yaşamış, incelemiş ve doğrudan tanımıştır.

Bu ülkede, faşizmi, ideolojisinden, siyasetinden, örgütsel biçiminden başlayarak farklı yönleriyle görmek, şiddeti ve terörü nasıl kullandığını değerlendirmek zorundayız. Bugün nasıl daha arıtılmış, daha gelişmiş, daha geniş, vahşi ve barbar bir şiddet kullandığını görüyoruz. Terör denen budur. Ancak bunun dışında, beyaz terör her zaman uygulanmıştır, öyle değil mi? Gericiler, zorluklarla karşılaştıklarında, her zaman beyaz terör uygulamışlardır. Bu nedenle faşizmi hiçbir zaman basitçe terörle özdeşleştirip teröre indirgememeliyiz. Faşizmin daha has şiddet olduğu ve terörizmin geliştirilmesi olduğu doğrudur, evet, ama bu onun bütünü değil sadece bir unsurudur, faşizmin gerici şiddeti yayma metodudur.

Garcia Perez'in APRA Gençlik Kongresi'nde yaptığı konuşmaya gelince: özetle, APRA içinde, yakında yapacakları Kongreyle ilgili olarak şiddetli bir mücadele mevcuttur, ve sorun, Garcia Perez'in, Silahlı Kuvvetlerle işbirliği içinde İktidarda kalmasına hizmet edecek şekilde Parti üzerindeki kontrolünü muhafaza edip etmeyeceğidir. APRA gençliği uzun bir süredir hükümetin çalışmalarından hoşnutsuzdur, ve bu Ayakuço Kongresi'nde büyük ölçüde kendisini göstermiştir. Ve Garcia Perez, açıklamak, kendisini haklı çıkarmak ve kurtarıcı olarak sunmak için acz içinde oraya gitmek zorunda kalmıştır. İsteddiği budur, çünkü führerliğe olan iştahını doyurmak için gençliği kazanmanın önemini görüyor. Görüşümce budur işin özü. Partimiz hakkında söyledikleri ve Partimize karşı duyduğu sözde hayranlık meselesine gelince, bu sadece APRA içindeki mücadeleyi yansıtır, yoksa katliamcı bir kasabın. hergün halkı, savaşçıları, komünistleri katleden bir kişinin bize hayranlık beslemesi mümkün değildir. Bunlar demagogik pozlardır, APRA Kongresi ile ilişkili olan ve siyasi geleceğine hizmet eden iştah ifadeleridir, Garcia oldukça genç olduğu için hala birçok kozu birden oynayabilmektedir.

Paíta'ya, "Paíta Konuşması"na gelince, özünde faşist bir konuşmadır, açıktan faşist bir konuşma. Bazılarının dediği gibi, yaygara koparan parlamenterlerin kulağını çekmek için yapılmış bir konuşma değildir. Bu yaygaralara onlar arasında sık sık rastlanır ve bunda olağanüstü bir şey yoktur. Mesele bu değildi, doğrudan faşist bir konuşmaydı bu. Garcia Perez führer olmak istiyor. Kendisini "Conductor" (Şef — çn) diye adlandırmalarının bir nedeni vardır. Milletvekili Roca kendisine birçok kez böyle hitap etti. "Conductor" führer'e eşit değil midir? Almandada aynı anlama geliyor. Bu nedenle, bazılarının ona "çırak führer" adını takmaları bence doğrudur. Ama sonuçta kendisinin dizginlenemeyen bir iştaha sahip, bunu tatmin etmek için herşeyi yapmaya hazır adı bir demagog olduğunu gösteriyor. Görüşümce kendi kendini putlaştırmak onun özelliklerinden biridir.

Yeni kabinenin ekonomik tedbirlerine gelince, beklendiği gibi kimse bunlara katılmıyor. Elbette hiçkimse bunlara katılmıyor, hele halk hiç katılmıyor, ve bizi ilgilendiren de budur. Bu nedenle burada ikili bir çelişki ortaya çıkıyor. Birincisi, komprador burjuvazi ile olan çelişki, çünkü iktisadi tedbirler yetersizdir. APRA hükümetinden daha fazla tedbir almasını, ve planını açıklamasını istiyorlar, çünkü mevcut plan 18 aylıktır, ancak sadece genel anahatlardan ibarettir, önemli sorunlara somut değinmiyor. (APRA yoluna bu şekilde 5 yıl devam edecek, bir acil plandan diğerine ve oradan da yeni bir acil plana. Bir acil plandan ötekine,

bu hükümette gerçekleştirmeye çalıştığı planların tümünden bozulması anlamına geliyor. Burada kendi belgelerine değiniyorum). İkinci çelişki kaçınılmaz olarak halk ile olan çelişkidir, yeni sermaye yaratılması için kemerleri sıkılan halk ile. Sermaye nereden ve nasıl elde edilebilir? Ücretler düşürülerek. Özetle, alınan tedbirler bunlardır, ve bu yüzden APRA'nın zaten varolan sorunlarının üstüne daha da sorun yaratmışlardır. Bu arada APRA demogojik bir şekilde içinde hareket ettikleri düzenin kendileri üzerine empoze ettiğini tehir etmeye devam etmektedir — ki bunu yaratan da kendileridir, kukla oldukları için, çünkü ABD ile emperyalizm ile uzun zamandır işbirliği içindedirler. Dünya Bankası ve Uluslararası Gelişme Bankası (IDB) ile ilişkileri son derece açıktır, ve bugün IMF'nin prestij kaybetmesinden ötürü emperyalistlerin daha çok başvurdukları organlar bunlardır — ancak APRA büyük ihtimalle IMF'nin kucağına geri dönecektir. Dolayısıyla, bu iktisadi tedbirler durumu düzeltmemektedir, daha da kötüleştirmekte-dir. Ve bütün ağırlığı kitlelerin sırtına binecek olan son derece ciddi ve kritik bir ekonomik durumla karşı karşıya kalacağız.

El Diario: Başkan, önümüzdeki seçimlerin şekillenişini, ve bir darbe veya bizzat hükümetin destekleyeceği bir darbe ihtimalini nasıl görüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: İzin verirseniz, seçimlerle ilgili olarak esas noktanın seçimleri boykot etmek ve mümkünse engellemek olduğunu söylemek istiyorum. Neden bunu söylüyoruz? Halkın bundan kazanacağı nedir? Hiçbirşey. Seçimin yenilenmesiyle hiçbirşey kazanmayacaklardır. Ülke tarihinin bunu çok açık bir şekilde doğruladığı görüşündeyim. “Dünya Devriminin Hizmetinde Halk Savaşını Geliştir” adlı belgede buna işaret ettik, bunun böyle olduğunu kanıtladık, ve hiçkimse bunun tersini kanıtlamamıştır. IU'nun aldığı oy yüzdesinin, nasıl çoğunluğun seçimlere karşı olduklarını ifade etmelerini engelleyen bir durum olduğunu gösterdik. Bunun sergilenmiş olduğu görüşündeyim. Peru'daki eğilimin, ne seçimlerden ne de yeni bir hükümetten hiçbir şey beklememek olduğunu ortaya koyduk, ve gerçekler bunu ispatladı. Genel eğilim seçimleri reddetmektir. Sorun nerede yatıyor? Revizyonizmin ve oportünizmin seçimleri pazarlamaya devam etmelerinde, sorun burada yatmaktadır. Bu durumda kilit nokta nedir? Seçim sürecine darbe vurmak ve ne anlama geldiğini teşhir etmektir, seçimin eski ve köhnemiş düzenin yetkililerinin yenilenmesini sağlamaktan başka hiç bir anlama gelmediğini. Çünkü seçimlerin demokratik bir kazanımın korunması anlamına geldiğini söyleyemezler. Bu artık hiçkimsenin inanmıyacağı eski bir masaldır. Bu bize, Temsilci Meclis döneminde bugünkü PUM içindekiler tarafından anlatılan bir masaldır. Ve daha sonra, 1980'de, demokratik ortam olduğunu, devrim-öncesi bir durumda bulunduğumuzu, parlamentoyu bir kürsü olarak kullanarak devrimci bir duruma geçebileceğimizi söylediler — sonradan da dikkatimizi mevcut düzenin savunulması üzerinde yoğunlaştırmamız gerektiğini. Görüşümce halk arasında esas olan, çoğunluğun seçimleri reddetmesidir, bunu sadece boş oy kullanarak ifade etseler bile. Bu önemlidir, çünkü bu şekilde halk kitlelerimizin, yani seçimin çözüm yolu olmadığını daha şimdiden anlayan büyük çoğunluğun iradesi ifadesini bulmuş olacaktır.

Görüşümce, halkın dikkatini seçimler üzerinde yoğunlaştırmak amacıyla, seçim kampanyasını öne sürerek seçimleri kullanmak istediler. Ama görüyoruz ki bu plan iki nedenden ötürü başarısızlığa uğramıştır. Birincisi, halkın yüz yüze olduğu ciddi sorunlar, ve savaşkanlıklarını her geçen gün arttırmalarıdır, ki Halk Savaşı da buna hizmet etmektedir. İkincisi, bütün mevcut siyasi kurumları büyük kargaşaya boğan çelişkilerdir. Görüşümüzce IU bir çelişki yumağıdır, sözde FREDEMO da öyledir, APRA ise parti serserileriyle kaynayan bir kazandır. Gerçekten öyledir. Ve şayet halkın dikkatini saptırma hevesleri başarısızlığa uğramışsa ve şartlar gerçekten de muhteşem bir geleceğe sahip bir halk savaşının şartlarıysa, ki öyledir, ülkeyi dönüştürmek isteyen bütün devrimcilerin hedef almaları gereken şey, halkın bu süreci reddetmesi için çalışmasıdır. Yetkililerini nasıl değiştiriyorlarsa değiştirsinler. Bu onların sorunudur, bizim değil. Biz durumu böyle görüyoruz.

Darbe ihtimaline gelince, bu ülkede bir darbe ihtimali her zaman mevcuttur. Halk savaşına karşı koyabilecek herhangi bir siyasi güç görmediğini belirten ordunun, daha şimdiden korktuğu belli oluyor. Eğer ordu bunu söylüyorsa, demek ki her an bir darbe olabilir. Ama bu çeşitli şekillerde olabilir, bu da başka bir meseledir. Uruguay'daki Bordaberry benzeri birşey olabilir ki, bu durumda Bordaberry'nin rolünü Garcia Perez oynayacaktır. Bu kendi tez-gahladıkları bir darbe de olabilir, Garcia Perez'in el altında bulundurduğu bir başka koz da budur, çünkü darbe onun, aslında olduğu gibi, başarısızlığa uğramış bir siyasetçi olarak değil bir kurban olarak paçayı kurtarmasını sağlar. Ve yaşı genç olduğundan, bir süre sonra bir kahraman olarak ve demokrasi savunucusu olarak dönüş yapabilir. Bu nedenle bu demogoji hokkabazının destesinde bulundurduğu, el maharetiyle çekip kullanabileceği kozlardan biri de budur. Daha da derinden incelersek, silahlı kuvvetler gerçekten de her seferinde güçlerini arttıran daha da geliştirilmiş bir karşı-devrimci savaş yürütmek zorundalar. Mesele budur. Ve görüşümüzce çelişkiler, devrimle, yani halk savaşına önderlik eden Peru Komünist Partisi ile, gericiliğin, yani Peru'da karşı-devrimci savaşa önderlik eden silahlı kuvvetlerin karşı karşıya geleceği istikamette gelişmektedir.

El Diario: Başkan, Alan Garcia Perez ile diyalogu kabul eder misiniz?

Başkan Gonzalo: Diyalog konusunun oldukça sözü edilmektedir ve ayrıca süpergüçlerin, özellikle de sosyal-emperyalistlerin oynadığı oyunun bir parçasıdır. Biz durumu şu şekilde görüyoruz: ilişkilerin ve diplomatik pazarlıkların olabileceği ve bunların halk savaşının gelişmesinde bir gereklilik olduğu bir an gelebilir. Örneğin Başkan Mao Zedung'un Çan Kay Şek ile yaptığı görüşme. Bu bilinen bir gerçektir. Bunu Vietnam'da da gördük. Bu, devrimci bir savaşın, ve daha da fazla, bir halk savaşının gelişmesinde bir aşamadır. Ama şu kavrayıştan yola çıkmalıyız ki, diplomatik toplantılarda kağıt üzerine imzalanan anlaşmalar, sadece daha önce muharebe meydanında kesinleştirilmiş olanı yansıtır, çünkü hiç kimse açık bir şekilde kaybetmemiş olduğu şeyden vazgeçmez. Bu anlaşılacak birşeydir. Peki, diye bir soru gelebilir, Peru'da bu an gelmiş midir? Bu an henüz gelmemiştir. O halde diyalog meselesi neden ortaya atılıyor? Diyalog sadece halk

savaşını dizginlemeyi, ona zarar vermeyi hedefler; bunu hedefler, başka birşeyi değil. Dolayısıyla ısrar ediyorum, ilişki ve diplomatik pazarlıklar için zaman henüz gelmemiştir, hiçbir anlamı yoktur.

Gerisi, görüşümce Belaunde hükümeti zamanından bu yana kışkırtılan demogojik bir meseledir, o sıralar Birleşik Sol'dan biri tarafından verilen ve kabul edilen bir önerge üzerine zamanın cumhurbaşkanı geçerli bir muhatabı olmadığını belirtmişti. Boş laflar! Özünde ıpsız sapsız ucuz bir demogojiden başka birşey değildi, ve bugün de öyledir. Peki diyalog hakkında kim konuşuyor? Revizyonistler, oportünistler ve APRA'dan, bu demo-burjuva liberal düzenden, bu gerici düzenden umudu olanlar, bunlar konuşuyor. Ama, susturmayı, çökertilmemizi önerenler yine bunlar değil midir? İştahlarını gidermek için kurdukları meşum düşlerinin parçası olarak bizi ortadan kaldırmayı, daha iyi nasıl susturulacağımızı önerenler yine bunlar değil midir? Bunlardır. Ne tesadüf! Bu nedenle, bu diyalog meşum bir ihanettir. Ayrıca, şu soru da sorulabilir: Garcia Perez ile, onun hiç uygulamamış olduğu bir af anlaşması yapanlar, nasıl oluyor da diyalog hakkında konuşabiliyorlar?

Bu nedenle, görüşümce diyalog hakkındaki bütün bu gevezelikler, tekrar ediyorum, halk savaşına zarar vermeye çalışmaktan başka birşey değildir, çünkü gerçekte hiçbir alakası yoktur. Vakti geldiğinde, halk savaşı zorunlu olarak diplomatik pazarlıklar da yürütecektir. Ama bizim yapacağımız diplomasi, iktidarın bütün ülkede toptan ve tamamıyla ele geçirilmesini hedefleyecektir. Bir Kuzey Vietnam ve bir Güney Vietnam istemiyoruz, bir Kuzey Kore ve bir Güney Kore istemiyoruz. Bir Güney Peru ve bir Kuzey Peru istemiyoruz, tek bir Peru istiyoruz. Koşulumuz budur: toptan, tam ve mutlak teslimiyet. Buna hazırlar mı? Hayır. Onlar bizi çökertmeyi planlıyorlar; bu nedenle diyalog, bütün demogojik ve kaba gevezeliklere rağmen, bu aynı planın bir parçasından başka birşey değildir.

El Diario: Birleşik Sol ve siyasi çizgisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce bu revizyonist cephenin nasıl bir geleceği olacak? PKP'nin Ulusal Halk Meclisi (Asamblea Nacional Popular — ANP — çn)'ne ilişkin tavrı nedir?

Başkan Gonzalo: Bu meseleye çok kısaca değinmek istiyorum. İlkın, Birleşik Sol'un bugünkü tavrı nedir? Bilmiyoruz. Eski belgelerinde, "sosyalist eğilimli bir kitle cephesi" olduklarını belirtiyorlar, ve açıktır ki parlamenter kretenizm üzerinde yoğunlaşmaktadırlar. Tavrılarının özünde yatan nedir? Çok basit, ilkin hükümete el koyabileceklerini ve ardından da, söylediklerine göre, iktidarı ele geçirebileceklerini düşünüyorlar. Ama şunu anlamalılar ki, birini ele geçirmeden diğerine el koyamazlar. Bundan başka, önce İktidar ele geçirilir ve ondan sonra hükümet kurulur, çünkü devletin temel sorunu hangi devlet sistemi olduğudur, yani uygulanan diktatörlüğün hangi sınıfa tekabül ettiğidir. Ve buradan hükümet sistemi ortaya çıkar. Gerisi kokuşmuş revizyonistlerin yaptığı değersiz gevezeliklerdir. Beyanatlarına göz atıldığı takdirde, onların gerici Devletin yıkılması taraftarı değil, bu geçici ve köhne düzeni sürdürmeye devam etmelerine izin verecek bir hükümet taraftarı oldukları görülür. Bu hükümet ve reformlar saye-

sinde sosyalizme doğru ilerleyebileceklerini söylerken, amaçları budur. Ve bu Lenin'in mahkûm etmiş olduğu düpedüz dizginsiz revizyonizmdir.

Öte yandan, siyasi tezlerine ve kongrelerine de göz atmalıyız. Siyasi tezleri henüz yayınlanmamıştır. Görüşümce, bir cephe olan – bunu unutmayalım– IU (Birleşik Sol – çn) nezdinde, Peru'da birçok kez tanık olduğumuz eski seçimci oportünist cephenin yeniden yaratılmasını görüyoruz. Böyle bir cephe, öncü Partinin yadsınmasıdır ve eğer önderlik edecek bir proletarya partisi yoksa, hiçbir dönüşüm, hiçbir devrim olamaz. Devrim hiçbir zaman parlamento aracılığıyla yapılmamıştır, ve hiçbir zaman yapılmayacaktır. Onlar 1960'larda tartışılan eski meseleleri yeni bir makyaj ile yeniden önümüze sürüyorlar. IU –kısaca kesersek– onu nasıl mı görüyorum? Bir çelişkiler kargaşası olarak, işbirliği ve mücadele olarak. Onları biraraya getiren nedir? İşbirliği, açgözlülük, parlamenter kretenizm yolunda devam etmeye heves, eski başarısızlıkların yeniden öne sürülmesi, veya Almanya'da 1919 devriminin sapık ve iğrenç katili Ebert gibi meşum bir rol oynamak için gericiliğin onları bir koz olarak kullanması. Görüşümce onları biraraya getiren nedenler bunlardır. Peki onları bölen nedir? Mücadeleleri, tabanları, iştahları ve hepsinin farklı efendiye sahip olması. Dolayısıyla hepsi kendi efendilerinin durum değerlendirmesine bağlıdırlar, çünkü aralarında Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne hizmet eden revizyonistler vardır, Teng'e hizmet eden revizyonistler vardır, bunlar efendilerinin veya bu efendilerinin araçlarının söylediklerine bağlıdırlar. Diğer güç merkezleri ile olan bağları bir yana.

Sorunun merkezi buradadır. Gerçekten devrim isteyenleri düşündürmesi gereken şeyler vardır. Eğer gerçekten devrimden yanalarsa, düşünme görevi olanlar vardır. Bir engelden başka birşey olmayan bu boş seçim cephesinden kopmalı ve savundukları sınıfa göre sınıf tavırlarını ortaya koyarak gerçekten devrimci bir cephede birleşmelidirler. Öyle yapsınlar ve gerçekten biraraya gelsinler. Başkalarına sekter demek yetmez, kendinin de sekter olmadığını göstermen gerekir, ve sekter olunmadığının gösterilmesi için oportünistliğin terk edilmesi gerekir, revizyonistlikten vazgeçilmesi gerekir. Diğerlerine gelince onların da bizi Hristiyan-Sosyalizmin çıkmaz yoluna çekme çabalarına son vermeleri gerekir. Eğer devrimi istiyorlarsa, bunu ispatlamalıdırlar, Sovyet ve Çin revizyonizminin kuyruğuna takılarak izledikleri yanlış yolu terkedip bunun pratik adımlarla atmalıdırlar. Yapmaları gereken ilk şey, tekrar ediyorum, budur, bizim yanıma Hristiyan-Sosyalizmin yolunu temel alan tavırlarıyla gelmesinler. Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, esas olarak Maoizm'i gerçekten kavrasınlar, bunu anlamadıkları sürece ilerleme kaydedemeyeceklerdir. Halk savaşı yoluyla devrim yapmanın ne anlama geldiğini kavrasınlar. Anlayıp gözlerini açık tutsunlar, çünkü gerçek reddedilmez, ve kendileri dışında bütün dünyanın gördüğünü inkar edemezler. Bu denli iktidar iştahlı olmamalıdırlar, kendisi sınıf sınırlılıklarını berrak bir şekilde görmeli ve proletaryanın, sınıf olarak, Komünist Partisi aracılığıyla devrime önderlik ettiğini kabul etmelidirler, ve bizi esas olarak ilgilendiren de budur.

Ulusal Halk Meclisi'ni gelince, ANP gerçekten de ilginç bir şey. Bir yanda, onun bir "iktidar çekirdeği" olduğunu söylüyorlar. "İktidar çekirdeği", peki öyle

olsun. Soruyorum, sovyetler mi oluşturmaya çalışıyorlar? Juan Jose Torres döneminin Boliviya tecrübesini mi tekrarlıyorlar? Bu şekilde iktidar yaratılabilir mi? Bu sözde "iktidar çekirdeği"nden söz etmek, gerçek ve somut bir şekilde inşa etmekte olduğumuz Yeni İktidar'a açıktan ve düpedüz karşı çıkmak demektir. Öte yandan, bu ANP'nin aynı zamanda "bir kitle cephesi" olduğunu söylüyorlar. Yani yine bir "kitle cephesi" olan Birleşik Sol'un bir rakibi mi oluyor? O zaman ne olduğunu bir tanımlasınlar. Bir "iktidar çekirdeği" midir yoksa "bir kitle cephesi" mi? Gerçekten nedir? İktidarın nasıl oluşturulabileceğini açık bir şekilde ortaya koysunlar. Burada ne görüyoruz? Sadece, ANP'yi revizyonizmin yönettiğini. Bunun birçok kanıtı var. Düzenledikleri grevler, aynı kalıbı takip etmektedir, hatta tarihleri bile CGTP yoluyla revizyonistlerin tespit ettiği tarihlerle aynıdır. Dolayısıyla önderlik revizyonistlerin elindedir, ve devrimciler revizyonistlerin peşinden gidemez. Gerçekten devrim isteyenler, tekrar ediyorum, bunu pratik adımlarla göstermeli ve herşeyden önce, burada, bu ülkede yürütülmekte olan halk savaşının gerçekten devrimci sürecini kavramalıdır. Çünkü bunu kavramadıkları müddetçe, açık bir görüşe sahip olmayan ama iyi niyet sahibi birçok insanın çok iyi bir şekilde yerine getirebileceği rolü oynayamazlar, kendileri bunun tersinin doğru olduğunu düşünseler bile.

El Diario: Başkan, kitlelerin sınıf mücadelesi açısından durumu nasıl görüyorsunuz? Mevcut örgütler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Kitlelerin sınıf mücadelesini nasıl gördüğümüze ilişkin olarak, şöyle başlamak istiyorum: halkımız yığıttir, sınıfımız proletarya daha da fazlasıyla. Bütün halk ve proletarya sınıf mücadelesinin sebatkar savaşçıları oluşlarından ötürü, hiçbir zaman mücadeleden aman etmemişlerdir ve etmeyeceklerdir, ta ki Komünizme varana dek. Görüşümce, yapılması gereken ilk şey halkımızın, proletaryamızın yüceliğini kabul etmektir. İkincisi, onların desteği, onların sahip çıkması olmadan hiçbirşey, kesinlikle hiçbirşey yapamayacağımızı kabul etmek ve minnettar olmaktır — bunu açık bir şekilde görmek ve kararlı bir şekilde ifade etmek gerekir! Çünkü tarihi yapan kitlelerdir, buna yürekten inanıyoruz. Tıpkı "isyan etmenin meşru" olduğuna inandığımız gibi. Kitlelere ilişkin bir diğer kilit ilke de budur.

Kitleleri nasıl görüyoruz? Bir komünistin gönülden coşkusuyla, geçmiş kahramanlıkları tekrarlamaya ve yeni tarihi sayfalar doldurmaya başlayan kitlelerin bu yükselen dalgasını selamlıyorum. Kitleler yoğun bir sınıf mücadelesi sürecine katılmaya başlamışlardır ve katılmaya devam edeceklerdir, IU'ya hakim olan ve Patria Roja'nın önderi Bay Moreno'nun kendisinin de kabul ettiği kötümserlik kitleleri etkilemeyecektir, çünkü kitleler kötümser değildir. Başkan Mao'nun dediklerini hatırlayalım: Sadece revizyonistler ve oportünistler kötümserdir, proletarya ve komünistler her zaman iyimserdirler, çünkü gelecek bizimdir — bu tarihi olarak belirlenmiştir, biz bu güzergahta sebat ettiğimiz müddetçe. Kitleler kötümserliğe kapılmayacaktır, hiçbir zaman kapılmamışlardır. Bu saçmadır, karalamadır. Kitleler savaşıyorlar, ama savaşmak için bir önderliğe, bir Parti'ye ihtiyaçları var, çünkü ona önderlik edecek bir Parti olmadan, bırakalım gelişmeyi

bir yana, filiz verip kendisini ayakta tutabilecek bir kitle hareketi olamaz.

Kitlelerin nasıl savaştıklarına, halk savaşına daha önce katılanlardan öğrenerek bunu eylemlerinde nasıl sergilediklerine ve Savaş ve Diren! sloganını kitlelerin nasıl hayata geçirdiklerine devrimci coşkunlukla tanık oluyoruz. Zaman sadece alma zamanı değildir, incelik gösterip vermek zorundayız, iki kat incelik göstermek için aldığımızın iki mislini geri vermek zorundayız. Ve görüşümce kitleler, aydınlık geleceği görmemizi sağlayan gerçekten örnek pratikler sergilemektedirler, ki bunu bizzat kendileri göreceklerdir, çünkü devrimi yapan onlardır, Parti sadece onlara önderlik etmektedir. Hepimizin bildiği bir ilke olmasına rağmen, bunu hatırlamanın faydasız olmayacağı görüşündeyim.

Örgütlere gelince, Lenin'in "II. Enternasyonal'in Çöküşü" adlı eserinin VIII. bölümünde öğrettiklerini bugün her zamankinden daha fazla ciddi bir şekilde incelememiz gerektiğine inanıyorum. Lenin, sömürücülerin Devletinin, yani burjuva devletin, gericisi Devletin, kendisini korumak ve yaşamını güvence altına almak için, kendisine destek olan ve hizmet eden örgütlerin varlığına izin verdiğini söyler. Ve bu örgütler kendilerini muhafaza etmek için ne yapar? Bir tabak mercimek uğruna devrimi satarlar. Görüşümce bu deyiş onlara bir eldiven gibi uymaktadır. Ancak Lenin devam eder ve devrimin bu örgütlerden hiçbir şey bekleyemeyeceğini söyler. İçinde yaşamakta olduğumuz ve daha uzun bir süre yaşayacağımız dönemler gibi, savaş ve devrim dönemlerini geliştirmek için devrim kendi örgütlerini yaratmak zorundadır. Böylece gelecekte devrim muzaffer olacaktır. Bu nedenle, der Lenin, işçileri satanları, devrim ihanetçilerini çiğneyip geçmek zorunda kalsak bile, devrime hizmet eden yeni örgütler yaratmak zorundayız. Lenin'in bu sözlerinin hepimizin büyük saygısını hak ettiğine, ve bizi üzerinde derin ve ciddi olarak düşünmeye sevk etmesi gerektiğine inanıyorum. Aksi takdirde sınıfa, halka hizmet ediyor olmayız. Bunun yanı sıra, birlikte hareket etmenin acil gerekliliğine de değinmeliyiz, ki herkes her seferinde daha fazla sınıf bilincine sahip olsun, oldukları gibi, yani sömürücülerinkinden farklı onlarınkine zıt çıkarlara sahip işçi sınıfı veya halk olarak yaşayabilsinler. Grevleri üretimi durdururken, sahip oldukları gücü açık bir şekilde hissedebilsinler. Ve grevi, bir savaşı Okulu olarak, bir Komünizm Okulu olarak kavrasınlar, hissetsinler ve yürütsünler, ki grevlerini ekonomik alandaki esas mücadele biçimi olarak yaymaya devam edebilsinler, çünkü öyledir. Ama bugünkü durumda, İktidarın ele geçirilmesi ile kopmaz bir şekilde birleşmelidirler. Bu nedenle, ekonomik talepler için mücadeleyi halk savaşı ile, İktidarın ele geçirilmesi için mücadele ile birleştirebilelim. Çünkü bu onların sınıf çıkarlarının savunulmasıdır, proletaryanın, halkın sınıf çıkarlarının savunulmasıdır. Bize gereken budur ve halkımızın giderek daha güçlü bir şekilde yöneldiğinin de bu olduğunu düşünüyoruz.

Uzun bir süre önce Parti'de, kitlelerin kanunu, kitlelerin savaşı ve devrime — burada gelişmekte olan gibi — katılımı kanunu adını verdiğimiz bir sonuca varmıştık. Burada uygun olan da budur. Kitleler sıçramalarla, her seferinde daha büyük sıçramalarla mücadeleye katılırlar. Biz bu güzergahı izliyoruz ve Peru halkının yüzde 90'ını birleştireceğiz. Ne için? Ki kitleler devrimi muzaffer kılınsınlar ve 8 yıl önce başlatıp kendi kanlarıyla yarattıkları eseri bir sonuca vardsınlar. Çünkü devrim onlarındır, onlardan, onların bağrından çıkmıştır. Tarihi

kitleler yapar, ısrarla yineliyorum, Parti sadece onlara önderlik eder. Bunun doğru olduğuna inanıyorum.

El Diarło: Başkan, PKP müttefiklerini hangi siyasi ve toplumsal kesimler arasında arıyor? Ülkedeki siyasi gruplar ile herhangi bir yakınlığınız var mı? Oportünistler sizin sekte olduğunuzu iddia ediyorlar. Birleşik cephe siyasetinizi nasıl belirliyorsunuz? Partinin kırlardaki, işçi hareketindeki, ve genelde halk içindeki gücü nedir?

Başkan Gonzalo: İzin verirsiniz, cepheyi nasıl gördüğümüz meselesi ile başla-yacağım. Birleşik cepheyi nasıl hayata geçirdiğimizi daha önce izah ettik, ama burada açılması gereken Başkan Mao'nun izah ettiği birleşik cepheyi nasıl kavradığımızdır. Sırası gelmişken belirtiyim ki birleşik cephenin altı ilkesini tesis eden Başkan Mao olmuştur. Ondan önce böylesi kanunlar mevcut değildi. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bu kıstaslarına uygun olarak, bizim amacımız, proletaryanın öncü sınıf, köylülüğün esas güç olduğu, ve bir müttefik olarak dikkat göstermemiz gereken küçük burjuvazinin, yine Başkan Mao'nun bize öğrettiği gibi, devrime gerekli olan özellikle aydınların yeraldığı bir sınıflar cephesidir. Hatta bu cephede, belirli durumlarda ve şartlarda, ulusal burjuvazi de yer alabilir, ve yer almaktadır da. Birleşik Cephe'den biz bunu anlıyoruz. Bu cephenin bir temeli vardır: kırlarda oluşturulan işçi-köylü ittifakı. 8 yıldır silah elde inşa etmekte olduğumuz budur. İşçi-köylü ittifakı niçin gereklidir? Çünkü o olmadan proletaryanın hegemonyası olmaz, ve bu cepheye Komünist Partisinin önderlik etmesi gerekir. Tavrımız budur. Orta Amerika'da uygulanan ve başka yerlere de yayılmak istenen "herkes devrimcidir", "herkes Marksisttir", "Komünist Partinin önderliğine gerek yoktur", "devrime önderlik etmek için herkesi birleştirmek ve bir cephe oluşturmak yeterlidir" şeklindeki revizyonist teoriye kesinlikle karşı çıkıyoruz. Bu Marksizm'in reddedilmesidir. Marks'ın, Lenin'in, Başkan Mao'nun reddedilmesidir. Hiçbir Marksist, Partinin önderliğinin gerekliliğini bir kenara atmamıştır. Yoksa proletaryanın hegemonyası nasıl somutlaştırılabilir? Ancak gerçekten komünist olan, yani tutarlı ve kararlı bir şekilde sınıfın çıkarlarına hizmet eden ve halkın çıkarlarını savunan Marksist-Leninist-Maoist bir Parti, bir Komünist Partisi ile. Meseleyi biz bu şekilde görüyoruz, ve şekillendirip geliştirdiğimiz de budur. Bizce cephe sorunu daha önce değindiğimiz tez ile ilişkilidir; yani Parti en iyi öğelerin bir seçmesidir, ve gerekli önderliktir, ama devrimi yapan o değildir, çünkü devrimi yapan kitlelerdir. Dolayısıyla nüfusun yüzde 90'ını, büyük çoğunluğunu seferber etmek için bir cepheye ihtiyaç vardır. Bunu hedefliyoruz, bunun peşindeyiz, ve bunu yapıyoruz.

Örgütlere gelince, çeşitli zamanlarda, değişik örgütlerle ilişkilerimiz oldu. Ve böylesi durumlarda doğru bir şekilde onlara her zaman eşitimiz olarak davrandık ve tecrübelerimizi birbirimize aktardık. Bazı durumlarda, Parti'nin kendilerine siyasi olarak yardımcı olmasını istediler, ve biz bu yardımı yaptık. Bu tür birkaç durum oldu, ama şimdilik isim belirtmemek daha iyi olur.

Sekte olup olmadığımıza gelince, izninizle "Dünya Devriminin Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir" adlı belgeden okuyacağım. Bunlar kurucumuzun sözleri-

dir ve biz de aynı sözleri kullanıyoruz, çünkü Mariategui'ci olduğunu söyleyenler, gerçekten de öyle olmalıdır. Ancak Marksist-Leninist-Maoist olunmadan Mariategui'nin bir takipçisi olunamaz. Mariategui şöyle diyordu: "Tam bir ideolojik savaş döneminde yaşıyoruz. Yeni gücü temsil edenler, tutuculuğu ya da geriye gidişi temsil edenlerle, ne kazara ne de tesadüfi olarak birleşip içiçe geçemezler. Aralarında tarihi bir uçurum vardır. Farklı dillerden konuşurlar ve tarih anlayışları farklıdır.

Görüşümce, farklı olanları değil, zibinleri birbirine yakın olanları birleştiriciliyiz. Tarihin biraraya getirmek istediklerini yakınlaştırmalıyız. Tarihin dayanışma içinde olmalarını talep ettikleri arasında dayanışma olmalıdır. Bana öyle geliyor ki, mümkün olan tek ittifak budur. Kesin ve etkili bir tarih anlayışına sahip ortak bir kavrayış.

Ben bir devrimciyim, ama şuna inanıyorum ki, berrak bir anlayışa ve kesin bir tavra sahip olanlar, birbirlerine karşı mücadele ederken bile, birbirlerini anlayabilir ve takdir edebilirler. Anlayışa varamayacağım tek siyasi güç karşı kamptır: Bayağı reformizm, evcilleştirilmiş reformizm, ikiyüzlü demokrasi."

Biz buna katılıyoruz. Sekter değiliz, bu sonuca vardıracak hiçbir faaliyetimiz yoktur. Ama bataklığa doğru yürümemizi hiçkimse bizden talep edemez. Lenin bize şunu öğretir: eğer bazıları bataklığa yuvarlanmaya kararlıysa, bunu yapmaya hakları vardır; ama bizden de bataklığa yuvarlanmamızı istemeye hakları yoktur. Lenin, dik ve çetin yolumuzda doruğa kadar devam etmemiz gerektiğini ve, ya da başka türlü ifade edersek, düşmanın kurşunlarına maruz kalsak bile ilerlemeye devam edeceğimizi söylemiştir. Dolayısıyla, biz sekter veya dogmatik değiliz. Sadece Komünistiz, ve Mariategui'nin o isabetli sözlerine bağlıyız. Dahası, Mariategui'nin takipçisi olduklarını söyleyenleri, onu gerçekten takip etmeye ve bunu ispatlamaya çağırıyoruz.

Partinin kırlardaki etkisine gelince, Size somut olarak şunu söyleyebilirim; üyelerimizin çoğunluğu, büyük çoğunluğu köylüdür. Ve bir eksikliğimiz işçilerin sayısının yetersiz olmasıdır. Bu gerçekten ciddi bir eksiklik, ama çaba göstermekteyiz ve bunu düzeltmek için çaba göstermekteyiz ve göstermeye devam edeceğiz, çünkü proleter komünistlere ihtiyacımız var. İşçiler, çelikten niteliklerini de beraberinde getirirler, çünkü bu onların sınıf özelliğidir.

Bundan da öte, biz gücümüzün ve etkimizin genel olarak halk arasında nasıl arttığını görüyoruz. Halk Gerilla Ordusunun, kitleler, köylüler, işçiler, aydınlar, küçük burjuvalar tarafından oluşturulduğunu, sayılarının binlere vardığını söyleyebiliriz. Üs Alanlarında örgütlü yüzlerce Halk Komitesine sahibiz ve onbinlerce nüfus üzerinde İktidar icra ediyoruz. Bizim gerçekliğimiz budur. Partimizin etkisi artmaktadır. Kitleler arasında her geçen gün daha çok etkinlik kazanmaktayız. Düşünceleri zihinlerine yerleştirmek için, Marksizm'in öngördüğü şekilde güçlü ve karşı konulmaz fiiliyatımızla proletaryaya, halka, kitlelere öğretiyoruz. Kitleler arasındaki büyümemizin büyük bir sıçrama yapmaya başladığına inanıyoruz, size söyleyebileceklerimiz budur, kitleler arasındaki çalışmalarımızda büyük bir sıçrama gerçekleştireceğimizi umuyoruz, bu hem görevimiz hem de planımızın bir parçasıdır. Bu ülkedeki kitlelerin Komünist Partisi'nin önderliğine ihtiyaçları var. Daha çok devrimci teori ve pratik ile, daha çok silahlı eylemle, daha çok halk

savaşıyla, ve daha çok İktidarla sınıfımızın ve halkın yüreğinde yer edeceğimizi ve onları gerçekten kazanabileceğimizi umuyoruz. Ne için? Onlara hizmet etmek için. Hedeflediğimiz budur.

El Diario: Başkan, diğer örgütler Peru'da sosyalist devrimi ya tanımlamıyorlar ya da muğlak ifadeler kullanarak bahsediyorlar. PKP'nin, Peru devriminin aşamaları olduğu yolundaki tanımlamasının nedenleri nelerdir? Demokratik devrim nasıldır? Zaferden ve karşı-devrimci güçlerin yenilgisinden sonra başlatılacağı sosyalist devrim, proleter kültür devrimleri nasıl olacaktır? Başkan Mao tarafından Çin'de geliştirilenlerin bir benzeri mi olacaktır?

Başkan Gonzalo: Devrimin niteliğinin tanımlanması, canalıcı bir so-rundur. Parti Kongremizde tespit edildiği gibi, bizim devrimimiz demokratik bir devrimdir. Maoizm'e dayanarak, ülkemizdeki durum hakkında daha geniş bir anlayış geliştirebilmiş bulunuyoruz. Peru toplumunu, bürokrat kapitalizmin geliştiği yarı-feodal yarı-sömürge bir toplum olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle, devrim, demokratik bir devrimdir. Bu demokratik devrimin hedeflemesi gereken üç dağ olduğu görüşündeyiz: emperyalizm, esas olarak Yanki emperyalizmi, bürokrat kapitalizm ve yarı feodalizm. Bu demokratik devrim halk savaşı yürütülmesini talep etmektedir. Halk savaşında sebat etmemizin nedeni budur. Bu halk savaşı, bu üç dağı yerle bir etmemizi ve görüşümüze göre pek uzak olmayan bir gelecekte ülkemizin bütününde İktidarı ele geçirmemizi sağlayacaktır. Bu son tahlilde halk savaşında muharebe yürüten hepimizin daha büyük çaba göstermesine ve kitlelerin halk savaşına her geçen gün daha fazla sahip çıkmasına bağlıdır. Bu demokratik devrimi, derhal bir sosyalist devrim takip etmelidir. Bunu açıklamak istiyorum. Başkan Mao'nun büyük ileri görüşlülükle bize öğrettiklerinden hareketle ve ortaya çıkabilecek durumları da gözönünde bulundurarak, Başkan Mao bize, demokratik devrimin bütün ülkede İktidarın ele geçirildiği ve Halk Cumhuriyetinin kurulduğu gün sona erdiğini söyler. Aynı gün ve saatte sosyalist devrim başlar. Bu andan itibaren bir proletarya diktatörlüğü inşa etmemiz ve bu şekilde sosyalizmi geliştirmek için temel dönüşümleri gerçekleştirmemiz gerekir.

Görüşümüzce bir üçüncü tür devrim daha vardır. Başkan Mao'yu ve ÇKP'nin kararlarını inceleyince, proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi olarak Büyük Proleter Kültür Devriminin önemini giderek daha iyi anlıyoruz. Bu vazgeçilmezdir — onsuz devrim Ko-münizme doğru yürüyüşüne devam edemez. Ardarda kültür devrimleri olacağı görüşündeyiz, ancak bu kültür devrimlerinin pratikte şekillenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Başkan'ın tezlerini ve ÇKP'nin muhteşem tecrübelerini temel almamız gerekmesine rağmen, bunları kendi gerçekliğimize uygulamak zorundayız — bu konuda da dogmatizme karşıyız. Mekanik olamayız, aksitakdirde Maoizm'e ters gitmiş oluruz. Bir Komünist Parti olarak, tek bir amacımız olduğu görüşündeyiz: Komünizm. Ama komünizme — tekrarlamamı mazur görün — ya yeryüzündeki herkes birlikte varacaktır, ya da hiçkimse varmayacaktır. SSCB'de 1980 yılına kadar komünizmin kurulacağını söyleyen Kruşçev'in revizyonist tezlerine mutlak surette karşıyız. Başkan Mao, komünizm aşamasına ya herkesin birlikte gireceğini ya da hiçkimse girmeyeceğini yeniden teyit etmiştir. Bu nedenle devrimimiz kopmaz bir

şekilde dünya devrimine bağlıdır. Bu bizim nihai ve kesin amacımızdır. Herşey aşama, adım, dönemdir. Komünizme ulaşmanın oldukça uzak olduğu görüşündeyiz. Başkan Mao'nun doğru bir bakış açısına sahip olduğuna inanıyoruz.

El Diario: Ülkede İktidarı ele geçirdiğinde PKP'nin her tür mülkiyete el koyacağı söyleniyor. Bu doğru mu? Dış borç konusunda nasıl hareket edecektir?

Başkan Gonzalo: Parti Programının bu meseleleri açıklığa kavuşturduğunu gördük. Bizim yürütmekte olduğumuz gibi bir demokratik devrim, daha önce sözünü ettiğimiz üç dağa hedef alır. Yani emperyalist tahakkümden, esas olarak Yanki emperyalizminin tahakkümünden ko-pup kurtulma taraftarıyız. Ama aynı zamanda, sosyal-emperyalizmin veya herhangi bir başka emperyalist gücün bir daha üzerimizde tahakküm uygulamasına izin vermemek için mücadele ederiz. Geçerliliğini koruyan büyük slogan "Toprak İşleyenindir"i hayata geçirmek suretiyle yarı-feodallığın yıkılmasından yanayız. Bu sloganı vurgulamak iyi oldu, çünkü hakkında birçok şey söylenmektedir. Başkan Mao bu sloganı defalarca vurgulamıştır, ki bu bizim açımızdan yarı-feodal mülkiyetin yıkılması ve toprağın köylülüğe, esas olarak yoksul köylülüğe mülk olarak dağıtılması anlamına gelir. Ve bürokrat sermayeye el konulmasından yanayız ve, tekrar ediyorum, bu çok önemlidir, çünkü ekonomiyi yönetebilmesi ve sosyalizmin yolunu açabilmesi için Yeni İktidara ekonomik temel sağlar. Biz bu üç dağa karşıyız. Ulusal ya da orta burjuvaziye gelince, politika, onların haklarına saygı duyulmasıdır, ve biz buna uyarız. Ama devrimin niteliğini değiştirmeden bundan daha ileri gidemeyiz. "Her tür mülkiyete el konması" düşüncesi, komünizme her zaman yöneltilen iftira ve yalanların bir parçasından başka birşey değildir. Marks'ın usta bir şekilde bize öğrettiği gibi, gerici ve devrimin düşmanları, komünizme karşı çıkmak için her zaman iftira ve yalanlara başvurmuşlardır. Marksizm'in bu yüce kurucusu öğretilerine karşı bütün bu iftiralara, yalanlara ve açıklamalarının çarpıtılmasına rağmen ayakta kalmış olduğu için, Partimize karşı söylenenlerin de o eski gerici ekolün bir devamı ve devrimin düşmanlarından başka bir şey olmadığına inanıyoruz.

El Diario: Dış borç konusunda Parti nasıl hareket edecektir?

Başkan Gonzalo: Emperyalist mülkiyet olduğundan el konulacaktır. Ve görüşümce şunu da ekleyebiliriz ki, bunca ülkeyi ezen, ulus ve halkları dolandıran bu muazzam yükü ortadan kaldırmanın tek yolu budur. Bu ancak devrimle olur — başka yol yoktur. Ortaya atılan tüm diğer yollar ve kıstaslar, sadece emperyalizmi kurtarmayı hedefliyor, ayrıca bunun tarihi tecrübe tarafından da ispatlandığına inanıyoruz.

El Diario: Toprak sorununu Komünist Partisi nasıl çözüyor? APRA ve PUM'un uyguladıkları planlar nelerdir?

Başkan Gonzalo: Toprak sorunu temeldir, çünkü tartıştığımız diğer mese-

lelerin yanısıra, demokratik devrimde gerçekten çözülmesi gereken sorun budur. Yaptığımız, yarı-feodal üretim ilişkilerinin yıkılması ve toprağın köylülüğe, esas olarak yoksul köylülüğe, sonra orta köylülüğe dağıtılmasıdır. Bir miktar toprak artmışsa veya doğru olduğuna karar verilirse, toprak zengin köylülere verilebilir, aynı şekilde, doğru ya da gerekli ise, yeterince toprak yoksa, zengin köylülerden toprağı alabiliriz. Toprakağaları konusunda dahi, Başkan Mao'nun öğrettiğı gibi, eğer çalışmak istiyorlarsa, halk deyimiyle bırakın ekmeğı alınlarının teriyle çalışıp kazansınlar, böylece sırf kirayla yaşamayıp toprağı işlemenin ne anlama geldiğini öğreneceklerdir. Siyasetimiz budur.

Bu sorun üzerinde Parti'nin siyaseti gelişme göstermiştir. Yaptığımız önemli şeylerden birisi, toprak işgalleri hareketi başlatmak olmuştur. En önemlilerinden birisi 300,000 hektardan fazla toprağın dağıtıldığı, ve 160,000 köylünün seferber olduğu La Libertad eyaletinde gerçekleştirildi. Başlattığımız tüm seferberlikler arasında, en fazla kitle harekete geçiren bu oldu. Bu hareket APRA planını bozmak amacıyla başlatılmıştı, bunu aynı zamanda Puno eyaletinde de uyguladık; Puno'daki toprak işgallerini başlatan bizdik, o sırada PUM halen neyin ve nasıl yapılacağı konusunda APRA ile tartışıyordu. Yalın ve berrak gerçek budur. Daha sonra hükümet özellikle Puno için kararlar çıkarmak zorunda kaldı, ki bu kararlar yerine getirilmemiştir. And Bölgesindeki diğer durumlarda olduğu gibi bu durumda da, APRA, Moralez Bermudes'in cumhurbaşkanıyken ortaya attığı toprak dağıtımını gerçekleştirmeyi hedefledi ve PUM ile olan anlaşmazlık bunun nasıl yapılacağı üzerine idi, yani hükümet bunu tek başına mı yapmalıydı, yoksa örgütler de buna katılmalı mıydı.

Hükümet ve PUM neyi hedefliyorlardı? Irmağın yatağından taşmasını önlemeyi, hedefleri buydu, ve bir kez daha "Vanguardia Revolucionaria" (Devrimci Öncü — çn) adıyla anıldıkları 1974'te, Apurımac'daki binlerce köylünün seferber edildiğı "toprak işgalleri" sırasındaki tavırlarını yeniden tekrarlamalarına tanık oluyoruz. Ne amaçla? Valesco faşizminin korporatif kanunu, 17716 No'lu kanun temelinde pazarlığa oturmak için. Ünlü Toxama ve Huancahuacho Yasaları bunun kanıtıdır. Birileri bunun hesabını vermelidir, hafızalarını tazelemek iyi olur. Rejime yardım etmişler midir, etmemişler midir? Yardım etmişlerdir, çünkü o zaman 17716 No'lu kanunun iyi bir kanun olduğunu, tek kusurunun sosyalist bir kanun olmaması olduğunu söylemişlerdir. Bu siyasi bir budalalıktır, çünkü toprak sorunu temel bir demokratik taleptir. Eğer böyle değilse, Marksizm'in bu konuda tadil edilmesi gerekirdi. Bugün APRA ile işbirliği içinde yeniden canlandırdıkları da budur. Evet, bazı şeyler üzerinde böyle çokça konuşulur. Ancak ellerini vicdanlarına koyup pişmanlık getirmeleri ve düşmana hizmet edip etmediklerini görebilmeleri iyi olur, hatta ihbarcılık dahi yapılmıştır ve bunun sonucu güçlerimiz darbe yemiştir. Bunun üzerinde düşünmeleri iyi olur. Kanıtlıdır, ve 60'lardan beri, ayrıca 70'lerde yaptığımız yeni bir inceleme sayesinde de biliyoruz ki, toprağın ele geçirilmesi, eğer halk savaşına, İktidarın ele geçirilmesi için mücadeleye bağlı de-ğilse, ancak düzene adapte olunmasına yolaçacak, düzenin destekleyicisi haline gelecektir ve aynı bayat feodal süreç devam edecektir. Kanıtlarına her yerde rastlanabilir, örneğin Pomacocha ve Caccamarca'da, Ayacuço Eyaletinde. Bunların, üzerinde düşünmemiz gereken

meseleler olduğuna inanıyorum. 1974 Apurımaç tecrübesi, Vanguardia'nın "toprak işgalleri", bunlar neye hizmet ettiler? Korporatif sistemin kurulmasına, ilgili yapıların geliştirilmesine hizmet ettiler. Valesco'nun da istediği bu muydu, değil miydi? Sonuçta bu düzenin pekiştirilmesini, feodalizmin evrimleşmesini temsil etti, oysa sorun onu yerle bir etmek, yıkmaktır. PUM'un bugüne kadar hala anlayamadığı işte budur. Anlayacakları da yoktur. Toprağın silah elde nasıl ele geçirilip savunulacağını kavramak için, başka bir ideolojik bakış açısı ile, Marksizm'in bakış açısı ile tahlil etmek gerekir. Mesele budur.

Bundan başka, APRA'nın başka planları da var. Özellikle, son dönemlerde çıkarılan kararnameler ve "gelişme planları"yla, ihracat için üretim yapma kapasitesine sahip olanlar için Kıyı Şeridi'nin kurak ve işlenilmeyen toprakları üzerinde yapılan planlara büyük dikkat göstermeliyiz. Ve bu, Lambayeque, La Libertad, Ica, ve bir bütün olarak Peru Kıyı Şeridi'nde yalandan bir dağılıma, toprağın kapışılmasına yol açmaktadır. Son kararnamelerle birlikte, tek bir kişiye 450 hektara kadar toprak tahsis edilmesi yasallaşmıştır. Bu toprakları elde edecek olanlar yoksullar mıdır? Örneğin su elde etmek için hangi parayla kuyu açacaklar? Mümkün değil. Bunlar, sonuçları daha şimdiden belli olan açgözlü planlardır: sahte bir dağıtım. Böyle değilse, La Libertad'da ne işleri var? Kimin çıkarına? APRA'nın çıkarına, onun önderlerinin, ve aralarında büyük tekelci şirketlerin ortağı, önemli bir ekonomik rol oynayan Bakan Remigio Morales Bermudez'in de bulunduğu APRA ortaklarının çıkarına. Bundan köylülüğün sağladığı bir yarar yoktur; oysa Kıyı Şeridi'nde de toprağa ihtiyacı olan köylüler vardır, toprak onların olmalıdır. La Libertad'da az zaman önce şahit olduğumuz ve toprağın sulanması planlarına karşı kopan gürültünün nedeni de budur.

Diğer sorunlar: orman bölgesinde yapılan 30 bin hektarlık toprak dağıtımı. Bu toprakları kim yönetebilecek? Dionosio Romero veya ona benzer biri. Yoksul bir köylü, bırakalım kendisine verilmeyeceğini bir yana, bu toprağı idare edemeyecektir. Ama toprak işleyenindir, esas olarak yoksul köylülüğüdür. Öte yandan APRA, sözümona *trapezio andino*'ya (Ayakuço, Huancavelica, Apurımaç eyaletlerini ve Cuzco, Puno ve Arequipa'nın bazı parçalarını içine alan And Trapezi Bölgesi'ne — çn) yönelik karşı-devrimci planlarında tamamen başarısızlığa uğramıştır. Ve daha önce başkalarının da kendilerine söylemiş olduğu gibi onlara açıkça söylüyoruz, Peru'da And Bölgesi'nin mevcut olduğunu onlara biz gösterdik. İşte bunun üzerine, Garcia Perez kendi şahsi vitrini yapmak için And Trapezi alanını yeniden keşfetti. Ama sinsi planları başarısızlığa uğradı, parçalandı, felç oldu. Bu doğru değilse, Ayakuço'daki Cachi planına ne oldu? Bu planın açılışı, kendisine cumhurbaşkanı diyen ve oraya helikopterle gelip, bilmediği ve anlamadığı birşeyi *puna*-lardan (yüksek yaylalar — çn) şamatayla izah eden kişi tarafından yapılmıştı. Ya Rasuwilca planı? Bir kontr-gerilla faaliyeti planı olduğu için, ve toprakların ihtiyacı olan köylülere, esas olarak yoksullara verilmesi konusunda ısrar ettğimiz için onu yerle bir ettik.

Diğer konular hakkında da en azından birkaç şey söylenmesi gerektiğine inanıyorum — örneğin *ronda*'lar, köylü devriyeleri. Köylülerin kendilerini savunmak için oluşturdukları bu örgütlenmeleri neye dönüştürdüler? Bu örgütler bugün Devletin, ordu ve polis kuvvetlerinin kontrolü altındadır. Bu açık ve

somuttur. Ve ünlü kanunu gururla onaylayıp şimdi de aynı kanunun mevzuatlarına karşı tepinen ise IU (Birleşik Sol)'un ta kendisidir. Oysa mevzuatlar sadece kanunun türevleridir, dolayısıyla eğer kanunu onaylamışsan, mevzuatlara da katlanmak zorundasın. Aslında yaptıkları, ordu ve silahlı kuvvetlerin taleplerini yerine getirmek, oluşturdukları *mesnada*'ları veya "savunma komiteleri"ni yasallaştıran kanunu onaylamak olmuştur. Yaptıklarını koruyacak hiç-bir kanunun olmadığını söylediler. Böylesi bir kanun mevcuttu, ve adı, köylü gece devriyeleri kanunuydu. Polis güçleri bunları kullanıyor mu, kullanmıyor mu? Ordu bunları kullanıyor mu, kullanmıyor mu? *Gamonale*'ler bunları kullanıyor mu, kullanmıyor mu? Gerçek budur. Bize bu konuda izahat borçları vardır. Hiç olmazsa bu kadarını izah etmelidirler, yasaları bir yana. Ne gibi birşeydir bunlar? Marksist midirler? Bunlar sınıfımızın, halkın bakış açısı temelinde mi hazırlanmışlardır? İnk'a'ların zamanı geçmiş ideolojisini yansıtmıyorlar mı? Bir Hıristiyan kişiselilik tavrı sergilemiyorlar mı? Kiliseyle birlikte çalışmıyorlar mı? Çalışmıyorlarsa, Kilise neden bunların belgelerini yayınlıyor? Burada Kilise derken, kastettiğim Kilise hiyerarşisidir. Eğer zamanınız olursa, oyalanmak isterseniz, bu mevzuatları bir okuyun. Gerçekten son derece ifşa edicidirler.

Ayrıca APRA'nın, Kuzey Huallaga bölgesinde, Yanki tekellerinin kendilerinin bile bir dizi küçük atom bombası olarak nitelediği "Spike" adlı ölümcül haşere ilacının, uyuşturucu savaşı yaftası altında kullanılmasına izin vermesini de lanetliyoruz.

El Diario: Başkan, sizin ve Partinizin öngördüğü Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin başlıca özellikleri ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Öz olarak, ortak bir diktatörlüğün özelliklerine sahip olacaktır. Bu noktada ısrar ediyorum, çünkü Peru'da Devlet sorunu üzerinde ciddi bir şekilde düşünmek ve onu Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde tahlil etmek zorundayız. Ve Devlet sorununun önümüze çıkardığı ilk şey, Devlet sistemi meselesidir ya da uygulanan sınıf diktatörlüğü türüdür. Bizim durumumuzda bu bir ortak diktatörlük olacaktır. Şu anda, sadece üç sınıfın ortak diktatörlüğünden oluşmaktadır: proletarya, köylülük ve ilericiler (küçük burjuvazi). Milli burjuvazi yer almamaktadır, ama onların haklarına saygı duyuyoruz, bunu yaparız. Buradan çıkan hükümet biçimi, Halk Meclisleri'ne dayanan bir sistemdir. Bunu pratikte nasıl hayata geçiriyoruz? Komiteler şeklinde. Ve bu Halk Komiteleri, hep birlikte Üs Alanlarını oluşturmaktadır, Üs Alanlarının toplamı da Yeni Demokratik Halk Cumhuriyetini. Bugün geliştirmekte olduğumuz ve demokratik devrimin sonuna kadar da geliştireceğimiz şey budur. Şunu ısrarla belirtmek istiyorum ki, halkın iktidar icra etmeyi, Devleti yönetmeyi öğrenmeye başlaması için Parti "İktidar Tohumlarını Ekme" kararını almıştır. Çünkü Devleti yönetmeyi öğrenir öğrenmez, bu Devletin ancak silahların gücü ile korunabileceğini, ve ele geçirildiği gibi savunulması gerektiğini de öğreneceklerdir. "İktidar Tohumlarının Ekilmesi", Yeni İktidar'a olan ihtiyacı halkın zihnine yerleştirmemizi ve halkın bunu pratikte görebilmesini gerektirir. Yaptığımız budur. Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak, halk,

genel önderlik, inşa ve planlama fonksiyonlarını yerine getirmektedir. Bu konu hakkında bu kadarının yeterli olacağı görüşündeyim, çünkü ilgili diğer şeyler zaten Parti belgelerinde açıklanmış bulunuyor.

V. ULUSLARARASI SİYASET

ElDiario: Başkan, şimdi de uluslararası siyaset hakkında konuşalım. Amacınız komünizm olduğuna göre, dünya devrimi için şartları nasıl görüyorsunuz? Komünistlerin çözmesi gereken sorunlar nelerdir?

Başkan Gonzalo: Hareket noktamız, devrimin esas akım olduğu, Mao'nun ortaya koyduğu bu akımın gelişmeye devam ettiğidir. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiçbir istikrar, hatta göreceli bir istikrar dahi olmadığı görüşündeyiz. Bütün dünya büyük devrimci fırtınalarla çalkalanmıştır. Bunlar elbette dalgalar halinde gelmiştir, çünkü başka türlü olamaz.

Görüşümüzce, gelişmekte olan genel durumda üç temel çelişki mevcuttur. Birincisi ve baş çelişki olanı, bir yanda ezilen uluslar ile, öte yanda emperyalist süpergüçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişkidir. Tekrar olabilir, ancak biz berrak olması için bu şekilde sıralamayı tercih ediyoruz. Bu çelişki demokratik devrimle, halk savaşı yoluyla çözülür. İkinci temel çelişki, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir, bu sosyalist devrimlerle ve proleter kültür devrimleriyle, ve yine tekrar ediyorum, devrimin tipi ve her ülkenin özgül şartları gözönünde bulundurulmak kaydıyla, halk savaşı yoluyla çözülür. Üçüncü bir çelişki ise, emperyalistler arasındaki çelişkidir, süpergüçler arasındaki, emperyalist süpergüçler ile emperyalist güçler arasındaki, ve emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkidir. Aralarındaki bu çelişkiler, saldırganlık yoluyla, emperyalist savaşlar yoluyla çözülür, bir üçüncü dünya savaşı ile dünya hegemonyasına kimin sahip olacağını tespit etme yönünde seyreder.

Çelişkileri neden bu şekilde sıraya koyuyoruz? Çünkü görüşümüzce sıradaki

yerleri herbirinin önemi yansıtıyor. Israr ediyoruz, bir yanda ezilen uluslar öte yanda emperyalist süpergüçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişki başçelişkidir ve dünya devrimi açısından büyük ehemmiyet taşımaktadır. Görüşümüzce bu tarihte kitlelerin ağırlığı ile ilgilidir. Açıktır ki yeryüzündeki kitlelerin büyük çoğunluğu ezilen ülkelerde yaşamaktadır. Yine açıktır ki, nüfusları, emperyalist ülkelerin nüfusundan dört kat daha fazla bızla artmaktadır. Tarihi yapanın kitleler olduğu ilkesini uyguluyoruz, ve İkinci Dünya Savaşı'nın kitleleri siyasi olarak ayakları üzerine diktiğini hesaba katıyoruz (gerici ABD tabilcileri dahi bunu kabul etmektedirler). Görüşümüzce şayet emperyalistler-arası çelişki, bir dünya savaşına yol açacak olursa, bu savaş, dünya hegemonyası ve dünyanın paylaşımı için yeni bir emperyalistler-arası savaş olacaktır; bu nedenle, savaş ganimetlerinin paylaşımı söz konusu olacaktır, ganimetler de ezilen uluslardır. Bu yüzden üzerimizde hakimiyet kurmak için ülkelerimizi işgal etmek zorunda olacaklardır. Böylece, bir yanda ezilen uluslar ile diğer yanda emperyalist süpergüçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişki yeniden esas duruma gelecektir.

Biz buna sağlam bir şekilde inanıyoruz, ve bunun nedeni şöven olmamız veya, bazılarının dediği gibi, ezilen bir ülkede veya ulusta yaşıyor olmamız değildir. Hayır, nedeni bu değildir. Tarihte görülen eğilim budur ve tarihte kitlelerin ağırlığı bu yöndedir. Bundan başka, gerçekler göstermeye devam etmektedir ki, emperyalizmin giderek ezildiği ve darbe üstüne darbe yediği yerler, ezilen ülkelerde yürütülmekte olan mücadelelerdir. Bunlar inkar edilemeyecek gerçeklerdir. Bu nedenle, bu başçelişkinin büyük önem taşıdığı ve emperyalizmin ve gericilerin yeryüzünden süpürülüp atılmasını belirleyeceği görüşündeyiz, yeter ki Marksizm-Leninizm-Maoizm dünya devriminin kumandasına ve rehberliğine getirilsin, Komünist Partiler bu ideolojiyi temel alarak gelişsinler ve halk savaşını üstlensinler — yine, devrimin tipine ve özgül şartlara göre.

Biz savunduğumuz başçelişkinin büyük önemini bu şekilde kavıyoruz. Aynı fikirde olmayanlar mevcuttur, ve meselenin emperyalist ülkelerde devrime inanmadığımız olduğunu düşünmektedirler. Emperyalist ülkelerdeki devrimlerin tarihsel bir gereklilik olduğu, ve başçelişkinin gelişmesinin bu devrimler açısından daha elverişli şartlar sunduğu, hatta bir dünya savaşının bile devrimi gerçekleştirmeleri için daha elverişli şartlar sunacağı görüşündeyiz. Ve devrim gerçekleştirilecektir, çünkü gereklidir. Sonuçta devrimin bütün dünyada muzaffer olabilmesi için iki büyük güç, iki büyük devrim, demokratik devrim ile sosyalist devrim birleşmek zorundadır. Aksi takdirde emperyalizmin ve gericiliğin yeryüzünden süpürülüp atılması mümkün olmayacaktır. Görüşümüz budur.

Karşımıza şöyle bir soru çıkıyor: kilit nokta hangisidir? Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir, zira sorun doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiye sahip olmaktır; ve doğru ideolojiye sahip olunmadan, doğru bir siyasi çizgiye sahip olmak mümkün değildir. Bu nedenle, görüşümüzce herşeyin anahtarı ideolojidir: Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm'dir. İkincisi: Komünist Partilerin geliştirilmesi. Neden? Çünkü kitleler devrime susamıştır, kitleler devrime hazırdır, devrim için haykırmaktadır. Dolayısıyla sorun onlarda değildir. Proletarya devrim için haykırmaktadır, ezilen uluslar, dünya halkları devrim için haykırmaktadır. O halde Komünist Partilerini geliştirmeye ihtiyacımız vardır. Gerisini,

tekrar ediyorum, kitleler yapacaktır, tarihi yapan onlardır, ve halk savaşı yoluyla emperyalizmi ve dünya gericiliğini ortadan kaldıracaklardır.

El Diario: ABD emperyalizmi dünyada ne rol oynuyor? “Yıldız Savaşları” stratejisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Ya ABD-SSCB ve diğer Avrupa ülkelerinin sözde silahsızlanma planları?

Başkan Gonzalo: Özet olarak, ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra dünya gericilerinin bir jandarması olarak ortaya çıktı. Ama daha sonra dünya hegemonyası için sosyal-emperyalizm ile bir yarışa girdi. Dolayısıyla ikisi de kendi hegemonyaları için büyük planlar yapmaktadırlar. “Yıldız Savaşları” stratejisi veya resmi adıyla “Stratejik Savunma İnsiyatifi” (SDI) meselesi bununla bağlantılıdır.

ABD hükümeti, özellikle Reagan döneminde, gelecek asrın onyıllarını da içine alan büyük stratejik planlar yapmaya başladı. Yani, nasıl yaşamlarını sürdürecekleri ve nasıl hegemonyalarını koruyup sosyal-emperyalistleri altedecekleri üzerine düşünüyorlar. Bu çerçevede, “Yıldız Savaşları” stratejisi, nükleer başlıklı füzelerin kendi şehirlerine ulaşmasını engellemeyi ve ayrıca sosyal-emperyalizme karşı nükleer bir saldırı başlatırlarsa kendilerini korumalarını sağlayacak bir kalkan oluşturmayı amaçlayan bir plandan başka birşey değildir. Ama bunlar sadece planlar ve dileklerdir, zira bir planın karşısında bir başka plan mevcuttur. Buna karşılık olarak Sovyetler, kısa bir süre önce, tasarlanan bu kalkanı etkisiz kılmak için yollarının bulunduğunu, bu nedenle ABD’nin, varsayılan dokunulmazlığa sahip olmayacağını söylediler.

Süpergüçler ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki silahsızlanma meselesine ilişkin olarak, Marksizmin ve ayrıca kurucumuzun bize öğrettiklerinden başlamak zorundayız: ne kadar çok barıştan sözediyorlarsa, o kadar çok savaşa hazırlanıyorlar demektir. Orta menzilli füzeleri Avrupa’dan çekmek için imzaladıkları silahsızlanma planlarıyla ilgili olarak haddinden fazla gevezelik, haddinden fazla demogojik aldatmaca yapıyorlar. Çünkü sokulen şey füzelerdir, yani başlıkları taşıyan araçlardır, ama başlıkları uygun gördükleri an kullanmak üzere muhafaza ediyorlar. Sahtekarlığın özü budur.

Açıktır ki Avrupalı güçler her iki süpergücün atış menzilinde bulunmaktadırlar ve eğer bir dünya savaşı olursa, bunun Avrupa’da gerçekleşmesini önlemek isterler. İstedikleri budur, çünkü derin arzuları, tıpkı Japonya’nınki gibi, iki kaplanın birbiriyle çarpışmasıdır, ki sonra kendilerinden biri büyük bir güç, en üstün güç olarak ortaya çıkabilsin. Japonya, Federal Almanya vb. bunu hayal ediyorlar. Hayalleri bunlardır. Ama bir dünya savaşı Avrupa’da da yürütülecektir ve iki süpergüç bunların arzusunun çok iyi farkındadırlar. Dolayısıyla bu mesele, emperyalist güçler ve emperyalist süpergüçler arasında, karmaşık işbirliği ve mücadeleler çerçevesinde, daha da artacak olan çelişkilere yolaçmaktadır, başka türlü olamaz. Aynı şekilde emperyalist güçlerin hayallerini gerçekleştirmek için nasıl mücadele ettikleri de açıktır. Japonya, bunu Asya ve Güney Amerika üzerindeki tahakküm alanı ile yapıyor. Avrupa ise, Afrika ve Latin Amerika üzerindeki tahakküm alanı ile. Ve yalnızca bu bölgelerde de hareket etmiyorlar,

kavga ve arayı bulma faaliyetleri buradan kaynaklanıyor; başına buyruk ve uyumsuz siyasetlerinin nedeni budur, çünkü her biri kendi öz çıkarlarını korumaktadır.

Görüşümüzce bütün bunlar, sadece dünya hegemonyası için rekabeti içeren büyük planları örtbas etmeye yarayan demogojik tartışmalardır. Biz buna inanıyoruz, zira emperyalizm biz onu ortadan kaldırırsa dek varolmaya devam edecektir. Özü değişmez, özü sömürmek ve baskı yapmaktır, ulusları yarı-sömürgeler haline, ve mümkünse, sömürgeler haline getirmektir. Ve geçerken belirtelim, bu sözleri yeniden kullanmanın zamanı gelmiştir, çünkü bunlar Lenin tarafından bilimsel bir şekilde tesis edilen sözlerdir. Ama meselenin özü, bu planlar karşısında esas mesele, sadece onların maskesini indirmek değil, kendimizi onlara karşı hazırlamaktır. Ve bu hazırlanmanın sadece bir tek yolu vardır: halk savaşı. Başkan Mao bize şunu söylemişti: hazırlanmamız gerekir, ve bugün kendimizi bir emperyalist savaşa karşı ve esas olarak da bir nükleer savaşa karşı hazırlamak zorundayız. Onlara nasıl karşılık vereceğiz? Sadece halk savaşıyla, başka türlü değil. En önemli şey budur. Onların maskesini indirmek, sinsî ve korkunç kitlesel katliam planlarını dünya önünde teşhir edecek olan bir propaganda kampanyası yürütmenin bir parçasıdır. Ama bu hiçbir zaman savaşı durdurmaz, Stalin bunu açık bir şekilde belirtmiştir. Bu kampanyalar savaşları durdurmazlar, olayısıyla eğer savaşı engellemek istiyorsak, yapılacak tek şey devrimi geliştirmektir. Başkan Mao'nun öğ-rettiği gibi: Ya devrim savaşı engeller ya da savaşı devrime yolaçar. Görüşümce, duruma böyle bakmamız gerekir.

El Diario: Başkan, Sovyet Devleti hakkında ne düşünüyorsunuz? Son zamanlarda bir hayli Perestroika üzerinde konuşuluyor. Bu meseleyi nasıl görüyorsunuz? Stalin'e karşı yapılan saldırılar hakkında görüşünüz nedir?

Başkan Gonzalo: Perestroika son zamanlarda dört bir tarafta tartışılan bir konu. Perestroika, görebildiğim kadarıyla, ancak yine de titiz bir şekilde incelenip barındırdığı bütün kokuşmuş revizyonizmi görmek gerektiğine inanıyorum, biz komünistlerin yüzyüze olduğu modern revizyonizminin yeni bir saldırısının bir parçasıdır. Gorbaçev başından sonuna dek, tepeden tırnağa bir revizyonisttir. Stalin'e saldırma bahanesiyle proletarya diktatörlüğünün saldırıya uğradığı meşum Kongre'nin, SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) XX. Kongresinin, SSCB tarihinde bir dönüm noktası olduğunu belirtiyor. Kruşçev'e hayranlık duyuyor, onu büyük, cesaretli, kararlı bir adam olarak gösteriyor, ona göre Kruşçev'in kusuru subjektivizme düşmesi, uygun planlar yerine aşırı, uygulanabilir olmayan planlar önerip başarısızlığa uğramasıydı. Kruşçev Gorbaçev'in öğretmenidir. Gorbaçev ondan ders almaktadır, tıpkı diğer öğretmeni Brejnev'den ders almış olduğu gibi, ancak Brejnev'le arasında bir mesafe bırakmak istiyor.

Perestroikanın merkezi bir meselesini açığa çıkarmak zorundayız. Gorbaçev'in kendisi söylüyor: Perestroika çeşitli biçimlerde tanımlanabilir, ama "özünü daha tam ifade edecek kilit noktasını seçecek olursak, perestroikanın bir devrim olduğunu söyleyebiliriz." Ama bunu böyle görmeyenler var. Buna çok büyük bir dikkat göstermek gerekir. Perestroika bir devrim değildir, tersine karşı-devrimin

bir gelişmesidir, kapitalizmin restorasyonunun daha da dizginsiz bir şekilde yayılmasıdır, ki sosyal-emperyalizme karşı savaşmak için, proletarya ve halka hizmet edebilecek arda kalmış son küçük kırıntılar da ortadan kalsın. Gorbaçev şöyle diyor: Devrimdir, çünkü sosyo-ekonomik seviyede bir hızlanmayı, köklü bir değişikliği ve yeni tipte bir Devlete doğru ilerlemeyi gündeme getiriyor. Bu yeni tipte Devlet hangisi acaba? Son Konferanslarında karara bağlayamadıklarından henüz belirleyemedikleri yeni bir biçimde yapılandırılmış, daha hayasızca burjuva bir Devlet. Gorbaçev bu kadar da utanmazlık içinde. Bu nedenle bu kelimeye dikkat çekmek yararlı olacak, çünkü genel olarak deniyor ki: "Perestroika bir yeniden yapılanmadır". Ama Gorbaçev, ona mükemmel olarak uyan kelimenin "devrim" olduğunu söylüyor, ve bu bir maskaralıktır, rezil bir istihza ve şaklabanlıktır.

Bu şahıs başka neler önümüze sürüyor? Bir kere Kruşçev'in tavrını geliştiriyor. Sözelimi savaş sorununu ele alalım. Bir dünya savaşı, insanlığın yokolmasına yolaçar diyor. Kendi sözleriyle: "Bu savaşta ne yenen ne de yenilen olacaktır. Çünkü hayatta kalan olmayacaktır", "eğer nükleer bir savaş patlak verirse tüm canlılar yeryüzünden silinip yokolacaktır." Ve "Dünya çapında bir nükleer ihtilafta, ne kazanan ne de kaybeden olacaktır: medeniyet kaçınılmaz olarak ortadan kalkacaktır." Ama arkasından ne ekliyor? Okumama izin verin: "Siyaset gerçeklere dayandırılmalıdır. Bugün en güçlü dünya gerçeği, ABD ve Sovyetler Birliğinin sahip oldukları muazzam çaptaki konvansiyonel ve nükleer askeri cephaneliklerdir. Bu, bu iki ülkeye bütün dünyanın önünde özel bir sorumluluk yüklemektedir." Nedir bu? Bize utanmadan gücünün saldırı üstünlüğüne dayandığını söylüyor. Ve bunu yanki emperyalizminin savaşçı gücünün yanısıra dalgalandırıp kendilerinin dünyanın büyük gerçeği olduklarını söylüyor. Bu nedenle biz de onlara bağımlı oluyoruz. Bunu söylüyor. İki süpergücün şimdiye kadar gördüğümüz en hayasız ve dizginsiz politikası bu. Ama ona göre sadece nükleer bir savaş değil, aynı zamanda konvansiyonel bir savaş da insanlığı tehdit edicidir, zira bugün mevcut olan ölümcül ve modern aygıtlar aynı amacı gerçekleştirebilir. Böylece Gorbaçev, bizim üzerimize en korkunç boyunduruk politikasını empoze etmeye çalışıyor. Buna karşı biz de Başkan Mao Zedung'un "İsyân Etmek Meşrudur" şiarını daha da yüksek sesle haykırıyoruz.

Revizyonist gayretkeşliği, bu Rus şefinin "yeni bir düşünce" ortaya atmasına yolaçıyor. İyi dinleyin! "İnsanlığın en yüksek çıkarlarını hesaba alan", ideolojilerin ve ihtilafların da üzerinde bir "yeni düşünce" bu! Sınıf kıstasının biçimsel kabulü nerde kaldı? Kruşçev'in vaazlarının en üst seviyede bir tekrarı değil mi bu? Elbette. Ve bu "düşünce"nin önemli bir parçası da, savaşın, artık siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi olmadığıdır. Kendi sözleriyle: "Clausewitz'in, 'savaş siyasetin sadece başka araçlarla devam ettirilmesidir' özdeyişi, ki bu zamanda klasik bir deyişti, şimdi artık giderek daha da ümitsizce modası geçmiş bir hal almaktadır. Bu söz artık kütüphane raflarında kalmaya mahkumdur." Ama bu Lenin'in savunmuş olduğu ve Başkan Mao tarafından da bu yüzyılda yeniden tekrarlanan bir tezdır, proletaryanın askeri teorisinde kilit bir noktadır, ve biz halk savaşında buna dayanıyoruz. Dolayısıyla Gorbaçev, tıpkı Kruşçev gibi, Lenin ile açıktan çelişiyor. Marksist ilkelerin revize edilmesine yolaçan sözümona "yeni

şartlar", eski revizyonizmden kalma eski bir masaldır. "Ne iyi, Batıda ve Doğuda daha şimdiden birbirleriyle anlaşmaya çalışan yeni insanlar, yeni düşünceler ortaya çıkıyor, çünkü mümkün olan tek şey elbirliği etmektir," diyen bu revizyonist yeni bayrak taşıyıcısı sakın bununla kendini teselli etmeye kalkışmasın. Biz buna, eğer onları daha önce ortadan kaldırmazsak, üçüncü bir dünya savaşı verme şartlarının olmadığı bir zamanda iki süpergüç arasında işbirliği diyoruz. Özü budur. Gorbachev'in nasıl sinsi bir şekilde Lenin'le çalıştığını yeterli bir şekilde vurgulamak gerektiğine inanıyorum, zira utanmadan "Lenin'in takipçisi" olduğunu, "Lenin'e dönüşü" uyguladığını ve "Lenin'den çok şeyler öğrendiğini" söyleme kurnazlığına başvurmaktadır. Bize söyledikleri bunlardır, ve bunların çok paslandırıcı düşünceler olduğuna inanıyorum.

Öte yandan, "uluslararası politikayı, bütün insanlığa mahsus manevi ve ahlaki değerler temeline oturtmayı" önerdikten sonra, Gorbachev şunu diyor: "Sanayi-askeri kuruluşlara ne olacak? diye soruyorlar... ilk olarak, sanayi-askeri kuruluşlardaki her iş sivil sanayidekinin iki veya üç misline mal oluyor. Bir yerine üç iş daha yaratılabilir. İkincisi, askeri ekonomi sektörü sivil ekonomiyle içiçedir, ve bu sivil ekonomi için birçok şey üretirler. Bu, askeri sektörün imkanlarını barışçıl amaçlar için kullanmak bir başlangıç noktasıdır. Üçüncüsü, Sovyetler Birliği ve ABD, insanlığın çıkarına türlü sorunları çözmek için kaynaklarını, bilimsel ve zihinsel potansiyellerini birleştiren geniş çaplı ortak programlar gerçekleştirebilirler." Hasılı, Kruşçev gibi övünüyor, ve Lenin'in emperyalizm ve ekonomik süreç hakkındaki anlayışı ile çelişiyor. Gorbachev bu konuda da anti-Leninist'tir: Her konuda böyle, Parti'yi Devletten koparan, veya ekonomik büyümeyi giderek artan oranda burjuvazinin ve emperyalizmin hizmetine sokan, Teng'inkine benzer, tüm tavırlarından da görülebileceği gibi.

Aynı şekilde, tüm diğer emperyalistler gibi, sosyal-emperyalist Gorbachev de sözümona terörizme karşı mücadele etmeyi öneriyor, kendisini bunu yerine getirmeye, ve bu amaçla Birleşmiş Milletler'den yararlanmaya adıyor.

Son olarak, Latin Amerika'yı özellikle de Nikaragua'yı nasıl gördüğü konusunda birşeyler söylemek gerektiği görüşündeyim. Nikaragua'da bir diktatörlük, Somoza diktatörlüğü, halk devrimiyle yıkıldığı için, bunun, Nikaragua devrimine rehberlik etmiş olan ve etmeye devam eden görüşleri ispatladığını düşünüyor. Bu son derece ifşa edicidir. Ve Latin Amerika hakkında, ABD'nin hakimiyet alanını, ya da kendi tabirleriyle, ABD ile Latin Amerika arasındaki ilişkileri bozmada Sovyetler'in herhangi bir çıkarı olmadığını söylüyor. Bu açıklama bizi doğrudan ilgilendiriyor.

Sovyetler Birliği sosyal-emperyalistleri ne istiyorlar? İşbirliğinin esas olduğu bir anda acil problemleri nasıl çözeceklerini araştırma aşamasındalar ve bu nedenle, vakitlerini kendi ekonomik sistemlerinin gelişmesine ayırmak için ihtilafli meseleleri dizginlemek veya yatıştırmak istiyorlar, bir yandan da dünya hegemonyası için yarışmak üzere büyük planlarının hazırlıklarını sürdürüyorlar. İşbirliği geçicidir, ihtilaf ve çatışma mutlaklıdır.

Sonuç olarak, Perestroika, Kruşçev'in başlattığı modern revizyonizmi devam ettirmeyi hedefleyen sinsi bir plandır. Revizyonizmin yeni bir karşı-devrimci saldırısıdır.

Stalin'e karşı saldırılara gelince, Kruşçev ona saldırmıştı, Gorbaçev de saldırı-maktadır, ama Gorbaçev bu kez daha da ileri giderek Stalin'in mahkûm ettik-lerinin itibarını yeniden tesis ediyor. Bizleri düşündürmesi gereken şeylerden birisi Buharin ve diğerlerine itibarlarının yeniden iade edilmesidir. Parti üyeliği statüsünü bile tanıdılar. Sormamız gerekiyor: Geriye kim kaldı? Troçki. Geriye ondan başkası kalmadı. Stalin'e karşı saldırının amacı hep aynı; kapitalist res-torasyonu derinleştirmek için, siyasi planlarını daha da geliştirmek, arda kalan ve halka devrimi yeniden yapması için yardımcı olabilecek herşeyi ortadan kaldırmak için Stalin bir mazaret olarak kullanılıyor. Onların rüyası budur, ama rüya olmaktan öte gitmeyecektir.

Yoldaş Stalin hakkında revizyonistler birçok şey söylüyor ve ona saldırıyorlar. Ancak, ona sayısız hatalar maledilerek ve küçük düşürerek başkalarının da buna katılması acınacak bir rezilliktir. Yoldaş Stalin'in büyük bir Marksist-Leninist olduğu görüşündeyiz. Başkan Mao'nun onun hakkında söyledikleri doğrudur. Hataları yüzde otuzdur, ve hatalarının kaynağı diyalektiği kavramadaki eksiklik-leridir. Ama hiçkimse onun büyük bir Marksist olduğunu inkar edemez. Dolay-ısıyla, Gorbaçev ve hempalarının Stalin'e karşı saldırıları, kendilerine Komünist diyerek yoldaş Stalin'e saldıran ve onu küçük düşü-renleri düşündürmelidir. Bu tesadüfler hakkında iyi düşünmelidirler — bu saldırıların ardında önemli birşey vardır.

El Diario: Çin'in bugünkü önderliğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Karşı-dev-rim saflarındalar mı? Çin halkının kurtuluş yolu ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Çin'in bugünkü önderliği revizyonist bir önderliktir ve gerçekten kepaze bir şahsiyet tarafından, eski ve çürümüş revizyonist Teng Siao-ping tarafından yönetiliyor. Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında mas-kesi tümüyle düşürülmüş ve Liu Şao şî'nin sağ kolu, açıktan açığa bir revizyonist olarak dünyanın gözleri önünde teşhir olmuştu, bugün de kepaze bir revizyonist olmaya devam etmektedir. Eskiden sosyalist bir ülke olan Çin'i hızlandırılmış ve dizginsiz bir kapitalist restorasyona götüren Teng'dir. Şunu da belirtmek yerinde olacaktır ki, bugün Gorbaçev'in ortaya attığı görüşler bile, kendi şartlarına uygun olarak, Teng tarafından daha önce ortaya atılmıştı.

Hangi kamptalar? Çin, bir dünya gücü olarak hareket etmektedir, diğer em-peryalist güçler ve süpergüçlerle işbirliği içinde, uyguladıkları politika budur. Onların rüyası gelecek yüzyılda bir süpergüç olmaktır, bu onların rüyasıdır. Diğer durumlarda olduğu gibi, bu durumda da çıkış yolu devrimdir, halk savaşıdır. Hatırlayalım ki, muhteşem yaşamının sonunda, Başkan Mao, Çiang Çing Yolda-şa devrimin bayrağını kaldırıp doruğa ulaşabileceğini öğütleyerek şuna işaret etmişti, eğer bunu başarmazsanız yere yuvarlanacaksınız, kemikleriniz kırılacak ve gerilla savaşını bir kez daha vermeniz gerekecektir. Çözümü, Mao bize vermiş bulunuyor. Bir şiirde geçiyor, metnini iyi hatırlamıyorum, ama fikirler bunlardı. Esas nokta gerilla savaşını, halk savaşını yeniden vermek gerektigidir.

El Diario: Başkan, bugün dünyada sosyalist ülkelerin mevcut olduğunu düşü-

nüyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Açıkça, hayır düşünmüyorum. Arnavutluğun sosyalist bir ülke olduğuna inananlar vardır. Bunlara, Arnavutluğun sosyalist bir ülke olduğuna inananlara, örneğin Arnavutluk Emek Partisi'nin VIII. Kongresini dikkatli bir şekilde incelemelerini salık veririm. İyi olur, çünkü orada, ABD emperyalizminin dünya gericiliğinin merkezi olduğu belirtiliyor. Ya Sovyet emperyalizmi? Hani savaşmak zorunda olduğumuz iki düşman vardı? Bu her zaman bir gevezelikten ibaret olmuştur. Aynı gevezeliği Hoca da yapmıştı, çünkü her zaman Yanki emperyalizmine karşı savaşma konusunda sosyal-emperyalizmden daha fazla yazı yazmıştır.

Aynı Kongre insanlığın şimdiye kadar yokolmaya hiçbir zaman bu yakın olmadığını söylüyor. Diğerlerinin aynısını tekrarlıyor, ki bu basit bir tesadüf değildir. Ama, ne yapılmasını öneriyor? Somut olarak emperyalizmin teşhir edilmesini. Çözüm bu değildir. Emperyalizmin teşhiri dünya savaşını durdurmaz. Çözüm, halk savaşı yürüterek devrimi yapmaktır.

İçinde bulundukları ciddi ekonomik sorunlar hakkında söylediklerine bakılırsa, Arnavutluğun seçtiği yolu açık bir şekilde görebiliriz. Ama bu yolu seçen, bugünkü önderi Ramiz Alia değil, Hoca'nın kendisiydi. 1978'deki mektup, seçmenler önünde yapılan bir konuşma, Arnavutluk'ta hiçbir antagonist sınıf bulunmadığını belirtiyordu. Bunun ne manaya geldiğini çok iyi biliyoruz, çünkü bu mesele Başkan Mao Zedung tarafından mükemmel bir şekilde açıklanmıştır. Buna bir de Başkan Mao'ya karşı, Marksizm'in gelişmesine karşı yönelttiği ustaca saldırıları da eklersek, kendisi revizyonist değil de nedir? Bu nedenle, Arnavutluk sosyalist bir ülke değildir.

Vietnam'a bakıldığında, izlediği güzergah Sovyetler Birliği'nin bir aleti olmaktır, krizde olan ve harab olmuş ekonomisi ile bugün emperyalizmden yardım istemektedir. Bunca kan, ne için? Çünkü ortayolcu Ho Şi Minh vardı orada, ortayolcudur, Uluslararası Komünist Hareket içerisindeki çatışmayı görmekten üzüntü duyduğunu söylediği ünlü vasiyetnamesi bunun kanıtlarındandır, oysa sorun Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadelede hangi tarafta saf tutması gerektiği idi. Bir komünist için bir tek çözüm vardır, Marksizmin yanında yer almak. Ho Şi Minh hiçbir zaman bunu yapmadı. Daha sonra, kokuşmuş bir revizyonist olan Le Duan geldi. Vietnam'daki bugünkü durumun sebebi budur.

Bu nedenle bugün hiçbir sosyalist ülke olmadığı görüşündeyim. Restorasyon ve karşı-restorasyon sorununu anlamak için bütün bunlar üzerinde ciddi bir şekilde düşünülmelidir. Bazılarının yaymaya çalıştığı gibi bu feryadı figan etme veya yas tutma meselesi değildir. Sorun gerçekleri görmek ve anlamaktır, ve eğer Lenin'in daha önce ortaya atmış olduğu, Başkan Mao'nun da usta bir şekilde geliştirdiği restorasyon ve karşı-restorasyon meselesini ele alırsak, gerçekleri anlayabiliriz. Tarihte hiçbir yeni sınıf hiçbir zaman derhal İktidara yerleşmemiştir. İktidarı ele geçirmiş ve kaybetmiş, tekrar ele geçirmiş ve tekrar kaybetmişlerdir, ta ki büyük mücadeleler ve çatışmalar içerisinde, İktidarı sağlam bir şekilde ellerinde tutabilene dek. Aynı şey proletaryaya da olmaktadır. Ama geriye büyük dersler bırakmışlardır, sosyalist inşada bile. Bu nedenle, bu muaz-

zam bir tecrübedir.

Sonuç olarak bu tarihi bir süreçtir, ve bizim üzerinde düşünmemiz gereken şey kapitalist restorasyonun nasıl önleneceğidir. Bize öğretilmiş olduğu gibi, yürütülmekte olan her devrim boyunca önümüzde uzun yıllar olduğunu hesaba katmalı, ve İktidarın ele geçirilmesinde, proletarya diktatörlüğünün tesis edilmesinde, savunulmasında, ve devrimin ilerletilmesinde, proletaryanın izleyeceği yolun belirlenmiş olduğundan emin olmalıyız. Bu süreçte muhteşem tarihi abideler mevcuttur, dolayısıyla sınıfımızın bunlardan dersler çıkararak İktidarı ele geçirip tüm Yeryüzünde proletarya diktatörlüğünü tesis edeceğini, ve proletaryanın artık bir daha devrilmeyeceği, Devlet ortadan kalkana kadar ve Komünizme varana kadar dönüşüm yolunda devam edeceği günlerin geleceğini bilmeliyiz.

El Diario: Başkan, Devrimin zaferinden sonra, Yeni Devletin burjuva hükümetlerle, özellikle Yanki Devleti ve sosyal-emperyalizm ile uluslararası ilişkileri nasıl olacaktır?

Başkan Gonzalo: Durum açıktır. Yanki emperyalizminin ülkemiz üzerindeki tahakkümüne son vermek zorundayız. Aynı zamanda sosyal-emperyalist tahakkümün girişimini önlemek, ayrıca herhangi başka bir gücün hakimiyetini engellemek zorundayız. Kısaca, sorunuzun cevabı budur.

El Diario: Tamamen tecrit olma tehlikesi Yeni Devleti nazik bir duruma sokmaz mı?

Başkan Gonzalo: Biz şuna inanıyoruz: biz sınıfın kurtuluşuna götürecek güzergahta, bizi komünizme götürecek olan yolda sebat etmeliyiz. Ve bu güzergah, bizden dünya devrimi çerçevesinde proletaryanın çıkarlarını yerine getirebilmemiz için, bağımsızlığımızı korumamızı talep etmektedir. İnanıyoruz ki, gayet iyi bilindiği gibi, emperyalistler arasında anlaşmazlıklar ve çelişkiler vardır, ve bunlar örneğin bazı imkanların elde edilmesi için kullanılabilirler. Pazar her seferinde daha da daraldığından ve somut bir ticari savaş sürdüğünden, bu imkanları bize satacak birilerini bulabiliriz. Elbette bize çok pahalıya verecekler, ve biz de, Lenin'in dediği gibi, beddua ederek ödeyeceğiz. Ama diğer yanda, ezilen uluslar, süregelen devrimler var, enternasyonal proletarya var, yeryüzünün dört bir yanında halklar ve Komünist Partileri var — onlar bize yardım edeceklerdir, ve bizim de öğrenmemiz gerekecek, zira proletarya enternasyonalizmi temelinde çağrımıza cevap vereceklerdir, ve biz bunu memnuniyetle karşılayacağız. Geri ülkeler arasında bağların nasıl geliştiğini, hatta nasıl karşılıklı trampa yapıldığını daha şimdiden görüyoruz. Biz de uygun biçimleri bulacağız.

Bu sorunu henüz yeterince incelemiş değiliz, çünkü bunlar geleceğin sorunlarıdır. Genel anahatlara sahibiz, ama Lenin'in dediklerinin izinden gidiyoruz: Savaşın ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? O zaman savaş yürüt. Enternasyonal proletaryaya, ezilen uluslara, dünya halklarına sonsuz güven duymalıyız; ve özellikle de komünistlere, gelişme seviyeleri ne olursa olsun parti ve örgütlere. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'e sıkı sıkı sarılarak ilerleyeceğiz, ba-

şında karanlıkta el yordamıyla yürüsek bile, bazı durumlara geçici çözümler ya da kısa süreli çözümler bulsak bile, sonunda kesin olanı bulacağız. Lenin'in bize öğrettiği gibi: hiçbir devrim önceden **tamamıyla** planlanamaz. Çoğu kez karanlıkta el yordamıyla yürünür, anlık geçici çözümler bulunur — ama ilerlemenin yolu budur. Yaklaşımımız budur, çünkü temel silahımız ideolojimizdir. Başlangıç noktamız Marks'ın sözleridir: **Kazanılacağından kesinkes emin** olarak ve bütün sorunlar **çözölmüş** vaziyette bir devrime başlamak ne kadar kolay olurdu — evet kolay olurdu, ama devrim böyle değildir. Sorun, neye malolursa olsun insanın kendisini devrime adanması ve onu ilerletmesidir. Tarihi yaratan kitleler olduğundan, halkımız bunu başaracaktır, ve onları, Marks'ın bize öğrettiği genel cephaneliği kullanarak silahlandırmak bize düştüğünden, Devletimizi silah gücüyle savunacağız, zira hiçbir devrimci Devlet emperyalizmin ve gericilerin teveccühleriyle korunamaz.

Ve bu şekilde, bu sağlamlıkla, bu kararlılıkla, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, esas olarak Maoizm'in bize verdiği bu inançla, yolu bulacağız, ve yeni yollar bulacağız.

Başkan Mao bize, yeni yönlerden düşünmemiz ve yeni biçimler yaratmamız gerektiğini öğretmiştir; bu temel bir meseledir. Ekonomik meselelerde sorunun şu noktada düğümlendiğini belirtmiştir: berrak bir siyasi çizgi, örgütsel bir aygıt ve yoğun bir çaba. Bütün sorunlarda, özellikle de ilerde yüzyüze geleceğimiz henüz **çözömlenmemiş** sorunlarda, başlangıç noktamız, Komünist Partiler ve kitleler mevcut olduğu sürece her türlü mucizenin gerçekleştirilebileceği şeklindeki sağlam Maoist inanç olmalıdır.

El Diario: Bugün ve gelecekte PKP proletarya enternasyonalizmini nasıl görüyor?

Başkan Gonzalo: Birincisi, bir ilke, önemli bir ilke olarak görüyoruz, çünkü, tekrar edeceğim, proletarya enternasyonal bir sınıftır ve biz komünistler enternasyonalistiz, zira başka türlü komünizme hizmet edemeyiz. Partimiz, militanlarını, savaşçılarını ve kitleleri her zaman proletarya enternasyonalizmiyle **çelikleştirmeyi amaçlamıştır**, onları her zaman Marksizm-Leninizm-Maoizm ile, dünya devrimine hizmet etme, komünizmin yeryüzünde filiz verebilmesi için amansız ve kararlı bir mücadele etme konusunda eğitmiştir.

Bir süre için diğer Partilerle bağlarımız koptu. Daha sonra bu bağlar yeniden tesis edildi ve bugün Uluslararası Komünist Hareket için çabalara katkıda bulunuyoruz; gerçek komünistleri biraraya getirme doğrultusunda bir adım olarak gördüğümüz Devrimci Enternasyonalist Hareket'in üyesi olmamızın nedeni budur. Bunun karmaşık bir görev olduğunu düşünüyoruz, zira tek bir Partinin örgütlenmesi ve ilerletilmesinin ne kadar karmaşık ve zor olduğu düşünülürse, Partileri ve Örgütleri yoluyla komünistleri birleştirme çabaları ondan da karmaşık olacaktır. Biz bunun muazzam ama vazgeçilmez bir görev olduğunun bilincindeyiz. Hemfikir olanların, ve mücadele edenlerin mevcut olduğuna inanıyoruz ve olabilecek tüm eksikliklerimize rağmen, nihai amacımızı gerçekleştirmek için birlikte mücadele etmek üzere, proletarya enternasyonalizminin dünya-

daki komünistleri yeniden birleştirmesine hizmet etmek için savaşıyoruz. Sorunun son derece karmaşık ve zor olduğunu kavırıyoruz, ama biz komünistler bu türden vazife için yaratılmışızdır.

El Diarło: Başkan Gonzalo bugün ezilen ülkelerde yürütölmekte olan çeşitli mücadeleleri nasıl tahlil ediyorsunuz? Avrupa'daki silahlı eylemleri ve milliyetçi hareketleri nasıl tahlil ediyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Ezilen uluslarda sayısız mücadeleler sürüyor. Afrika'da, Latin Amerika'da, ve dünyada çok büyük bir öneme ve ağırlığa sahip bir alan olan Asya'da, mücadeleler sürüyor. Asya, kitlelerin tarihteki ağırlığından ve bizzat Marksizm'in bize öğretmiş olduklarından ötürü, her zaman çok özel dikkat göstermemiz gereken bir yer durumundadır. Görüşümüzce ezilen uluslardaki mücadelelerin sorunu, Komünist Partilere sahip olmamalarında veya bunların yeterince gelişmemiş olmasında yatmaktadır. Evet, bazı partilerin gerçekten de büyük katkılarda bulunmaları gerekecektir. Öte yandan şuna da inanıyoruz ki, sorun halk savaşlarının geliştirilmemekte oluşudur. Dolayısıyla, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i dünya devriminin kumandasına geçirmeye katkıda bulunmada sebat etmemiz gerektiğine inanıyoruz, ki bu temelde güçlü partiler oluşturulabil-sin ve halk savaşları yürütebilsinler. En büyük kısıtlamanın bu olduğu görüşündeyiz.

Ortadoğuda, somut olarak Filistin'de, ayrıca Güney Afrika'da vb. milliyetçi hareketler var. Ancak Ekim Devriminin yolunu döşediğı yeni çağ ile başlatılan güzergahı gerçekten takip edebilmesi için, devrimin Komünist Partiler yaratmak zorunda olduğuna inanıyoruz, çünkü Komünist Partiler olmadan, devrim sonuna kadar gidemez. Afrika bize bu tür birkaç devrim örneğı sunmaktadır. Örneğın Cezayir'de silahlı bir mücadele, hem de çetin bir silahlı mücadele vardı, ama sosyalizm inşa edilmedi, çünkü gerçek bir devrimci mücadeleye önderlik edecek bir Komünist Partisi mevcut değildi orada. Komünist Partileri olmadan, sadece ulus olarak kabul edilmeyi hedefleyen milliyetçi hareketler gelişir, sömürge olmaktan yarı-sömürge durumuna geçilir ve emperyalizme bağımlı uluslar olarak kalınır; veya bazı durumlarda sadece bir efendinin yerine bir diğeri geçirilir. Bunu, örneğın İngiltere veya Fransa ile bağı olan çeşitli hareketlerde gördük. Bazı durumlarda ise, silahlı mücadeleler, sorunu Birleşmiş Milletler'in çözmesi veya karara bağlaması için geliştirilir, örneğın Kıbrıs. Dolayısıyla sorun, sadece silahlı mücadele değildir. Sorunun özü halk savaşı, Komünist Partisi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Bununla birlikte, bütün bu hareketler emperyalizme karşı mücadeleye güç katarlar, ama onun kökten ortadan kaldırılmasına ancak halk savaşı yürütmekte olan bir Komünist Partisi önderliğinde hizmet edeceklerdir.

Avrupa'daki silahlı eylemlere gelince, uzun süreli silahlı mücadeleler gördük. Bunlar objektif gerçeğın ifadeleridir. Dolayısıyla sorun onları kınamakta değil, yaşlı Avrupa'da da devrimci bir durumun varolduğunu nasıl ifade ettiklerinin anlaşılması, incelenmesi, tahlil edilmesi ve görülmesinde yatmaktadır. Bundan başka, bu mücadeleler İktidarı ele geçirmenin tek yolu olduğunu bilerek silahlara

sarılan insanlar olduğunu göstermektedir. Bu revizyonizme karşı ağır bir darbedir, zira revizyonizmin kalelerinden biri olarak görülen Avrupa'nın kendisinde revizyonizm terkedilmeye başlamıştır. Ulaşılan seviye ve çözülmeyi bekleyen sorunlar ne olursa olsun, bunun önemli bir ilerleme olduğu inkar edilemez.

Bazı hallerde, ulusal mesele söz konusudur, örneğin İrlanda'da. Başka hallerde ise, kendi devrimlerini nasıl yapacakları sorusu gündemdedir. Bu mücadelelerin ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiğine ve sorunun hangi ideolojiye sahip olduklarının, hangi siyasetin onlara rehberlik ettiğinin, hangi sınıfa hizmet ettiklerinin, ve süpergüçler sorununu nasıl ele aldıklarının görülmesinden oluştuğuna inanıyoruz. Bunlara yakın ilgi göstermemiz gerektiği görüşündeyiz, özellikle de, Mao Zedung'a geri dönmeyi öneren veya Partinin gerekliliğini ya da sadece silahlı mücadelenin yeterli olmadığını ortaya atmaya başlayan örgütler olduğu durumlarda. Bunu yeni bir uyanış olarak görmeli ve birçok hata yapılabileceğini anlamalıyız — nihayetinde, kim hata yapmıyor ki? Ama kendi hatalarından derslerini kendileri çıkartacaktır, ki bunu yapıyorlar, ilerleyecek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavrayacak, partilerini oluşturacak ve devrimlerinin sosyalist karakterine ve özgül şartlarına göre kendi halk savaşlarını başlatacaklardır.

Özet olarak, bu, yine tekrar ediyorum, Avrupa'da da dengesiz gelişmeye sahip bir devrimci durum olduğunu kanıtlar. Kokuşmuş revizyonizmden bıkmış insanların mevcut olduğunu, ve böylesi zor şartlarda, mücadelenin karmaşık ve zor olduğu emperyalizmin göbeğinde, dünyayı değiştirmek amacıyla — bunu yapmanın tek yolu olan — silaha sarılmakta olduklarını gösterir. Bu bize daha çok umut veriyor, devrimin nasıl esas akım olduğunu ve Avrupa'nın kendisinin de devrime doğru yöneldiğini görmemize yardımcı oluyor. Hatta bir zamanların öncüleri olarak yolu açtıklarını ve, sonuçta, daha fazla umut verdiklerini görüyoruz. Ve bizim bunlara daha çok dikkat göstermemiz gerekiyor, zira Parti konusunda ve Mao Zedung'a dönüş konusunda düşünenler mevcuttur. Yani Marksizm'e geri dönmek ve onu Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak tümüyle benimsemek istiyorlar. Avrupa'da verilen bu mücadelelerin, ve tıpkı her mücadelede olduğu gibi eksiklikleri ve hataları vardır, ama bunları devrimin zaptedilemeyen yürüyüşünün bir ifadesi olarak, her geçen gün daha çok sayıda ülke ve halkların mevcut düzeni alaşağı etmek amacıyla nasıl silaha sarılmak üzere ileri çıktığının bir ifadesi olarak görmeliyiz. Tecrübelerini değerlendirmektedirler, Parti'ye ve proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, esas olarak Maoizm'e yöneleceklerdir.

Devrimin, Avrupa'da kendine yeniden bir yol açmaya başladığını görmek benim için bir sevinç kaynağıdır. İçinden geçecekleri düşme-kalkmalar ve kaymalar ne olursa olsun, kitlelere ve halka güven duymalıyız, diğer yerlerde olduğu gibi Marksizm'in izinde silah elde devrim yapacakları konusunda onlara güvenmeliyiz. O-ralarda da gerçekleşebilir, bunu gerçekten böyle düşünmeliyiz. Israr ediyorum, tarihi açıdan, uzun vadeli açıdan bakmalıyız, bu hareketleri ciddi bir şekilde incelemeli ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, bir Partinin oluşturulmasına ve halk savaşının geliştirilmesine doğru her ilerlemeyi teşvik etmeliyiz.

El Diario: Nikaragua ve Küba hakkında görüşünüz nedir?

Başkan Gonzalo: Bu sorun üzerinde bir keresinde bazı arkadaşlarla yaptığım tartışmada söylediklerimi tekrar edeceğim. Nikaragua, tamamlanmamış bir devrim gerçekleştirmiştir, ve sorunu, orada büyük burjuvazinin İktidarının parçalanmamış olmasıdır. Sadece Somoza aleyhtarlığı üzerinde yoğunlaşmışlardır. Sorunlardan birinin bu olduğu görüşündeyim. Bir demokratik devrim, üç dağ ortadan kaldırmalıdır, bu Nikaragua'da yapılmamıştır. Öte yanda devrim, son zamanlarda yeniden uyarlanan Kübacılık çerçevesinde geliştirildi. Ve bu son tabliler Sovyetler Birliği'ne dayanılmasına yol açıyor. Bu nasıl ispatlanabilir? Çünkü Nikaragua'nın kaderinin ele alındığı, gözden geçirildiği, ve halledildiği yer, iki süpergücün temsilcilerinin toplantılarıdır, tıpkı Afganistan veya Ortadoğu gibi. Atılan adımlar ve karşı-adımlar bunun tezahürleridir, ve Nikaragua'da "kontralar" ile ilişkili alınan tedbirler, süpergüçler arasındaki görüşmeler ve anlaşmalarla tesadüf denmeyecek kadar uyum içindedir.

Nikaragua, görüşümüzce, o kahraman halkın hak etmiş olduğu doğru yolu izlemesi için demokratik devrimi sonuna vardırması, ve bu bir halk savaşı gerektirir. Nikaragua Sovyetler Birliği'ne bağımlılıktan kopmalı, kendi kaderini kendi ellerine almalı ve bağımsız sınıf çıkarlarını korumalıdır. Bunun için de proleter bakış açısını benimseyen bir Parti'ye gereksinimleri vardır. Aksi takdirde maalesef bir piyon olmaya devam edeceklerdir. Nikaragua halkının muhteşem bir savaştan sahip olduğunu kanıtladığına inany-ruz, ve bu halkın tarihi kaderi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i temel alan bir Parti ve halk savaşı ile devrimi gerektiği şekilde geliştirmek, kendilerini yakın veya uzak hiç kimsenin himayesine sokmadan bağımsız bir şekilde geliştirmekten başka bir yerde yatmıyor.

Küba için somut olarak sadece şunu söyleyebilirim, Küba Sovyetler Birliği'nin hizmetinde rol oynamaktadır ve bunu sırf Latin Amerika'da değil, örneğin Angola ve başka yerlerde de yapmaktadır. Küba'lıların kendilerinin de istisnai olarak değerlendirildiği bir süreç yoluyla, Küba el değiştirmiş, bir efendiden bir diğer efendinin eline geçmiştir. Mücadelelerinin rehber çizgisi olarak ortaya attıkları kıstaslar iyi hatırlanmalıdır: sınıflar yeterince farklılaşmamıştır ve gerekli olan, kısaca, bir grup kurtarıcının ezilenleri kurtarmasıdır. Bunu, kendisini takip eden diğer dört kıstasla birlikte, Peru'da dolaşan belgelerde gördük. Sorun, sınıf mücadelesinin başlangıç noktası olarak almamalarıdır: "sosyalist devrim veya devrimin bir karikatürü", ki bunun anlamı ezilen ülkeler için tek aşamalı devrim savunmaktır; ulusal burjuvazisiz, üç sınıfın birleşik cephesi; bir Komünist Partiye ihtiyaç duyulmaması, ki bunun anlamı proletaryanın önderliğini bir kenara atmaktır; Üs Alanlarına olan gereksinimi reddetmekten başlayarak halk savaşının yadsınması. Kübalıların propagandasını yaptığı uğursuz, bedbaht ilkeler bunlardır.

Küba Amerika kıtasında büyük bir sorumluluğa sahiptir, çünkü o bir umuttu. Ancak 1970'de olanları iyi hatırlamak gerekir. Fidel Castro silahlı mücadele stratejisinin başarısızlığa uğradığını söyledi, teşvik ettiği ve desteklediği şeyin terkedilmesini istiyordu. Douglas Bravo, stratejinin değil, Kastro'nun taktiklerinin başarısızlığa uğradığını söyleyerek ona karşı çıktı. Maalesef, Bravo daha sonra affı kabullenmeyi tercih etti. Bu durumların Latin Amerika'da birçok

soruna yolaçtığına inanıyoruz, ama bugün sosyal-emperyalist efendilerin emirlerine göre yeniden uyarlanan bu kıstaslar tekrar yayılmakta ve Nikaragua'da gerçeğe dönüştürülecek yeni bir devrimci gelişme olarak sunulmaktadır. Bu bir hatadır. Belirtmemiz gereken şey, ve belirtiyoruz da, Latin Amerika'nın halk savaşı için olgun durumda olduğudur ve izlemesi gereken yol budur. Latin Amerika'nın yerine getirmesi gereken önemli bir rolü var. Küstah yanki emperyalizminin kullandığı ifadeyle, "ABD'nin arka bahçesi"ni unutmayalım. Latin Amerika'nın ayrıca dünyada da önemli bir yeri vardır, şayet proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, esas olarak Maoizm'i benimser, Komünist Partileri oluşturur ve halk savaşını dünya devrimi çerçevesinde ilerletirse, rolünü yerine getirmiş olacaktır.

Biz Latin Amerikalılar bu yüzyılın sonunda 500 milyondan fazla olacağız. Bizi birleştiren birçok şey var ve birbirimize yakınlığımızdan dolayı bile olsa birlikte çaba göstermeliyiz, ancak bu kendimizi dünya devriminden koparalım anlamına gelmez; çünkü görevimizi ancak dünya devriminin bir parçası olarak yerine getirebiliriz. Latin Amerika yeterli değildir. Komünizm ya tüm dünya içindir, ya da hiçkimse için.

El Diario: Peru Komünist Partisinin Dünya Devrimine katkısı nedir?

Başkan Gonzalo: Başlıca katkımız, Maoizm'i, Marksizm'in yeni, üçüncü ve en yüksek aşaması olarak savunmamızdır; bu ideolojinin, dünya devriminin kumandası ve rehberliğine oturtulması için hizmet etmeye ve yardımcı olmaya kendimizi adamamızdır, ve bunun bir parçası olarak, Maoizm'in geçerliliğini, ve herşeyi kucaklayan perspektifini ortaya koymamızdır. Ayrıca kendi gücüne dayanarak, herhangi bir süpergüçten veya emperyalist güçten bağımsızlığı muhafaza ederek devrimi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu, ve üstelik bunun şart olduğunu göstermemizdir. Ve bütün eksikliklerimize rağmen, kendini hissettiren halk savaşının sahip olduğu kudretin sergilenmesidir. Ve, eğer mümkünse, devrimimizin bazılarının dediği gibi, bir umut sunmasıdır, ki bu sorumluluk demektir — dünya devriminin fener ışığı olması, diğer komünistlere hizmet edecek bir örnek olmasıdır. Dünya devrimine bu şekilde hizmet ediyoruz.

DİĞER MESELELER

El Diario: Başkan, bu görüşmenin sonuna gelmiş bulunuyoruz, 12 saatten fazla bir süredir konuşuyoruz. Şimdi de sizinle, şahsınız hakkında, Dr. Abimael Guzman Reinoso hakkında konuşmak istiyoruz. Aileniz veya arkadaşlarınız arasında, eğitiminizi ve siyasi kapasitenizi geliştirmenizde sizi etkileyen oldu mu?

Başkan Gonzalo: Diyebilirim ki, siyasete ilgi duymamda beni en çok etkileyen halkın mücadelesi olmuştur. 1950 ayaklanmasında Arequipa'da halkın savaşkanlığını görme fırsatına sahip oldum, gençlerin barbarca katledilişi karşısında kitlelerin zaptedilmez bir öfkeyle nasıl savaştıklarını gördüm. Orduya karşı nasıl savaştıklarını, onları nasıl garnizonlarına geri çekilmek zorunda bıraktıklarını izledim. Ve halkı bastırabilmek için başka yerlerden asker getirilmek zorunda kalındığını. Bu olayın bende oldukça canlı bir şekilde yer etmiş olduğunu söyleyebilirim. Çünkü orada, Lenin'i anladıktan sonra, halkın, sınıfımızın sokaklara döküldüğünde, gericileri tüm kudretlerine rağmen nasıl tirtir titretebileceğini kavradım. Bir başka olay da 1956 mücadeleleri, halk savaşmış, diğerleri onlara ihanet etmişti – evet, gericiler ve oportünistler hep böyle yaparlar – ama halk çarpışmış ve güne damgasını vurmuştu, ve muazzam güçlü kitle hareketleri vardı. Örneğin bu olaylar, kitlelerin gücünü, tarihi yapanların kitleler olduğunu anlamama yardımcı olmuştur.

Ayrıca daha önceki 1948 Callao ayaklanmasına tanık olma fırsatına da sahip oldum, halkın cesaretini, yiğitliğini ve önderlerin sattığını kendi gözlerimle gördüm. Daha da geriye gidersek, İkinci Dünya Savaşı da beni derinden etkilemiştir. Evet hayal meyal hatırlıyorum, çok berrak değil – sanki rüya hatırlar gibi –

Eylül 1939'da savaş başladığında, o kargaşalığı ve eski radyolarda yayınlanan haberleri. Bombardımanları hatırlıyorum, büyük haberdirdi. Ayrıca savaşın bitişini ve nasıl kutlandığını da hatırlıyorum, gemilerin düdüğü, kornalar, hoparlörler, İkinci Dünya Savaşının bitmesi nedeniyle büyük bir cümbüş ve sevinç.

Büyük beşli dediklerini gazetelerde görme şansına sahip oldum, Yoldaş Stalin de aralarındaydı. Dolayısıyla, bu olayların bende iz bıraktığını, ilkel ve karışık bir şekilde, güç fikrini, kitlelerin gücünü ve savaşın dönüştürücü kapasitesini zihnime yerleştirdiğini söyleyebilirim. Tüm bunlar bende bir etki bıraktı. Tüm komünistler gibi, benim de sınıf mücadelesinin ve Partinin bir evladı olduğuma inanıyorum.

El Diario: Kaç yaşında Marksizm'i benimsediniz? Okul sıralarındayken mi, yoksa üniversitedeyken mi oldu?

Başkan Gonzalo: Siyasete ilgim, 1950 olaylarının sonucunda lise son sınıfta gelişmeye başladı. Sonraki yıllarda, hatırlıyorum, okul arkadaşlarımla birlikte siyasi düşünceleri incelemek için bir grup oluşturduk. Bütün siyasi düşünceleri incelemek için büyük bir heves vardı içimizde. Nasıl bir dönem olduğunu herhalde anlayabilirsiniz. Böyle başladım. Daha sonra üniversitede, üniversite mücadelesinin kendisi, büyük boykotlar yaşadım, APRA sempatanları ile komünistler arasındaki çatışmalar, tartışmalar. Böylece kitapları tanıma arzum daha da arttı. Birisi bana bir kitap ödünç vermeyi uygun buldu, zannedersem "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" idi. Beğenmiştim, Marksist kitapları incelemeye başladım. Daha sonra Yoldaş Stalin'in kişiliği benden büyük bir iz bıraktı. O sıralar komünizme yakınlık duyan ve Parti üyesi olanlar, "Leninizm'in Sorunları"yla eğitiliyordu. Baş malzememizdi ve önemli olduğu için, gereği gibi, ciddi bir şekilde incelemiştim. Stalin'in yaşamı ilgimi çekiyordu. O bizim için devrimin bir örneğiydi. Komünist Partiye girmede sorunlarla karşılaştım. Saçma bir kıstasları vardı. Üye olmak için işçi oğlu veya kızı olmak gerekiyordu ve ben değildim. Ama başkalarının farklı kıstasları vardı ve böylece Partiye girebildim. Stalin'in savunmasında yer aldım. O sıralar, onun bizden koparılması, sanki ruhumuz koparılması gibiydi. O zamanlar Stalin'in eserlerinin Lenin'inkilerden daha yaygın propagandası yapılıyordu. Böyleydi o günler.

Daha sonra iş sebebiyle Ayakuço'ya seyahat ettim. Kısa bir süre kalacağımı sanıyordum, ama yıllar sürdü. Sadece bir yıl kalırım sanmıştım, düzenleme öyleydi. Benim kendi planlarım, proletaryanın ise başka planları vardı. Kitleler ve halk insanı birçok şekilde değiştirir; Ayakuço, köylülüğü keşfetmeme yardımcı oldu. O sıralar Ayakuço esasta kırsal küçük bir kasaba idi. Bugün bile yoksul mahallelere bakarsanız hep köylü görürsünüz; ve şehrin dışına doğru yürüdünüzde, çeyrek saat içinde kendinizi kırsal alanda bulursunuz. Başkan Mao Zedung'u da orada kavramaya başladım, Marksizm'i anlamakta ilerledim. Marksizm ile revizyonizm arasındaki çelişkinin gelişmemde büyük önemi olmuştur.

Talibsiz biri, Çinlilerin ünlü mektubu "Uluslararası Komünist Hareket'in Genel Hattı Üzerine Bir Öneri"yi bana ödünç verdi. Geri vermek şartıyla vermişti. Anlaşılabileceği gibi, sonunda, mazur görülebilecek bir hırsızlık vukuu bulmuş oldu.

Mektup beni, Marksizm ile revizyonizm arasındaki büyük mücadeleyi daha derinden incelemeye sevketti.

Kendimi Parti içinde çalışmaya ve revizyonizmin kökünü kazımaya adanmış, ve diğer yoldaşlarla birlikte bunu başardığımıza inanıyorum. Durumu onarılmazın ötesinde olan bir ikisinden vazgeçtik, yünün içine işlemiş çıkmaz boya gibi revizyonisttiler. Ayakuço'nun benim için son derece önemli bir rolü oldu, bu devrimin yolu ve Başkan Mao'nun öğretileri ile ilgilidir. Tüm bu süreç içinde Marksist olmaya başladım, ve Parti, görüşümce kararlı ve sabırlı bir şekilde, beni kalıba sokuyordu.

El Diario: Çin'de bulunduğunuz biliniyor. Başkan Mao ile hiç tanıştınız mı?

Başkan Gonzalo: Talihim o kadar yaver gitmedi. Onu sadece uzaktan görebildim. Ama halkının, bu büyük önder, olağanüstü Marksist, Marksizm'in doruğu için taşıdığı takdir ve derin sevgiye tanık oldum. Dediğim gibi, onunla görüşme şansına sahip olmadım. Parçası olduğum delegasyon birçok hata yaptı ve budalaca küstahlık gösterdi. Görüşümce bu şerefın bize tanınmasını önleyen de bu oldu.

Evet, Çin'de bulundum. Çin'de, uluslararası meselelerden Marksist felsefeye kadar siyasetin öğretildiği bir okula katılma olanağı buldum, ki pek çok insanın bu olanağa sahip olabildiğini isterim. Bunlar, sınanmış ve yüksek derecede ehliyetli devrimciler, büyük öğretmenler tarafından verilen ustaca derslerdi. İçlerinden, bize açık ve gizli çalışmayı öğreten öğretmenleri hatırlıyorum, bütün hayatını, uzun yıllar boyu, tamamıyla Partiye adanmış bir kişiydi — canlı bir örnek, olağanüstü bir öğretmen. Bize birçok şey öğretti, daha da fazla öğretmek istiyordu, ama bazıları kabul etmedi — ne de olsa bu hayatta her türlü insan var. Daha sonra bize askeri meseleleri öğrettiler. Ama burada da yine siyasetle, halk savaşıyla başladılar, ardından silahlı güçlerin inşası, strateji ve taktikleri. Sonra pu-su, saldırı, yer değiştirme ile ilgili pratik meseleleri, ayrıca tahrip cihazlarının hazırlanmasını. Hassas kimyasal maddelerle uğraştığımızda, bize sürekli ideolojiyi en önde tutmamızı, bunun bizi herşeyi yapmaya ve doğru yapmaya muktedir kılacağını öğütlediler. İlk tahrip bombamızı yapmayı öğrendik. Bu benim için unutulmaz bir örnek ve tecrübedir, büyük bir derstir, ve gelişmemde büyük bir adımdır — dünyanın şimdiye kadar sahip olduğu en yüksek Marksizm okulunda eğitim görmüş olmak.

Eğer bir hatıra hikayesi istiyorsanız, işte bir tanesi. Patlayıcılar üzerine kursun bitiminde, bize, herşeyin patlatılabileceğini söylediler. Son dersteyiz, kalemi alıyoruz elimize, patlıyordu, sandalyeye oturuyoruz, o da patlıyordu. Havai fişek gösterisi gibiydi. Bunlar, eğer insan nasıl yapılacağını bulursa her şeyin patlatılabileceğini bize göstermek için mükemmel bir şekilde hesaplanarak hazırlanmış şeylerdi. Sorup duruyorduk, "Bu nasıl yapılır? Şu nasıl yapılır?" diye. Bize şöyle cevap veriyorlardı, canınızı sıkmayın, yeterince öğrenmiş bulunuyorsunuz zaten. Kitlelerin neler yapabileceğini, sonsuz yaratıcılığa sahip olduğunu unutmayın, size öğrettiklerimizi kitleler yapacaktır ve size yeni baştan öğreteceklerdir. Böyle dediler bize. O okulun, benim gelişmeye büyük katkısı oldu, ve Başkan

Mao Zedung'u takdir etmeye başlamama yardım etti.

Daha sonra biraz daha inceledim ve öğrendiğimi uygulamaya çalıştım. Hala Başkan Mao Zedung'dan, Maoizm'den, aynı zamanda Mao'nun pratiğinden öğreneceğim birçok şey olduğuna inanıyorum. Bu kendimi onunla kıyaslamaya çalışıyorum anlamında değil, sadece amaçlarımıza ulaşmak için en yüksek dorukları kendimize referans noktası almamız gerektiği anlamındadır. Çin yolculuğum unutulmaz bir tecrübeydi. Çin'de bir başka vesileye daha bulundum, Büyük Proleter Kültür Devrimi başladığı sıralardı. Onlardan Mao Zedung Düşüncesi'ni açıklamalarını istemiştik, o zamanlar böyle tabir ediliyordu. Bize biraz daha öğretiler, ve bu daha çok anlamama, veya daha doğrusu, biraz daha çok anlamama yardımcı oldu. Garip görünen birşey de, Başkan Mao Zedung'u daha fazla anladıkça, Mariategui'yi de daha çok takdir etmeye ve ona daha fazla değer vermeye başladım. Mao bizden yaratıcı bir şekilde uygulamamızı istediğinden, Mariategui'yi yeniden inceledim, ve onun nezdinde birinci dereceden bir Marksist-Leninist'e sahip olduğumuzu, Mariategui'nin toplumumuzu tepeden tırnağa tahlil etmiş olduğunu gördüm. Garip gelebilir, ama doğru.

El Diario: Hükümetin baskı güçleri tarafından en çok aranan kişi olmanız konusunda siz ne hissediyorsunuz?

Başkan Gonzalo: İnsanın kendisine düşen görevi yapıyor olduğunu, hem de sıkı çalışıyor olduğunu hissettiriyor. Geriye, devrime, Partiye, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, sınıfımıza, halka, ve kitlelere karşı daha fazla sorumluluk omuzlamak kalıyor. Ve her zaman hayatımızı parmaklarımızın ucunda taşımakta olduğumuzu kavramak anlamına geliyor. Eğer böyle olmasaydı, komünist olmazdık. Elbette, onların kendi sebepleri var. Benimkiler, Parti tarafından tespit edilmiş olanlardır, ki benim arzum bunlara her seferinde daha sadık ve yararlı olmaktır, çünkü yol boyunca herhangi bir yerde işler hayatta çatallaşabilir, üstelik, hayatın da bir başı bir sonu vardır, biraz daha az zaman, biraz daha çok zaman meselesi.

El Diario: Korktuğunuz herhangi birşey var mı?

Başkan Gonzalo: Korku mu? Korku ve korkusuzluğun bir çelişki oluştuğuna inanıyorum. Mesele ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktadır. Bizi cesur yapan, bize cesaret veren ideolojimizdir. Görüşümce hiç kimse cesur doğmaz. Halkı ve komünistleri cesur yapan toplumdur, sınıf mücadelesidir – sınıf mücadelesi, proletarya, Parti ve ideolojimizdir. En büyük korku ne olabilir ki? Ölüm mü? Bir materyalist olarak yaşamın birgün sona ereceğini biliyorum. Bence en önemli olan şey iyimser olmaktır, hayatımı hasrettiğim işin başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirileceğine inanmaktır. Çünkü bende olabilecek korku, bu görevin devam ettirilmeyeceği korkusu olabilir; ama kişi kitlelere güveniyorsa bu korku ortadan kalkar. Görüşümce en büyük korku, kitlelere güvenmemektir, insanın kendisinin vazgeçilmez olduğuna, dünyanın merkezi olduğuna inanmasıdır. Bece

korkunun en kötüsü budur, ve eğer insan, Parti tarafından proleter ideoloji ile, esas olarak Maoizm ile, şekillendirilmişse, tarihi yapanın kitleler olduğunu, devrimi yapanın Parti olduğunu, tarihin ilerleyişinin kesin olduğunu, devrimin esas akım olduğunu anlayacaktır, ve o zaman insanın korkusu ortadan kalkacaktır. Ve geriye sadece, komünizmin birgün ışıldaması ve tüm yeryüzünü aydınlatması için temelin atılmasına, diğerleriyle birlikte katkıda bulunabilmekten tatmin oluş kalacaktır.

El Diario: Siyaset ve savaş ile meşgul olmadığı zamanlar Başkan Gonzalo ne yapar? Hangi kitapları okur?

Başkan Gonzalo: Çoğu kez istediğim kitapları okumaya vaktim olmuyor. Neleri okumayı seviyorum? Birçok biyografi okudum. Edebiyatın büyük bir sanatsal ifade olduğu görüşündeyim. Sözgelimi, Shakespeare'i okumayı ve incelemeyi severim, evet incelemeyi. İncelediğinizde, içinde siyasi meseleler bulabilirsiniz. Örneğin *Julius Sezar*'da, ve *Macbeth*'de, çıkarılabilecek berrak dersler var. Edebiyatı seviyorum, ama siyaset her zaman beni kendine kazanır ve siyasi anlamı, altta yatanı, aramama yolaçar. Ne de olsa, her büyük sanatçının arkasında bir siyasetçi vardır, döneminin sınıf mücadelesinde savaşan bir insan vardır. Ayrıca Peru'dan romanlar da okudum, bazılarını birkaç defa okuduğum oldu.

Bir keresinde Thomas Mann'ın Musa üzerine yazdığı kısa bir eser okumuştum. Bu kitabı daha sonra içinde yer aldığımız mücadelenin siyasi yorumu için kullandık. Kitabın bir yerinde, insanın yasayı çiğneyebileceği fakat onu inkar edemeyeceği söyleniyor. Bunu nasıl yorumladım? Şöyle: Yasayı çiğnemek, Marksizm'le çelişmek, sapmak, yanlış düşüncelere sahip olmak demektir. Buna izin verilebilir, ama Marksizm'in inkar edilmesine izin verilemez. Birçok şey öğrenilebileceği düşüncesindeyim. *Dünya Geniş ve Yabancıdır*'ı ve *Bütün Irklar*'ı okudum, ve bunları aynı zamanda inceledim. Edebiyatı severim. Müziği eskiden daha çok severdim, şimdi o kadar değil. Başka ne gibi ilgilerim var? Bilimi, bilimsel kitapları severim. Üniversitenin ilk yıllarında hukuk okumuştum, çünkü bir mesleğe sahip olmam gerekiyordu. Ama felsefeyi seviyordum, ve kendimi ona adadım. Felsefe yoluyla bilimi keşfettim. Matematik ve fizik ile ilgili meseleleri incelemeye epey zaman verdim. Bence fizik olağanüstü bir bilim. "Zihinsel bir macera" nitelemesi çok uygun. Bilimin sorunu şu ki, materyalist bir başlangıç noktasına sahip olan bilim adamları, bilim alemi içinde kaldıkları sürece iyidirler, ama felsefeye veya diğer alanlara geçmek istediklerinde, eğer materyalist değilse, idealizme yuvarlanıyorlar. Einstein'ın bile başına gelmiştir bu. Bilimi seviyorum, onun olağanüstü olduğunu düşünüyorum. Bilime olan bu ilğim felsefe lisansı için yazdığım tezde de görülebilir. Kant'a göre zaman ve mekanın, matematik ve fizik kullanılarak yapılmış Marksist bir tahlili idi. Tekrar okumak isterdim, çünkü hepsini yeniden incelemeye şimdi hiç vakit olmuyor. Ancak elimde tek bir nüshası dahi yok.

El Diario: Şiiri de seviyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Evet, bir ara, bir antoloji kitabında dünya şiirini incelemiştim. Daha önce de incelemiştim — üniversite kütüphanesinde bulunan bazı kitapları kullanabiliyordum. Şiiri severim. Olağanüstü bir şair olan Başkan Mao'da hayran olduğum şeylerden birisidir. Peru şiirinde ise, Vallejo. Evet, o bizimdir, ayrıca komünistti de.

El Diario: Bazıları "Bayrak" ve "1980'de Silahlı Mücadeleyi Başlat" adlı konuşmalarınızın harikülade siyasi savaş şiirleri olduğunu söylüyor. Bunun hakkında ne diyorsunuz, Başkan?

Başkan Gonzalo: Bence siyasette bazen kaptırıp gitmek gerekir, ki tutkular, derin duygular, kararlılığımızı güçlendirsın. Böyle zamanlarda, derler ki, yürek konuşur; ve savaş için vazgeçilmez olan devrimci tutku kendisini ifade edebilmiş olur. Edebi değerinin ne olabileceğine gelince, bunu pek bilemeyeceğim.

El Diario: Bazen kasvet çöktüğü oluyor mu?

Başkan Gonzalo: Hayır. Sanki bünyeme yerleşmiş gibi bir iyimserliğe sahip olduğuma inanıyorum. Ve duygu ve kasvet sorunlarından ziyade, kavrama ve kanaat meseleleriyle meşgul oluyorum. Tersine, oldukça iyimser olduğuma inanıyorum. Halkın, özellikle de komünistlerin iyimser olduğunu kavramamızı sağlayan Marksizm olmuştur, Başkan Mao olmuştur. Zor durumlarla karşılaştığımda hep olumlu yönlerini veya böylesi durumlarda bile hala ilerleme için ne potansiyelin mevcut olduğunu bulmaya çalışırım, çünkü herhangi birşey ne ta-mamen siyah'tır, ne de tamamen kıvıllı'dır. Büyük bir yenilgi olsa bile, ki henüz böyle bir yenilgimiz olmadı, muhakkak bir olumlu yönü olacaktır. Mesele ders çıkarmak ve olumlu yön temelinde görevimizi ilerletmeye devam etmektir. Sana destek verecek, en gayretli coşku ve şevkli yardımlarını mücadelenin hizmetine koşturacak olanlar her zaman bulunacaktır, çünkü komünizm insanları birleştirir.

El Diario: Dostlarınız var mı?

Başkan Gonzalo: Hayır, yok. Yoldaşlarım var. Ve bu yoldaşlara sahip olmaktan gurur duyuyorum.

El Diario: Başkan, bu röportajın sonuna gelmiş bulunuyoruz.

Başkan Gonzalo: Epey çalıştık, ve çabalarınızdan dolayı size teşekkür ederim. Benimle buluşup bu ilk röportajı yayınlatabilmek için katlandığınız zorlukları takdir ediyorum, *El Diario* gibi canla başla halka hizmet etmeye çalışan bir gazete sayesinde bu röportaj halka ulaşacak. Çok teşekkür ederim.

El Diario: Ben size teşekkür ederim, Başkan.

Peru, Temmuz 1988.

BAŞKAN GONZALO'NUN 24 EYLÜL KONUŞMASI

Peru Komünist Partisi Yoldaşlarım, Halk Gerilla Ordusunun Savaşçıları, Peru halkı; tarihsel bir dönemden geçmekteyiz; herbirimiz bunun farkındadır; kendimizi aldatmamız için hiçbir neden yoktur. Böylesi dönemlerde, tüm güçlerimizi, görevlerimizi yerine getirmek için, hazır ve gerili tutmalıyız. Yeni muzaffer başarılar ve zaferin sahibi olmak için.

Bizim içinde savaştığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz! Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, Parti ilkelerini ve Halk Savaşını savunuyoruz. Bizim işimiz budur, bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun biz, yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla birşey değil. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz.

Şimdi demokratik yol, kurtuluşun yolu, halkın kurtuluş yolu olarak gelişmeye başlamış durumdadır. İçinden geçerek gelişmekte olduğumuz koşullar işte bu koşullardır. Ve bunda nereye erişmiş bulunuyoruz? Stratejik dengeye.

Gözleri kapamaya devam etmenin bir yararı yoktur. Peru tarihine bir bakalım. 18. asıra bakın, 19. asıra bakın, 20. asıra bakın ve bunları kavrayın. Şayet bunları kavramazsanız, kör kalacaksınız. Tahakküm vardı. İs-

panya'nın tahakkümü. Ve bu İspanyol tahakkümü bize ne getirdi? Derin bir bunalım. Bunun sonucu olarak Peru parçalandı. Bugünkü siyasi tahakküm oradan gelir.

Daha sonra geçen asırda; Britanya'nın tahakkümü vardı. Ve bize o ne getirdi? Bir diğer büyük bunalım. Neticesi: Şili ile savaş oldu. Unutmayalım. Sonucu ne oldu? Toprak kaybettik. 20. asır; şimdi nerdeyiz? Bizim üzerimize tahakküm kurmuş bir emperyalizm var, ABD emperyalizmi. Bu gayet somut bir gerçek. Bunu herkes biliyor. Ya o bize ne getirmiş oldu? İşte bunu, şimdiki durumu, bütün tarihimizin en kötü bunalımını, halkımızın bugüne dek maruz kalınış olduğu ızdırapların en kötüsünü.

Mücadelenin oniki senesi, Peru devletinin ve Peru ordusunun bütünyle ve iliğine dek çürüyüp kokuşmuş olduğunu, onların kağıttan kaplan olduğunu halkımıza ispat etti.

Ne yapmalıyız şimdi biz? Halkın kurtuluş hareketini ve Halk Savaşını geliştirmeliyiz. Buna tekabül eden bir Ulusal Kurtuluş Cephesi oluşturmalıyız. Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Cephesi oluşturmalı ve geliştirmeliyiz. Yapacağımız budur, yaptığımız budur ve yapacağız bunu biz.

Maoizm, proleter dünya devriminin yeni kabarış dalgasını örsle çekiç arasında şekillendirmek üzere mukavvemetsiz ilerliyor. Kulak verin ve kavrayın. Kulağınız varsa kullanın, kavrayışınız, her neyiniz varsa(?)... kullanın. Yeter artık bu ahmaklık.

Birinci ve ikinci dünya savaşının başını çekmiş olanlar bir üçüncü dünya savaşına hazırlanıyorlar. Bunu bilmek lazım. Bunu biz asla kabul edemeyiz. Yeter artık!

Başkan Mao'nun 100 senesi.

Önümüzdeki sene, Başkan Mao'nun doğumundan bu yana yüz sene olmuş olacak. Bunu kutlamalıyız. Unutulması imkansız bir kutlama olmasını arzu ediyoruz. Buna bu sene başlamalıyız ve gelecek sene bitirmeliyiz. Fırsatı gelmişken enternasyonal proletaryayı ve ezilen azametli çoğunlukları selamlamak istiyorum. Peru'nun tüm komünistlerine: Halk Savaşının zaferi kaçınılmazdır.

Peru Halk Cumhuriyeti'nin gelen doğumuna inancınız tam olsun.

**Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm'e!
Şan ve Şeref Olsun Peru Halkına!**

[24 Eylül 1992, Peru Anti-Terör Polisi Karargah Merkezi'nde Yaptığı Konuşma, 25 Eylül tarihli çeşitli Lima günlük gazetelerinden derlenmiş olarak El Diario Enternasyonal'de yayınlanmış haliyle]

İÇİNDEKİLER

Önsöz / <i>Kazanılacak Dünya Dergisi</i>	I
Giriş / <i>Luis Arce Borja</i>	III
AMAÇ	1
I. İdeolojik Meseleler	3
II. Parti Üzerine	12
III. Halk Savaşı	27
IV. Ulusal Siyasal Durum Üzerine	47
V. Uluslararası Siyaset	68
Diğer Meseleler	82
Ek. Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül 1992 Konuşması	89

Peru'nun başkenti Lima'da yayınlanan **El Diario** gazetesi, ülkemizde Aydınlık Yol adıyla bilinen Peru Komünist Partisi'nin lideri Başkan Gonzalo (Dr. Abimael Guzman) ile yapılmış tek görüşmeyi gerçekleştirmeyi başardı. Röportaj "yüzyılın görüşmesi" olarak nitelenmişti. Gazete kapatılana kadar 100 bin adet nüshası adeta kısıldı.

Gazetenin editörü Luis Arce Borja ünlü röportajı şöyle sunuyordu: *"Olağanüstü bir görüşme. Tam 12 saat boyunca hiç duraklamadan devam eden soru ve yanıtlar. Kendisiyle görüştüğümüz kişi Dr. Abimael Guzman Reynoso. Ulusal ve uluslararası konulara derinden nüfuz etmiş bilgisiyle kendini gösteren bir politikacı. Parti, halk savaşı, kitleler ve proletaryanın ideolojisine ilişkin soruları yanıtlarken inanılmaz bir tutarlılıkta. Siyasal karşıtlarını yargılarken katı ve azimli. Peru siyasetinin mahut kişilerine değinirken alaycı ve iğneleyici. Devrimin zaferine ve ezenlerin yenilgisine sarsılmaz inancı insanın beynine kazınıyor. Hiç zorlanmadan, bizlerin bu partinin seçkin güçlerini, üyelerinin kahramanlığını kavramımızı sağlıyor, halk savaşının efsaneleşmiş önderini tanımamıza olanak sağlıyor."*

